

๔๑.๖๒๒

๒๒๖๗๕

๕.๓

ธรรมเนียมในการละครโอริซสมัยใหม่

3 S.A. 2524

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921 575, 391 5058

ปริญญานิพนธ์

ของ

เยาวรัตน์ การพานิช

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2524

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

87016

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

Mark P. Goss

ประธาน

สมพงษ์

กรรมการ

คำนำ

ปฏิญานิพนธ์เล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการปฏิญานิพนธ์ร่วมในหัวข้อ "การละครสมัยใหม่" โดยมีแนวการเขียนที่เรียกว่า "ธรรมชาตินิยม" เป็นแนวการเขียนที่มีอิทธิพลสำคัญต่อวิวัฒนาการของการละครสมัยใหม่

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของโครงการปฏิญานิพนธ์ร่วมมีดังนี้

1. เพื่อให้นักศึกษาไทยที่ศึกษาวิชาวรรณคดีอังกฤษ อเมริกัน และวรรณคดียุโรป ได้มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับแนวการเขียนที่สำคัญในการละครสมัยใหม่ นักเขียนบทละครที่คัดสรรมาทั้งผลงานของเขา และสภาพพื้นฐานทางสังคมและประวัติศาสตร์
2. เพื่อศึกษาค้นกำเนิด และวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม อีกทั้งเพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลอันสำคัญของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการละครสมัยใหม่
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์บทละครที่เป็นตัวอย่างของแนวการเขียนแบบต่าง ๆ ในการละครสมัยใหม่ ทั้งแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมและวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

ความสำคัญของโครงการนี้คือ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาไทยที่ศึกษาการละครสมัยใหม่

เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าว จึงแบ่งหัวข้อการทำปฏิญานิพนธ์ร่วมออกเป็นเจ็ดหัวข้อด้วยกัน โดยปฏิญานิพนธ์แต่ละเล่มนั้นจะมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ในขณะเดียวกันเนื้อหาของปฏิญานิพนธ์แต่ละเล่มจะเกี่ยวโยงกัน จะกล่าวถึงวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมและความสัมพันธ์ของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมกับแนวการเขียนแบบอื่น ๆ

หัวข้อปฏิญานีพนธ์และชื่อผู้เขียนปฏิญานีพนธ์ทั้งหมดมีดังต่อไปนี้

1. จุดเริ่มต้นของแนวการเขียนแบบธรรมเนียมในการละครสมัยใหม่
ผู้เขียนคือ ชูพรรณ อินพันธ์
2. วิวัฒนาการเริ่มแรกของแนวการเขียนแบบธรรมเนียมในการละครสมัยใหม่
ผู้เขียนคือ พวงจันทร์ บุญสนอง
3. ธรรมเนียมในการละครไอริชสมัยใหม่
ผู้เขียนคือ เขาวรัตน์ การพานิช
4. ปฏิกริยาตอบโต้ธรรมเนียมในการละครร้อยกรองและละครมหากาพย์
ผู้เขียนคือ วิภาณี ทองดี
5. ธรรมเนียมในการละครอเมริกันสมัยใหม่
ผู้เขียนคือ สนิใจ ไชยบุญเรือง
6. ธรรมเนียมในการละครอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2
ผู้เขียนคือ เฉลิมศรี จันทสิงห์
7. ปฏิกริยาโต้ตอบธรรมเนียมในยุคหลัง : ละครแอ็บเสก
ผู้เขียนคือ ประคองศักดิ์ สามนเสน

ปฏิญานีพนธ์แต่ละเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยมี
อาจารย์มาร์ติน โกรส (Martin Grose) B.A. (Hons.) แห่งมหาวิทยาลัยลอนดอน
เป็นประธานกรรมการของโครงการปฏิญานีพนธ์ร่วมนี้

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์มาร์ติน. โกรส และอาจารย์สุสกี หงสกุล ที่ได้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษาและสละเวลาในการตรวจแก้ไข ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้อย่างดียิ่ง ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสองเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา ที่ให้ความช่วยเหลือในด้านการโรเนียว จนกระทั่งปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี

ขอขอบคุณ ร.ท.พวงจันทร์ บุญสนอง ที่ช่วยเหลือในด้านการพิมพ์ และตรวจทาน ฉบับนี้

ขอขอบคุณ คุณปัญญา การพานิช ที่ให้ความช่วยเหลือ ให้การสนับสนุน และให้กำลังใจแก่ผู้เขียนด้วยดีตลอดมา

เยาวรัตน์ การพานิช

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	8
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	8
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	9
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	9
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	11
2 การละครไอริชสมัยใหม่	19
สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี	19
โรงละครแห่งชาติไอริช	23
โรงละครแอบบี้	25
ความเคลื่อนไหวทางการเมือง	27
วิวัฒนาการของการละครไอริชสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับชนชาตินิยม	32
3 นักประพันธ์บทละครไอริชสมัยใหม่	40
นักประพันธ์ตั้งแต่เริ่มต้นความเคลื่อนไหว-ปี 1920	40
ผู้ก่อตั้งโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริช	40
ชีวิตและงานของจอห์น มิดลิงตัน ซิงก์	50
นักประพันธ์อื่น ๆ	62
นักประพันธ์ระหว่างปี 1921 - 1965	68
ชีวิตและงานของ ซอน โอเคซี	68
นักประพันธ์อื่น ๆ	79
นักประพันธ์ที่ไม่อยู่ในสังกัดโรงละครแอบบี้	80

4	วิเคราะห์บทละครเรื่อง <u>The Playboy of the Western World</u>	
	ของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์	84
	เนื้อเรื่องย่อ	84
	โครงเรื่อง	88
	แก่นเรื่อง	92
	ตัวละคร	96
	ฉาก	121
	ภาษา	124
5	วิเคราะห์บทละครเรื่อง <u>Juno and the Paycock</u> ของ	
	ซอน โอเคซี	130
	เนื้อเรื่องย่อ	130
	โครงเรื่อง	139
	แก่นเรื่อง	141
	ตัวละคร	145
	ฉาก	172
	ภาษา	175
6	สรุปผล และขอเสนอแนะ	179
	ผลการศึกษาค้นคว้า	179
	ขอเสนอแนะ	182
	บรรณานุกรม	184

คำนำ

การศึกษาวรรณคดีนั้นจำเป็นต้องมีพื้นฐานหรือภูมิหลังเกี่ยวกับวรรณคดี วิทย ศีวะศรียานนท์ (วิทย ศีวะศรียานนท์ 2518 : 195) กล่าวว่า ผู้เรียนควรพยายามทำความเข้าใจกับบทประพันธ์ที่ปรับปรุง พยายามเข้าใจทัศนะและความมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ รุสदानการณทางเศรษฐกิจ การเมือง และศิลปะในยุคนั้นด้วย

มัทนี รัตนิน (มัทนี รัตนิน 2514 : 44-53) ได้พูดถึงปัญหาการสอนวรรณคดีอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศไทยว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มักไม่เข้าใจค่านิยมของนักเขียนตะวันตก โดยเฉพาะวรรณคดีตะวันตกสมัยใหม่ที่น่าสนใจเรื่องปัญหาของมนุษย์สมัยใหม่ที่อยู่ในสังคมอุตสาหกรรมและนายทุน ความบีบคั้นทางการเมืองและเศรษฐกิจ

ละครเป็นส่วนหนึ่งของวรรณคดี ในหลักสูตรวิชาวรรณคดีในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาจึงมักจะบรรจุวิชาการละครเข้าไว้เพื่อการศึกษาด้วย การศึกษาวิชาการละครนั้น สกีส พันชุมโกมล (สกีส พันชุมโกมล 2519 : 46) ได้กล่าวไว้ว่า "การอ่านบทละคร ถ้าจะอ่านให้เข้าใจลึกซึ้ง ผู้อ่านจะต้องชวนขบขาคความรู้อย่างไรก็ตาม ความเข้าใจทางกานประวัติศาสตร์ ปรัชญา สังคม ภาษา และวรรณคดี มิฉะนั้น ความเข้าใจจะอยู่ในวงแคบ หรืออ่านละครบางเรื่องไม่เข้าใจเลย"

วรรณกรรมการละครเป็นวรรณกรรมที่แพร่หลายได้ง่ายกว่าวรรณคดีอื่น ทั้งแพร่หลายในบรรดาผู้คนจำนวนมากด้วย วรรณกรรมบทละครแตกต่างกับนวนิยาย โคลงกลอน และบทประพันธ์ประเภทอื่น ๆ ในข้อที่วบทละครนั้นมิได้เขียนขึ้นสำหรับให้อ่านแต่เขียนขึ้นเพื่อให้อ่านแสดงให้คนดู แต่ในปัจจุบัน เราจะเห็นได้ว่ามีผู้นิยมอ่านบทละครกันมาก เช่น บทละครอมตะของ โซโฟคลีส เชกสเปียร์ และอียิปเซน เป็นต้น (สกีส พันชุมโกมล 2519 : 46) นิโคล (Nicol. 1969 : 12) ได้กล่าวถึงลักษณะของละครไว้ว่า "ที่เรียกว่า ละคร นั้นมีความหมายไ้สองทาง คือ เป็นการแสดงบนเวที หรืออยู่ในรูปหนังสือสำหรับอ่านด้วย ละครเป็นงานทางศิลปะที่สะท้อนให้เห็นถึงชีวิตมนุษย์ แต่ละคร

แตกต่างจากชีวิตในข้อที่ว่า ส่วนของชีวิต (elements) ที่นำมาแสดงนั้นไต่ผ่าน การเลือกสรร การจัดให้เป็นรูปแบบ เป็นระบบ และตัวละครจะมีเป็นที่เชื่อถือได้ก็เฉพาะ ภายในรูปแบบของละครเรื่องนั้นเท่านั้น" ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ (ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ 2520 : 12) ก็กล่าวถึงละครไว้ว่า "ละครเป็นศิลปะรวม (Composite art) คือ ศิลปะที่รวมศิลปะหลายแขนงเข้าด้วยกัน และความสำเร็จของการละครขึ้นอยู่กับงานที่ศิลปะ แขนงต่าง ๆ เหล่านี้รวมกันได้อย่างเหมาะสม ไม่มีการก้าวก้าวและขัดกันในงานศิลปะ และนำภาพสะท้อนชีวิตในทัศนะของผู้เขียนออกมาสู่สายตาของผู้ชมได้อย่างน่าสนใจ มี คุณค่าในด้านศิลปะและวรรณคดี และให้แง่คิดที่จะนำไปสู่ความเข้าใจชีวิตและธรรมชาติ มนุษย์"

ละครเป็นเรื่องราวที่สะท้อนให้เห็นชีวิตมนุษย์ สกีส พันทุมโกมล (สกีส พันทุมโกมล 2519 : 46) กล่าวถึงละครว่า เซกสเปียร์กล่าวว่าละครนั้นคือกระจก ส่องชีวิต ส่วนอริสโตเติลมีความเห็นว่า ความจริงที่ได้รับจากละครไม่ใช่เป็นแค่เพียง ข้อเท็จจริงของยุคหนึ่งยุคใด แต่เป็นความจริงตลอดกาลเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และถ้าจะพิจารณาทุกหระอระมตะของโลกให้ลึกซึ้ง จะเห็นได้ว่า ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหา ทางด้านสังคมเท่านั้นที่เปลี่ยนไป แต่ความจริงเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ยังมีอยู่อย่าง ครบครัน ไม่ว่าจะเป็นโศกนาฏกรรมของโทโฟคลิด ยูริพิดีส เซกสเปียร์ หรือละครตลก เลียดส์สังคมของโมลิแยร์ เบอรันาร์ค ซอว์ ก็ตาม เบน บีที และฮันเตอร์ (Bain, Beaty, and Hunter. 1973 : XIV) ก็กล่าวถึงละครไว้ว่า ละครอาจจะ สะท้อนให้เห็นถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ก็ได้ นอกจากจะแสดงถึงค่านิยม และทัศนคติ ของคนในสมัยนั้นแล้ว

การละครสมัยใหม่ก็เช่นเดียวกัน ได้เกิดขึ้นมาด้วยความปรารถนาที่จะแสดงปัญหา สังคม และสภาพความเป็นจริงของชีวิตที่สัมพันธ์โดยตรงกับมนุษย์สมัยใหม่ นักวิจารณ์ละคร ได้ถือกันว่าการละครสมัยใหม่ในตะวันตกได้เริ่มการเคลื่อนไหวในราวปลายศตวรรษที่ 19 โดยมีผู้นำคนสำคัญในการปฏิรูปการละครคนแรกเป็นนักประพันธ์ละครชาวเยอรมัน เวือ

เฮนริก อิบเซน (Ibsen. 1828-1906) ผู้ได้รับสมญานามว่าเป็น "บิดาแห่งการละครสมัยใหม่" (Brocket. 1973 : 53) บทละครร้อยแก้วของอิบเซน โดยเฉพาะเรื่อง A Doll's House และ Ghosts ซึ่งเป็นเรื่องที่มีแนวคิดแตกต่างไปจากทัศนคติและความเชื่อของคนในสมัยนั้น ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างแพร่หลาย แต่อย่างไรก็ดี แนวการเขียนของอิบเซน ก็มีอิทธิพลต่อการละครสมัยใหม่มาก โดยเฉพาะแนวการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยม (Naturalism)

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมได้เริ่มก่อตัวขึ้นเพื่อต่อต้านการละครในสมัยนั้นที่เต็มไปด้วยความไม่สมจริงที่เรียกว่า นาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ (Melodrama) ซึ่งปัญญาชนและนักศิลปะในหลายวงการลงความเห็นว่า ละครที่แสดงกันอยู่นั้นไร้สาระ และไม่มีคุณค่าทางวรรณคดี (สกลโล พันธ์ภูมิพล 2517 : 47) จึงได้มีการค้นคิดวิธีการใหม่ ๆ ในการเขียนบทละคร ผู้นำคนสำคัญในวงการละครแบบธรรมชาตินิยมนอกจากอิบเซนแล้วก็มี เอมีล โซลา (Zola. 1840-1902) ออกัส สตรินด์เบิร์ก (Strindberg. 1849-1912) จอร์จ เบอร์นาร์ก ชอว์ (Shaw. 1856-1950) และแอนตัน พัพโลวิช เชคอฟ (Chekhov. 1860-1904)

แนวการเขียนธรรมชาตินิยมนี้มีอิทธิพลต่อการเขียนบทละครสมัยใหม่มาก และเป็นการเริ่มต้นของการพัฒนาการละครไปสู่การเขียนแบบต่าง ๆ เช่น สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) และบรรยายพรรณนา (Expressionism) ในราวปี 1920-1929 ละครมหากาพย์ (Epic drama) ในปี 1930-1949 ละครแอบเสิร์ก (Absurdism) ในปี 1950-1969 แต่ถึงแม้ว่าจะมีแนวการเขียนต่าง ๆ เกิดขึ้น แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมก็ยังคงเป็นที่นิยมอยู่จนถึงปัจจุบัน (Esslin. 1970 : 23)

ธรรมชาตินิยมนั้น เวบสเตอร์ ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ (Webster's Third New International Dictionary of the English Language. 1971 : 1507)

1. ธรรมชาตินิยมเป็นทฤษฎีที่ถือว่าผลงานทางศิลปะหรือวรรณคดีนั้นควรให้เหมือน ธรรมชาติและความเป็นจริง หรือควรถ่ายทอดลักษณะของทุกสิ่งทุกอย่างที่ศิลปินและนักประพันธ์ ประสบตามความเป็นจริง

2. ธรรมชาตินิยมเป็นทฤษฎีทางวรรณคดีที่เน้นเกี่ยวกับอิทธิพลของพันธุกรรมและ สิ่งแวดล้อมต่อชีวิตและนิสัยใจคอของตัวละคร

ผู้ริเริ่มการเขียนตามแนวธรรมชาตินิยมเป็นนักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ชื่อ เอมีล โซลา แนวโซลา จะสนใจในค่านวนิยาย แต่เขาก็พยายามปรับปรุงแก้ไขการละคร ซึ่งมีแต่ความไม่สมจริง และตัวละครก็มีลักษณะตายตัว (typed character) โซลา ได้เขียนไว้ในหนังสือ Le Naturalisme au theatre เกี่ยวกับธรรมชาตินิยม มีใจความดังนี้ (Esslin. 1970 : 25)

ธรรมชาตินิยมในทางวรรณคดีนั้น คือการกลับไปสู่ธรรมชาติและมนุษย์ การสังเกต การแยกแยะ การยอมรับ และการถ่ายทอดออกมาตามความเป็นจริง งานของ นักประพันธ์นั้นก็ควรจะเกี่ยวกับงานของนักวิทยาศาสตร์ ทั้งนักประพันธ์และ นักวิทยาศาสตร์จำเป็นต้องตั้งนามธรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งความจริงแท้ (reality) และไม่นำพาต่อกฎเกณฑ์สำเร็จรูปต่าง ๆ เพื่อผลของการวิเคราะห์ ที่แม่นยำ ดังนั้น ในงานวรรณกรรมของเราจะไม่มีตัวละครที่เป็นนามธรรมอีกต่อไป จะไม่มีกฎเกณฑ์ทางสังคมที่ผิด ๆ และจะไม่มีความสัมพันธ์ (absolutes) อีกต่อไป แต่ตัวละครของเราจะเป็นคนที่แท้จริง เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้จริงใน ชีวิตประจำวันของคนทุก ๆ คน งานของเราจะเป็นการเริ่มต้นในแนวใหม่ทั้งหมด ในการที่จะหาความรู้จักมนุษย์จากชีวิตความเป็นอยู่ของเขา ก่อนที่จะไปถึงข้อสรุป นิสัยใจคอของเขา ตามที่นักอุคมคติทั้งหลายได้กำหนดเขาขึ้นมา คอแค่นี้ไป นักประพันธ์จำเป็นต้องก่อสร้างจากพื้นฐานขึ้นไป โดยนำเอกสารมากมายที่ เกี่ยวกับมนุษย์มาเสนอตามขั้นตอนที่สมเหตุสมผล

ตามความเป็นจริงแล้ว โขลา นำความคิดการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์มาดัดแปลง
ใช้ในการเขียนวรรณกรรมมาจากนักสรีรวิทยา คลอด แบร์นาร์ค (Bernard) ผู้เขียน
หนังสือ Introduction to Experimental Medicine (1865) นอกจากนี้ โขลา
ยังเชื่อมั่นในความคิดของนักปรัชญา แตน (Taine) ดาร์วิน (Darwin) และ
นายแพทย์พรอสเพอร์ ลูกัส (Lucas) ตามลำดับ เกี่ยวกับการศึกษาจิตวิทยาของ
บุคคลโดยเชื่อถือในหลักของพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม และจากแนวคิดนี้เองที่อิบเซ่นนำมา
ใช้ในการเขียนบทละครเรื่อง Ghosts เกอร์ฮาร์ด เฮาพท์มันน์ (Hauptmann)
เขียนเรื่อง Vor Sonnenaufgang และสตริงเบิร์ก เขียนเรื่อง
Miss Julie

การเขียนวรรณกรรมตามแนวธรรมชาตินิยมนั้นจาก The Reader's Companion
to World Literature (The Reader's Companion to World Literature,
1970 : 310) กล่าวว่า การเขียนในแนวธรรมชาตินิยมมีจุดประสงค์เพื่อขจัดความ
เชื่อถือโชคลางและความคิดในทางอศุคมคติในสมัยนั้น และวิธีการที่นักประพันธ์แนว
ธรรมชาตินิยมมีอยู่มีลักษณะดังนี้

1. ยึดหลักการทางวิทยาศาสตร์ คือ การสังเกตอย่างใกล้ชิด และ
ทฤษฎี อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมต่อนิสัยใจคอของตัวละคร
2. เนื้อหาที่จะเขียนนั้นไม่มีจำกัด และเพิ่มเติมรายละเอียดมากกว่า
การเขียนในแนวลัทธิจริงนิยม (Realism)
3. มุ่งที่จะแสดงทุกสิ่งทุกอย่าง คือ แสดงให้เห็นถึงสิ่งแวดล้อมอย่าง
สมจริง คือให้เห็นถึงเสี้ยวชีวิต (slice of life) อย่างแท้จริง
4. เน้นความคิดเรื่องเหตุวิสัย (determinism) ที่ว่ามนุษย์แทบจะ
ไม่มีเจตจำนงเสรีในการกำหนดชีวิตของตนเอง เน้นเรื่องเกี่ยวกับชะตากรรม ความเป็น
เครื่องจักร และวัตถุนิยมที่สะท้อนถึงความเป็นอิสระของมนุษย์ นอกจากนั้น ยังเน้นถึง
ความจำเพาะและหยามกระด้างของชีวิตมนุษย์ด้วย

ในการแสดงละครแนวธรรมชาตินิยมนั้น เนื่องจากมุ่งที่จะสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตที่เป็นจริง การแสดงละครที่ถูกต้องก็คือ การนำเอาชีวิตที่เหมือนจริงทุกประการมาวางบนเวทีโดยไม่ดัดแปลงแก้ไขเลย นิยมการแสดงที่เป็นธรรมชาติที่สุด โดยสมมติว่า การแสดงนั้นมิใช่การแสดง แต่ตัวละครเหล่านั้นต่างมีชีวิตอยู่อย่างนั้นจริง ๆ และพยายามสื่อความจริงว่ามีคนจริงมองอยู่ สครีนเบิร์กเรียกแนวการแสดงแบบนี้ว่าเป็นแบบฝาที่สี่ (fourth wall) (Brocket, 1793 : 79) คือ ตัวละครนั้นอยู่ในห้องบนเวทีซึ่งประกอบด้วยฝาสามฝา คนคุมองเข้าไปจากฝาที่สี่ทางด้านที่เป็นหน้าเวทีเข้าไป และแลเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ นั้น

สำหรับ**บทละครที่ใช้**ในการเขียนและแสดงละครตามแบบธรรมชาตินิยมนั้นถือว่าตัวละครที่เป็นคนธรรมดาสามัญอยู่ในสถานการณ์ที่สมจริง ก็ต้องพูดภาษาที่ไ้ยินกันอยู่ในชีวิตประจำวัน บางครั้งก็มีการใช้ภาษาสะแลง ภาษากิน คำพูดสวาหยาบคายด้วย เพื่อให้สมจริงเป็นธรรมชาติ ไม่มีการพูดคนเดียว (Monologue) หรือ การบ่นปากพูดกับคนดู เพราะถือว่าไม่เป็นธรรมชาติ

การใช้ภาษาพูดธรรมดาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ของละครตามแบบธรรมชาตินิยม เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันว่าทำให้ละครสื่อความหมายได้เพียงผิวเผิน ภาษาที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันไม่สามารถทำให้ตัวละครแสดงความรู้สึกและอารมณ์ได้ลึกซึ้งนัก จึงทำให้ละครธรรมชาตินิยมจืดจืดไม่น่าสนใจและไม่ตื่นเต้น

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้นี้ ความจริงแล้วก็พัฒนามาจากการเขียนแนวลัทธิจริงนิยม (Realism) นั่นเอง แต่นอกจากจะศึกษาและรวบรวมข้อเท็จจริงในชีวิต เช่นเดียวกับแนวลัทธิจริงนิยมแล้ว ยังได้นำเอาวิธีการสังเกต ตามแนวทางวิทยาศาสตร์มาใช้ด้วย และเนื้อหาของแนวธรรมชาตินิยมนั้นสะท้อนความจริงโดยไม่เลือกสรรว่าจะเป็นเรื่องที่หรือเลว หยาบคาย หรือน่าสมเพช แนวธรรมชาตินิยมนี้นี้บางครั้งจึงมีผู้คิดว่ามองโลกในแง่ร้ายและมีคติน

ละครแบบธรรมชาตินิยมมีอิทธิพลต่อการละครในประเทศต่าง ๆ ในยุโรปอย่างมาก เช่น การละครอังกฤษ การละครไอร์แลนด์ การละครรัสเซีย และการละครอเมริกัน โดยเฉพาะบทละครของอียิปต์ มีการแปลเป็นภาษาอังกฤษ และแสดงตามโรงละครในประเทศอังกฤษ และไอร์แลนด์หลายเรื่อง พอถึงต้นศตวรรษที่ 20 ละครตามแนวธรรมชาตินิยมจึงเป็นที่นิยมแพร่หลายทั่วไป นักประพันธ์แนวธรรมชาตินิยมของแต่ละประเทศก็ผลิตผลงานของตนโดยคัดแปลงและปรับปรุงเนื้อหาให้เข้ากับสภาพสังคม และอารมณ์ของคนในสังคมของตน

สำหรับการละครไอร์แลนด์ก็เช่นเดียวกันมิได้เป็นข้อยกเว้นแต่อย่างใด การเขียนบทละครแบบธรรมชาตินิยมมีบทบาทอย่างมากต่อการละครไอร์แลนด์สมัยใหม่ในต้นศตวรรษที่ 20 หลังจากที่มีการก่อสร้างโรงละครแห่งชาติของไอร์แลนด์ที่เรียกว่า โรงละครแอบบี (The Abbey Theatre) ซึ่งบรรจุได้เพียง 500 ที่นั่ง แต่นักประพันธ์บทละครไอร์แลนด์ก็คัดแปลงลักษณะบางอย่างของธรรมชาตินิยม ให้เข้ากับรสนิยมของชนชาวไอร์แลนด์ เช่น เนื้อหาจะเกี่ยวกับชนชั้นชาวนา เพราะคนส่วนใหญ่ของสังคมไอร์แลนด์เป็นชาวนา และภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาของชนชาวนาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวัน และในขณะเดียวกันก็ไพเราะ สละสลวย (poetic) ดังจะเห็นได้จากละครในระยะเริ่มแรกของการละครไอร์แลนด์

นอกจากนี้ การละครไอร์แลนด์ยังมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการละครประเทศอื่น ๆ เนื่องจากความแตกต่างทางพื้นฐานทางภาษาวัฒนธรรมและการเมือง ไอร์แลนด์นั้นอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษมานานนับ 700 ปี ภาษาเกลิค (Gaelic) ซึ่งเป็นตระกูลหนึ่งของภาษาเคลติก (Celtic) อันเป็นภาษาประจำชาติของชาวไอร์แลนด์ จึงมีผู้ใช้เฉพาะในท้องที่บางแห่งทางตะวันตกเท่านั้น และคนไอร์แลนด์ส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน แต่ภาษาอังกฤษที่ใช้นั้นบางครั้งเป็นส่วนหนึ่งที่แปลจากภาษาเกลิคโดยตรงนั่นเอง ลักษณะที่แปลกเช่นนี้เราสามารถจะเห็นได้จากภาษาของตัวละครของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ (Synge, 1872-1909) นักประพันธ์บทละครคนสำคัญคนหนึ่งของไอร์แลนด์

ถึงแม้ไอร์แลนด์จะเป็นดินแดนแห่งความกดดัน สับสน และชักเย่อตลอดเวลา ภายใต้การปกครองของอังกฤษ แต่เป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่ว่าท่ามกลางสภาพการณ์ที่บีบคั้นเช่นนี้ ไอร์แลนด์กลับเป็นที่รู้จักในฐานะที่มีกวี และนักประพันธ์บทละครผู้ยิ่งใหญ่หลายคน เช่น เบธส์ ซิงก์ ซอน โอ เคซี (O'Casey, 1880-1964) และ เบรคกัน เบฮัน (Behan, 1923-1964) ดังนั้นผู้เขียนจึงสนใจอย่างยิ่งที่จะศึกษาการละครไอริชสมัยใหม่ เพราะการศึกษานั้นนอกจากจะเป็นประโยชน์ทางค่านววรรณคดีแล้วยังเป็นประโยชน์ในการศึกษาด้านอื่น ๆ เช่น ทางค่านสังคม แนวคิดและทัศนคติของชาวไอริชอีกด้วย ซึ่ง สกลี วัฒนภูมิ (สกลี วัฒนภูมิ 2519 : 46) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาวิชาการละครไว้ว่า

การศึกษาวชิสาศิลป์การละครคือ การศึกษาให้เข้าใจชีวิตและจิตใจของมนุษย์ ปฏิบัติที่มนุษย์มีต่อเครื่องแวดล้อม ปัญหาเฉพาะหน้า ธรรมชาติ กฎเกณฑ์ทางสังคม ตลอดจนเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซึ่งยอมนำไปสู่ความเข้าใจตนเองและผู้อื่น เพราะการศึกษานี้คือการค้นหาความจริง หลักปรัชญา และแนวทางชีวิตที่เห็นได้จากการแสดงออกของมนุษย์ทุกยุคทุกสมัยในรูปของ "ละคร"

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความเคลื่อนไหว และการใช้แนวคิดธรรมชาตินิยม ในการละครไอริชสมัยใหม่
2. เพื่อศึกษาวิเคราะห์บทละครเด่นสองเรื่องซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของละครไอริชสมัยใหม่

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบความเคลื่อนไหว และการใช้แนวคิดธรรมชาตินิยมในการละครไอริชสมัยใหม่

2. ทำให้ทราบความเคลื่อนไหวของการละครไอริชสมัยใหม่
3. ทำให้ทราบลักษณะบทละครไอริชสมัยใหม่
4. เป็นแนวทางในการศึกษาการละครตะวันตกที่ได้รับอิทธิพลจากธรรมเนียม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะศึกษาการละครไอริชที่เกิดขึ้นตั้งแต่ปี 1904 ซึ่งถือว่าเป็นจุดตั้งต้นของการฟื้นฟูวรรณกรรมไอริช (Irish Literary Renaissance) จนถึงปี 1965

2. บทละครที่จะนำมาศึกษาค้นคว้านี้เป็นละครที่นักประพันธ์ชาวไอริชเขียนขึ้น เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของชาวไอริช โดยใช้บรรยากาศ สถานการณ์ สถานที่ และ ตัวละคร ที่เกี่ยวข้องกับชนไอริช และเป็นบทละครที่ผู้ประพันธ์มีจุดประสงค์เบื้องต้นในการเขียนขึ้นเพื่อนำแสดงที่โรงละครแห่งชาติ หรือที่เรียกว่า โรงละครแอบบี ที่กอกาเน็ค โดย เบทส์ และ เลดี้เกรกอรี ดังนั้นผู้เขียนจึงจะไม่ศึกษาบทละครที่นักประพันธ์ชาวไอริชเขียน แต่มีได้ใช้ฉากและสถานการณ์ที่เป็นไอริชแต่อย่างใด

3. บทละครสองเรื่องที่จะนำมาวิเคราะห์ คือ The Playboy of the Western World ของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ และ Juno and the Paycock ของ ซอน โอเคซี

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

1. ธรรมเนียม หมายถึง แนวการเขียนบทละครที่นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ชื่อเอมิล โซลา นำมาใช้ในการเขียนครั้งแรก ในปลายศตวรรษที่ 19 มีลักษณะดังนี้

1.1 มุ่งต่อต้านและขัดขวางความเชื่อที่ไม่มีเหตุผล และความคิดในทาง

อุดมคติ

1.2 มุ่งเสนอความเป็นจริงตามธรรมชาติ และใช้หลักทางวิทยาศาสตร์ คือการสังเกตอย่างใกล้ชิด ไม่จำกัดเนื้อหาที่เขียน โดยถือหลักสะท้อนชีวิตของคนตามความเป็นจริง แม้ว่าจะเป็นเรื่องที่หายากหรือน่ารังเกียจเพียงใด เพื่อตีแผ่ชีวิต และยึดหลักอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่มีต่อพฤติกรรมนิสัยใจคอของตัวละคร

1.3 ยึดแนวความคิดที่ว่า มนุษย์เกือบจะไม่มีเจตจำนงเสรีในการกำหนดชีวิตของตนเอง และมนุษย์ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงไปจากชะตากรรมอันเนื่องมาจากพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมที่ใดกำหนดไว้ก่อนแล้ว (Sobel. 1950 : 265)

2. การละครไอริชสมัยใหม่ หมายถึงความเคลื่อนไหวทางการละครของไอริชแลนด์ ที่เริ่มตั้งแต่ปี 1904 ซึ่งมีการก่อตั้ง โรงละครแอบบี ภายใต้การนำของ เบทส์ และเลดี้เกรกอรี (Lady Gregory. 1852-1932) เพื่อมุ่งที่จะใช้โรงละครเป็นที่แสดงละครที่นักประพันธ์ไอริชเขียน (Fennor. 1939 : 3)

3. นาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ (Melodrama) หมายถึงละครที่มีเนื้อเรื่อง มักจบลงด้วยความสุข ตัวละครมีลักษณะนิสัยตายตัว ไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นละครที่มุ่งให้ความบันเทิงด้วยการผูกเรื่องให้ดำเนินไปอย่างตื่นเต้น โศกโศก โดยไม่คำนึงถึงเหตุผล

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร โดยลำดับขั้นตอนในการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมโดยทั่วไป
2. ศึกษาทฤษฎีพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม
3. ศึกษาความเคลื่อนไหวทางการละครในไอริชแลนด์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1904

จนถึงปี 1965 โดยศึกษา

3.1 สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี

3.2 การใช้แนวคิดชมรมชาตินิยมในการละครไอริชสมัยใหม่

3.3 บทละครและนักประพันธ์บทละครที่สำคัญ

4. วิเคราะห์บทละคร ของนักประพันธ์บทละครที่ถือว่าเป็นตัวแทนของละครไอริชสมัยใหม่สองเรื่อง คือ

The Playboy of the Western World

ของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์

Junjo and the Paycock

ของ ชอน โอเคอซี

โดยจะศึกษาหัวข้อต่อไปนี้

4.1 โครงเรื่อง

4.2 ฉากเรื่อง

4.3 ตัวละคร

4.4 ฉาก

4.5 ภาษา

เมื่อศึกษาแล้ว จะเสนอผลการศึกษาในรูปแบบของการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและหนังสือต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย ซึ่งจะแยกเป็นหัวข้อดังนี้

1. คุณค่าของการศึกษาวรรณคดี

มัทนี รัตนิน (มัทนี รัตนิน 2514 : 53) กล่าวถึงเป้าหมายและคุณค่าในการศึกษาวรรณคดีตะวันตกไว้ว่าคุณค่าของวรรณคดีอยู่ที่การทำให้ให้นักศึกษาไทยได้สำนึกถึงปัญหาของมนุษยชาติ ฐานะของมนุษย์ในเอกภพ ความหมายของการเป็นมนุษย์ ให้เห็นความแตกต่างของระบบค่านิยมไทยและตะวันตก คุณค่าของชีวิตและความประเสริฐ นวัตกรรมใจของมนุษย์ที่สามารถถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้มาให้เราชื่นชม นักศึกษาอาจจะเรียนรู้ที่จะวิเคราะห์ตนเองและสภาพแวดล้อมของสังคม และสามารถดำเนินชีวิตให้มีความหมายขึ้น

นักการละครอีกผู้หนึ่งคือ สกีส พันธุมโกมล (สกีส พันธุมโกมล 2519 : 46) ก็กล่าวถึงประโยชน์ของละครไว้ว่า ละครทุกของสมัยต่าง ๆ จะสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มของความคิด ความเชื่อ และรสนิยมของสมัยนั้น ๆ ซึ่งเมื่ออ่านละครของสมัยใดก็ย่อมช่วยให้เข้าใจจิตใจและปฏิกิริยาของมนุษย์ที่มีต่อสังคมแวดล้อมของสมัยนั้นได้ ฉะนั้น ผู้อ่านจึงสามารถหาความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ ปรัชญา และสังคมจากบทละครอมตะของสมัยต่าง ๆ ได้อีกด้วย

2. แนวทางการศึกษาวรรณคดีและการวิจารณ์วรรณคดี

กุหลาบ มัลลิกะมาส (กุหลาบ มัลลิกะมาส มปป : 93 - 94)

กล่าวถึงการศึกษาวรรณคดีและการวิจารณ์วรรณคดีไว้ว่า การศึกษาเกี่ยวกับสมัยและความเคลื่อนไหวทางแนวคิดต่าง ๆ ในวรรณคดีทำให้เราเข้าใจวรรณคดีนั้น ๆ ยิ่งขึ้น คือเข้าใจลักษณะสังคมและอิทธิพลต่าง ๆ ที่มีอยู่ต่อวรรณคดีได้เป็นอย่างดีและความรอบรู้นี้จะ เป็นเครื่องช่วยการวิจารณ์ของเราให้มีเหตุผลขึ้น

กุหลาบ ยังกล่าวเสริมอีกว่าในการวิจารณ์วรรณคดีนั้นเราจะต้องเปรียบเทียบวรรณกรรมเฉพาะในกลุ่มแนวคิดเดียวกัน เช่น ไม่วิจารณ์วรรณกรรมของนักเขียนกลุ่มโรแมนติคโดยใช้เกณฑ์ของแนวคิดธรรมชาตินิยม หรืออาจเปรียบเทียบว่าพิจารณาในฐานะเป็นม้า ไม่ใช่ในฐานะเป็นวัว

การศึกษาวรรณคดีตามแนวที่กุหลาบกล่าวไว้ก็คือการศึกษาประวัติวรรณคดีนั่นเอง ซึ่งการศึกษาแนวนี้เป็นที่นิยมกันมากในทศวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 และ เจตนา นาควัชร (เจตนา นาควัชร 2520 : 39-40) กล่าวถึงข้อดีและข้อเสียของการศึกษาวรรณคดีเชิงประวัติศาสตร์ไว้ว่า ข้อดีของการศึกษาประวัติวรรณคดีคือ เราสามารถจะมองเห็นเอกภาพของความคิดในยุคนั้น ๆ ได้ง่าย และมองเห็นว่าวรรณคดีเป็นองค์ประกอบของความคิดที่เป็นหลักของยุคนั้น ๆ ใค้อย่างไร และข้อเสียก็มีมาก คือนักวิจารณ์บางคนลืมให้ความสนใจต่อลักษณะเฉพาะของกวีแต่ละคน และงานประพันธ์แต่ละชิ้นไป เพราะวรรณกรรมถูกกลืนหายไปในการอบแห้งความคิดที่สำคัญ

ของบุคคลเสียหมด เจตนากล่าวเพิ่มเติมอีกว่าจากขอบข่ายของการศึกษาและวิจารณ์วรรณคดีเชิงประวัติศาสตร์นี้เอง จึงได้นักวิจารณ์ชาวอังกฤษสร้างผลงานวิจารณ์ที่เรียกได้ว่าเป็นงานวิจารณ์ชั้นเยี่ยมของศตวรรษที่ 20 คือ ไอ เอ ริชาร์ดส์ (Richards, 1893-) และ เอฟ อาร์ ลีวิส (Leavis, 1894-) วิธีการของริชาร์ดส์และลีวิสคือ มักจะสนใจแค่เฉพาะวรรณกรรมแต่ละชิ้นในฐานะที่เป็นงานศิลปะ โดยไม่ต้องคำนึงว่าวรรณกรรมเหล่านั้นแต่งขึ้นเมื่อใดและในสภาวะแวดล้อมเช่นใด

แนวทางการวิจารณ์ของริชาร์ดส์มีอิทธิพลอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกาในระยะ 20-30 ปีที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มนักวิจารณ์ที่ตั้งหลักการวิจารณ์แนวใหม่ (New Criticism) หลักการใหญ่ของนักวิจารณ์กลุ่มนี้มีอยู่ว่า การศึกษาวรรณคดีควรจะมุ่งพิจารณาวรรณกรรมในแง่ที่เป็นวรรณศิลป์เท่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงเนื้อหาให้มากเกินไป หน้าที่ของวรรณคดีวิจารณ์ไม่ใช่การเลาะแสวงหาว่าวรรณกรรม "บอก" อะไรเราบ้าง แต่มันหน้าที่ชี้ให้เห็นว่าวรรณกรรม "เป็น" อย่างไร นักวิจารณ์กลุ่มนี้มักจะศึกษาเรื่องของวิธีการเขียน โครงสร้าง หรือลักษณะที่เป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมต่างๆ และเน้นในเรื่องที่ว่าวรรณคดีเป็นสมบัติร่วมของทุกคนทุกสมัยไม่จำเพาะแต่สมัยใดสมัยหนึ่ง ซึ่งก็นับว่าเป็นวิธีการที่ดีที่เป็นเครื่องช่วยในการวินิจฉัยคุณค่าของวรรณกรรมได้อย่างเสรี โดยไม่ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ของวรรณกรรมที่มีต่อยุคใดยุคหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตามการวิจารณ์แนวใหม่นี้ก็มีข้อเสียที่ว่าบางครั้งนักวิจารณ์กลุ่มนี้ลืมไปว่าวรรณกรรมชิ้นหนึ่ง หรืองานประพันธ์ต่างเรื่องกันของนักเขียนคนเดียวกันอาจจะมีคุณค่าแตกต่างกันก็ได้

จะเห็นได้ว่าการวิจารณ์วรรณคดีทั้ง 2 แนวคือการวิจารณ์เชิงประวัติศาสตร์และการวิจารณ์แนวใหม่ที่ดีถือว่าเป็นปฏิบัติการวิจารณ์แบบแรกนั้นต่างก็มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ดังนั้นการศึกษาคำนี้เขียนจึงได้ยึดถือแนวทางในการศึกษาวรรณคดีทั้งสองแนวรวมกันคือศึกษาทั้งวรรณคดีในแง่ประวัติศาสตร์ คือศึกษาแนวคตินิยมชาตินิยมในการละครและในขณะเดียวกันก็ศึกษาและวิเคราะห์วิจารณ์ตัววรรณกรรม นั่นคือยึดถือหลักฐานข้อมูลจากต้นฉบับของบทละครเองไปด้วย

3. แนวคิดธรรมชาตินิยมในการละครสมัยใหม่

นักการละครบุคคลสำคัญของไทย สกิล พันธุโกมล (สกิล พันธุโกมล 2517.: 46-67) ได้กล่าวถึงการละครสมัยใหม่ไว้ว่า เกิดขึ้นจากผลของการต่อต้านละครที่เรียกว่านาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ที่มุ่งให้ความบันเทิงจนไม่คำนึงถึงความสมเหตุสมผลและคุณค่าทางวรรณคดี ทำให้เกิดแนวคิดใหม่ในวงการละครที่มีแนวการเขียนเพื่อสะท้อนความจริงของชีวิตตามธรรมชาติ และนำหลักทางวิทยาศาสตร์มาสู่การละคร แนวความคิดนี้เรียกว่า ธรรมชาตินิยม ซึ่งมีอิทธิพลมากในระยะเริ่มแรกของการละครสมัยใหม่ และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในการเขียนบทละครมาก เป็นต้นว่าตัวละครของนักเขียนตามแนวธรรมชาตินิยมจะมีลักษณะชีวิตจิตใจเหมือนคนจริง ๆ มีทั้งข้อดีและข้อเสีย ตัวอย่างของตัวละครสมัยใหม่ที่เด่น ๆ ที่มีลักษณะดังกล่าวได้แก่ มิสซิส อัลวิง (Mrs. Alving) ในเรื่อง Ghosts ของฮีบเซน เฮดดา เกเบล (Hedda Gabler) ในละครชื่อเดียวกันของฮีบเซน จูลี (Julie) และจ็อน (Jean) ในเรื่อง Miss Julie ของสตริงเบิร์ก เป็นต้น

กุหลาบ มลลิกะมาศ (กุหลาบ มลลิกะมาศ มปป. 258-259) ก็ได้สรุปลักษณะแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมไว้ว่า แนวคิดธรรมชาตินิยมเน้นกันเสียและหม่นหมองของชีวิต มักเป็นเรื่องของคนที่มีฐานะต่ำต้อยในสังคมหรือที่เสียเปรียบมนุษย์อื่นตามธรรมชาติ ประการใดประการหนึ่ง มีเนื้อเรื่องและเทคนิคในการแต่งเทียบเคียงเข้ากับแนวคิดที่เน้นว่ามนุษย์เราเป็นผู้รับเคราะห์จากสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นพลัง หรือสถานการณ์ที่กำหนดชีวิตมนุษย์ให้เป็นเช่นนั้น มนุษย์เราจะไม่สามารถต่อสู้ดิ้นรนให้พ้นจากอำนาจนั้นไปได้ สิ่งที่กำหนดชีวิตดังกล่าวนี้ไม่ใช่อำนาจเทวดา ไม่ใช่อำนาจพรหมลิขิตแต่อาจจะเป็นพันธุกรรม ภาวะเศรษฐกิจ ภาวะทางสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

ผู้ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาตินิยมในต่างประเทศมีหลายคน อาทิเช่น มาร์ติน เอสสลิน (Esslin, 1970 : 21-38) ศึกษาธรรมชาตินิยมอย่างละเอียด และเขียนในหัวข้อ Naturalism in Perspective เริ่มตั้งแต่การแสดงความคิดเห็นแนวธรรมชาตินิยมที่นำเอาหลักทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการเขียนบทละครของโซลา จนถึงการนำแนวความคิดไปปฏิบัติในการเขียนบทละครของ ฮีบเซน สตริงเบิร์ก และฮอฟท์แมน เป็นต้น

บร็อกเกต (Brocket. 1973 : 53-85) ศึกษาละครของอียิปเซนที่ถือว่า
มีแนวคิดธรรมชาตินิยมในระยะเริ่มแรกสามเรื่อง คือ Pillars of Society (1877)
A Doll's House (1879) และ Ghosts (1881) และสรุปว่าหลักการของ
ธรรมชาตินิยมตามแนวของโซลาที่จะใช้ละคร เป็นสื่อสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตของมนุษย์และเป็น
เครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงสังคมได้แผ่ขยายไปในวงการละครทั่วยุโรปในปลายศตวรรษ
ที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20

ลัมเลย์ เขียนในหนังสือ New Trends in 20 th Century Drama ได้
กล่าวถึงธรรมชาตินิยมไว้ว่า (Lumley. 1967 : 1-3) ธรรมชาตินิยมเป็นจุด
เริ่มต้นของการพัฒนาการละครไปสู่นวัตกรรมต่าง ๆ ทำให้การละครสมัยใหม่มีขอบเขตที่
กว้างขวางออกไปยิ่งขึ้น

4. การละครไอริชสมัยใหม่

ในประเทศไทยยังไม่มีผู้ใดศึกษาการละครไอริชสมัยใหม่ แต่ในต่างประเทศ
มีเอกสารที่เกี่ยวข้องที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษากการละครไอริชสมัยใหม่ดังนี้

หนังสือ The Reader's Companion to World Literature ได้
กล่าวถึงความเคลื่อนไหวในการฟื้นฟูวรรณคดีไอริชไว้ว่า (The Reader's Companion
to World Literature. 1966 : 435) การฟื้นฟูวรรณคดีไอริชเริ่มตั้งแต่ปลาย
ศตวรรษที่ 19 และต้นศตวรรษที่ 20 โดยมีจุดมุ่งหมายในการเก็บสงวนและส่งเสริมวรรณคดี
และวัฒนธรรมของชาวไอริชและในด้านการเมืองก็เพื่อเรียกร้องให้มีการปกครองด้วยตนเอง
ในไอร์แลนด์ บุคคลสำคัญในการก่อตั้งสมาคมนี้ในระยะเริ่มแรกได้แก่ เยทล์ และจอร์จ มัวร์
(Moore. 1852-1933) ในวงการละครก็มีการก่อตั้งโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริช
(Irish Literary Theatre) (1899) และในภายหลังได้ชื่อว่าโรงละครแอบบี้
(Abbey Theatre) (1904) ซึ่งบทละครที่ตีพิมพ์ในช่วงของศตวรรษที่ 20 มักจะเขียน
เพื่อแสดงที่โรงละครแห่งนี้และละครไอริชยังได้มีอิทธิพลสำคัญต่อการละครอังกฤษและ
อเมริกันอีกด้วย

เรย์มอนด์ วิลเลียมส์ นักวิจารณ์บทละครคนสำคัญคนหนึ่งได้ศึกษาบทละคร
ของนักการละครไอริชคือ เยทส์ ชิงก์ และโอเคซี และได้กล่าวถึงความสำคัญของ
โรงละครแอบบี้และความเคลื่อนไหวทางการละครไอริชว่า (Williams. 1964 :
123) เป็นปฏิบัติการตอบสนองต่อความรู้สึกทางวัฒนธรรมของชนในชาติในระยะเวลา
ของวิกฤตการณ์แห่งความกดดันและการแสวงหาอิสรภาพ

จอห์น จอร์แดน (Jordan. 1962 : 165-183) ศึกษาการละครไอริช
ตั้งแต่เริ่มต้นการก่อตั้งโรงละครแอบบี้ เขากล่าวถึง ชิงก์ ว่าเป็นนักเขียนบทละครที่
สามารถผสมผสานลวดลายของแนวการเขียนธรรมชาติเข้ากับจินตนาการและความเป็นเลิศ
ทางภาษาในละครของตน จึงทำให้ละครของชิงก์มีรสชาดสำหรับโลด สมอง และหัวใจ
ซึ่งลักษณะเช่นนี้ได้นำไปจากละครอังกฤษมานานนับสามศตวรรษแล้ว และจอร์แดนยัง
กล่าวถึงละครของโอเคซีในแง่ศาสนา และการเมืองซึ่งโอเคซีได้แทรกไว้ในบทละคร
ของเขา จอร์แดนกล่าวสรุปถึงการละครไอริชไว้ว่า ยังไม่มีละครที่เกี่ยวข้องกับการเมือง
ศาสนา หรือเรื่องทางเพศอย่างจริงจัง เหตุผลก็เพราะว่าหัวข้อเหล่านี้เป็นสิ่งต้องห้าม
ในไอร์แลนด์

นักการละครอีกคนหนึ่งที่ได้ศึกษาการละครไอริชอย่างจริงจังคือ อูนา เอลลิส
เฟอร์เมอร์ (Fermor. 1939 : IX-XIV) ได้กล่าวถึงความเคลื่อนไหวทาง
การละครไอริชในระยะเริ่มแรกว่า ในที่สุดผลงานทางศิลปะที่ถ่ายทอดให้เห็นถึงลักษณะ
ของชนชาติไอริชจะกลายเป็นสมบัติสากลของมนุษย์ โรงละครในอเมริกาและอังกฤษ และ
ในโลกแห่งมหาวิทยาลัยจะยอมรับผลงานของเยทส์ เลดี้ เกรกอรี่ ชิงก์ นักประพันธ์
และผู้สนับสนุนการละครไอริชที่โรงละครแอบบี้ ในฐานะที่เป็นละครของโลกและเป็น
ละครที่ได้บรรจุ บิวฟิซิส เซตสเปียร์ และโมลิเยร์อยู่ด้วย นักเขียนเหล่านี้ต่างก็ได้รับ
การสรรเสริญอย่างมาก และนอกจากนี้ยังทำให้ไอร์แลนด์ได้รับเกียรติยศเป็นที่รู้จัก
ทั่วไปอีกด้วย

แบรดบรูก (Bradbrook. 1965 : 123-142) ได้กล่าวถึงการละครไอริช เยตส์ และซิงก์ ในหัวข้อ Yeats and the Revival ว่าการละครอังกฤษที่ใช้ภาษาละสละวอย (poetic drama) ได้กลับสู่เวทีอีกครั้งหนึ่งทางโรงละครไอริช ละครไอริชสามารถปลุกเร้าความรู้สึกด้วยการใช้จังหวะ ภาษา และคำที่มีชีวิตชีวา ละครไอริชพัฒนาแก่นเรื่องที่สามัญธรรมคาเกี่ยวกับอดีตและอนาคตของไอร์แลนด์ จากการใช้ภาษาทวิ ที่ได้รับถ่ายทอดมา เยตส์เป็นผู้ที่ไม่ยอมรับธรรมเนียมที่ผิวเผินของการเขียนแนวธรรมชาตินิยม เขาจึงเขียนละครร้อยกรองที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวีรบุรุษไอริชในนิยายปรัมปรา ในขณะเดียวกัน ซิงก์ ผู้ที่เยตส์นับสนุนให้เขียนละครได้นำภาษาพูดที่สละสลวยของชาวชนบทมาใช้ในละครที่เขาแต่งและประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

ศาสตราจารย์โรเบิร์ต โฮแกน (Hogan. 1973 : 4-20) ได้ศึกษาการละครไอริชตั้งแต่ปี 1926 ซึ่งเป็นปีที่ โอเคซีเยนเรเทศกนเองออกจากไอร์แลนด์และได้กล่าวไว้โดยสรุปว่า ถึงแม้ว่าการละครไอริชจะเป็นที่สนใจอย่างมากใน 30 ปีแรกของศตวรรษที่ 20 แต่ในระยะ 40 ปีหลังนี้ การละครไอริชไม่เป็นที่ประทับใจนักในต่างประเทศ

เจ เอ สโนว์เดน (Snowden. 1971 : 56-68) ศึกษานักประพันธ์บทละครคนสำคัญ คือ โอเคซีเยน ในหัวข้อ "โอเคซีเยนและธรรมชาตินิยม" สโนว์เดนเปรียบเทียบโอเคซีเยน และอียิปเซน ให้เห็นถึงความคล้ายคลึงและแตกต่างกันในการเขียนบทละคร

รอนัน สเกลตัน (Skelton. 1972 : 95-107) ได้ศึกษาเกี่ยวกับซิงก์ นักประพันธ์บทละครไอริชโดยศึกษาบทละครของซิงก์ในแง่ชีวประวัติ สเกลตันกล่าวว่าบทละครทุกเรื่องของซิงก์จะมีประสบการณ์ทางอารมณ์ส่วนตัวของเขาเองแทรกอยู่ด้วยเสมอ การศึกษาบทละครของซิงก์ก็เปรียบประดุจกับการศึกษาชีวิตส่วนตัวของผู้ประพันธ์นั่นเอง

นักวิจารณ์การละครอีกคนหนึ่ง มาเจอร์ โบลตัน (Boulton. 1960 : 204) ได้กล่าวถึงการละครและนักประพันธ์ไอริชไว้ว่า ในศตวรรษที่ 20 การละครไอริชมีชื่อเสียง

และมีชีวิตชีวาอย่างมากในวงการละครและนักศึกษาทางการละครควรจะอ่านบทละคร
ของซิงก์ โอเคซีบี เบห์ส และเลดี้ เกรกอรี่

จากเอกสารอ้างอิงซึ่งได้กล่าวนำข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีผู้สนใจศึกษาการละคร
สมัยใหม่แนวธรรมชาตินิยม และการละครโอริซสมัยใหม่อยู่มาก แต่ยังไม่มีความรู้ที่ศึกษา
การละครโอริซสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินิยมโดยตรง ผู้เขียนจึงสนใจศึกษา
การละครโอริซสมัยใหม่ภายใต้หัวข้อเรื่องที่ว่า "ธรรมชาตินิยมในการละครโอริซสมัยใหม่"
เพื่อประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าให้เข้าใจและซาบซึ้งการละครสมัยใหม่อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

การละครไอริชสมัยใหม่

สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี

ไอร์แลนด์ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษตั้งแต่ปี ค.ศ. 1169 และมีผลทำให้ชาวไอริชต้องถูกแบ่งเป็น 2 กลุ่มชนในระยะเวลาต่อมา กลุ่มชนแรกเป็นกลุ่มชนที่พูดภาษาอังกฤษ ส่วนกลุ่มชนอีกกลุ่มหนึ่งพูดภาษาเกลิค (Gaelic) ซึ่งเป็นภาษาหนึ่งในกลุ่มอินโด-ยูโรเปียน (Indo-European) กลุ่มชนที่พูดภาษาอังกฤษที่เรียกว่า แองโกล-ไอริชได้กลายเป็นชนชั้นปกครองและได้รับสิทธิพิเศษต่าง ๆ มากมาย ประเทศแม่ของกลุ่มชนนี้ก็คือประเทศอังกฤษและวรรณคดีของชนกลุ่มนี้คือวรรณคดีอังกฤษ มีนักแต่งบทละครแองโกล-ไอริชหลายคนที่มีชื่อเสียงอยู่ในวงการละครอังกฤษ เช่น โกลด์สมิธ (Oliver Goldsmith) เซอริคอน (Richard Brinsley Sheridan) ไวลด์ (Oscar Wilde) และชอว์ (George Bernard Shaw) เป็นต้น

กลุ่มชนที่พูดภาษาเกลิคนั้นถึงจะเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศแต่ก็เป็นเพียงชนชั้นชาวนา (peasants) ที่ส่วนมากแล้วไม่มีที่ดินเป็นของตนเองจำเป็นต้องเช่าที่ทำการจากชนชั้นปกครองหรือชาวอังกฤษที่มีถิ่นฐานอยู่ในประเทศอังกฤษ ชนชั้นชาวนานี้จึงมีสภาพความเป็นอยู่ที่ย่ำแย่ยากแค้น แต่อย่างไรก็ตามชนกลุ่มนี้ก็มีวรรณคดีที่ใช้ภาษาเกลิคซึ่งเป็นภาษาที่สละสลวยและไพเราะ มีเรื่องราวเกี่ยวกับวีรบุรุษไอริชมากมาย แต่วรรณคดีที่เป็นภาษาเกลิคนี้ไม่เป็นที่รู้จักในกลุ่มชนชั้นปกครอง จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ 19 ในปี ค.ศ. 1878 โอแกรดี (Standish O'Grady) นักเขียนและนักประวัติศาสตร์ชาวแองโกล-ไอริช ได้ศึกษาประวัติศาสตร์และวรรณคดีเกลิค เขาได้พิมพ์หนังสือเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของไอร์แลนด์ชื่อว่า History of Ireland และยังสามารถแปลเรื่องราวการผจญภัยของวีรบุรุษไอริช (sagas) เป็นภาษาอังกฤษอีกด้วย ทำให้วรรณคดีไอริชเป็นที่สนใจทั่วไปรวมทั้งในหมู่ชนชั้นปกครอง

จากการค้นพบและการเผยแพร่วรรณคดีไอร์แลนด์นี้เองนักการเมืองและนักหนังสือพิมพ์
ชาตินิยมที่พยายามปลุกเร้าให้ชาวไอร์แลนด์เกิดความรักชาติอยู่แลมองเห็นหนทางที่จะสร้าง
ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้เกิดขึ้นในหมู่ชนชาวไอร์แลนด์ จึงมีความเคลื่อนไหวที่จะฟื้นฟู
วรรณกรรมไอร์แลนด์ (Irish Literary Revival) ส่งเสริมการแปลนิทานปรัมปรา
นิทานพื้นบ้าน และวรรณกรรมเกลิกต่าง ๆ ออกเผยแพร่ และสนับสนุนการเขียนของชาว
ไอร์แลนด์เพื่อปลุกใจให้ชาวไอร์แลนด์ความรู้สึกชาตินิยม มีการก่อตั้งสมาคมในหมู่นักวิชาการ
เช่น สมาคมกีฬาเกลิก (The Gaelic Athletic Association) สมาพันธ์ภาษา
เกลิก (The Gaelic League) และสมาคมวรรณกรรมไอร์แลนด์ (The Irish
Literary Society) เป็นต้น

สมาคมกีฬาเกลิก (The Gaelic Athletic Association) ก่อตั้ง
ขึ้นในปี ค.ศ. 1884 มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมและพัฒนาเกมส์กีฬาและนันทนาการพื้นเมือง
เพื่อความเป็นอิสระทางวัฒนธรรม

สมาพันธ์ภาษาเกลิก (The Gaelic League) มีค็อกเตอร์ คัลลาส ไฮด์
(Douglas Hyde. 1860-1949) นักเขียนชาตินิยมซึ่งต่อมาได้เป็นประธานาธิบดี
ของไอร์แลนด์เป็นผู้ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1893 มีเป้าหมายประสงค์เพื่อฟื้นฟูให้มีการใช้ภาษาเกลิก
ในภาษาพูด เขาเขียนหนังสือเกี่ยวกับภาษาอังกฤษแบบไอร์แลนด์หลายเล่ม เช่น Love
Songs of Connaught แสดงถึงลักษณะเด่นและพิเศษของโคลงกลอนภาษา
เกลิก และชี้ให้เห็นความไพเราะสละสลวยของภาษาอังกฤษที่คนไอร์แลนด์ตะวันตกพูดโดย
ใช้โครงสร้างภาษาเกลิกแทนในภาษาอังกฤษ

สมาคมวรรณกรรมไอร์แลนด์ (The Irish Literary Society) วิลเลียม
บัตเลอร์ เยตส์ เป็นผู้ก่อตั้งขึ้น ณ กรุงลอนดอนในปี ค.ศ. 1891 และต่อมาในปี
ค.ศ. 1892 ได้ก่อตั้งสมาคมวรรณกรรมแห่งชาติ (The National Literary
Society) ในกรุงดับลิน และอีก 7 ปีต่อมาเยตส์ก็เป็นผู้บุคคลสำคัญในการช่วยให้ชื่อเสียง

ของไอร์แลนด์จะขยายไปทั่วโลก นั่นคือ การก่อตั้งโรงละครแห่งวรรณกรรมไอร์แลนด์
(The Irish Literary Theatre) อันเป็นจุดกำเนิดของโรงละครแอบบี
(The Abbey Theatre)

โรงละครแห่งวรรณกรรมไอร์แลนด์ (The Irish Literary Theatre)

เฮลล์และเลดี้ เกรกอรี (Lady Gregory. 1852 - 1932) ร่วมกันจัดตั้ง
โรงละครแห่งวรรณกรรมไอร์แลนด์ขึ้น โดยตั้งจุดมุ่งหมายไว้ว่าจะจัดแสดงละครที่มีเนื้อหา
สาระจริงจัง ที่นักเขียนไอร์แลนด์เขียนเกี่ยวกับคนไอร์แลนด์ และเพื่อเป็นการสร้างสรรค์
วรรณคดีการละครไอร์แลนด์ เพื่อแสดงถึงลักษณะที่แท้จริงของไอร์แลนด์ และละคร
จะไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง จะคำนึงถึงในแง่ศิลปะและวรรณคดีเท่านั้น

การก่อตั้งครั้งนี้ทั้งเฮลล์ และเลดี้ เกรกอรี ไม่มีทุนใด ๆ ในการดำเนินการ
การเบื้องต้น จึงมีการหาทุนสนับสนุนโดยส่งจดหมายไปยังบุคคลต่าง ๆ ที่ทั้งสองคน
เห็นว่าพอจะให้ความช่วยเหลือได้ ปรากฏว่ามีผู้ตอบรับจากคนหลายกลุ่ม มีทั้ง
นักการเมืองชาตินิยม นักเขียน นักวิชาการ รวมทั้งชนชั้นปกครองแองโกล-ไอร์แลนด์
บุคคลสำคัญ เช่น ดร.คัลลาส โยค ผู้ก่อตั้งสมาคมภาษาเกลิค มอด กอนน์ (Maud Gonne)
จอร์จ รัสเซล (George Russell) และเอ็ดเวิร์ด มาร์ติน (Edward Martyn)
นักเขียนบทละคร เป็นต้น

จุดมุ่งหมายของสมาคมที่จะจัดแสดงละครไอร์แลนด์ที่เขียนโดยนักเขียนไอร์แลนด์
เป็นสิ่งใหม่และน่าสนใจอย่างยิ่ง แต่ละครในไอร์แลนด์นั้นได้มีการแสดงมานานหลาย
ศตวรรษแล้ว ก่อนหน้าที่จะมีการแสดงครั้งแรกของสมาคมละครวรรณกรรมไอร์แลนด์ในปี 1899
เสียอีก โรงละครแห่งแรก ณ กรุงดับลินได้ตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1637 และที่นี่เองที่ได้แสดง
ละครประวัติศาสตร์ไอร์แลนด์เรื่องแรกคือ St. Patrick for Ireland เขียนโดย
นักเขียนบทละครชาวอังกฤษสมัยอลิซาเบธ ชื่อแจมส์ เชอร์ลีย์ (James Shirley)
ในปี ค.ศ. 1640 และในปลายศตวรรษที่ 17 จนถึงกลางศตวรรษที่ 18 โรงละครแห่งนี้
ก็ได้ผลิตนักเขียนละครตกที่โด่งดัง เป็นต้นว่า จอร์จ ฟาร์กัวร์ (George Farquhar)

วิลเลียม คองกรัฟ (William Congreve) และนักแสดงที่มีชื่อเสียง เช่น เพ็ก วอฟฟิงตัน (Peg Woffington) นอกจากนี้โกลด์ สมิธและเชอริคอนก็เป็นผู้เขียนบทละครตลกชาวไอริชที่มีชื่อเสียงเช่นเดียวกับคิออน บูซิคอลต์ (Dion Boucicault) ที่เป็นที่นิยมมากในศตวรรษที่ 19 ทั้งในอังกฤษและอเมริกา แต่เป็นที่น่าเสียดายที่นักแสดงบทละครเหล่านี้ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในกรุงลอนดอน บทละครที่แต่งจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การละครอังกฤษมีชื่อเสียง นอกจากนี้โรงละครในกรุงดับลินก็เป็นเพียงเวทีสำหรับกลุ่มนักแสดงจากอังกฤษเข้าไปแสดงเป็นครั้งคราว และทั้ง ๆ ที่ชาวไอริชนิยมละครกันมากโดยเฉพาะละครตลกขบขัน ไอร์แลนด์ก็ยังไม่มียุคที่เป็นไอริชอย่างแท้จริง จนกระทั่งถึงปลายศตวรรษที่ 19 ชาวไอริสก็ไ้ชมละครที่เกี่ยวกับชีวิตของเขาอย่างแท้จริงจากละครที่จัดแสดงโดยสมาคมโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริช

สมาคมโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริสได้เปิดการแสดงเป็นครั้งแรก ณ กรุงดับลิน ในวันที่ 8 พฤษภาคม ค.ศ. 1899 ละครที่จัดแสดงมี 2 เรื่องคือ The Heather Field ของมาร์คิน และ The Countess Cathleen ของเยทส์ โดยที่มาร์คินเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายทั้งหมด ปรากฏว่าความเคลื่อนไหวครั้งนี้เป็นที่สนใจของสาธารณชนรวมทั้งนักหนังสือพิมพ์ทั้งในประเทศและจากประเทศอังกฤษ สมาคมจึงจัดแสดงครั้งที่ 2 ในวันที่ 19 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1900 ในครั้งนี้ละครที่จัดแสดงมี 2 เรื่องคือ The Bending of the Bough ซึ่งจอร์จ มัวร์เขียนใหม่จากเรื่องเดิมของมาร์คิน และ The Feast of Fianna การแสดงครั้งนี้ก็ประสบผลสำเร็จอย่างงดงามเช่นเดียวกับการแสดงครั้งแรก เยทส์จึงเตรียมหาบทละครเพื่อแสดงครั้งต่อไป เขาและมัวร์ได้ร่วมกันเขียนบทละครเกี่ยวกับความรักของ Diarmuid และ Grainne และประจวบกับคัทลาส ไซค์เพ็งเขียนละครสั้นเป็นภาษาเกลิคเสร็จเรื่องหนึ่งชื่อ Casadh an t-Sugain หรือชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า The Twisting of the Rope เยทส์จึงตกลงใจที่จะจัดแสดง Casadh an t-Sugain ซึ่งนับว่าเป็นละครเรื่องแรกที่แสดงเป็นภาษาเกลิค คู่กับเรื่อง Diarmuid and Grainne ในวันที่ 21 ตุลาคม ค.ศ. 1901

แต่เมื่อมารู้คิพบว่าละครของเขาไม่ได้รับเลือกเพื่อจัดแสดง จึงถอนการสนับสนุนทั้งหมด แต่การแสดงครั้งที่ 3 ก็สำเร็จลุล่วงไปได้และเป็นที่ประทับใจผู้ชมทั้ง ๆ ที่ละครของไฮด์ นั้นใช้นักแสดงสมัครเล่นจากสมาพันธ์ภาษาเกลิค ส่วน Diarmuid and Grainne ยังคงใช้นักแสดงชาวอังกฤษทั้งเช่นสองครั้งที่ผ่านมา

ต่อมาเบธส์และมัวร์มีทัศนคติต่อการละครไม่ตรงกันเนื่องจากมัวร์กลายเป็นคนชาตินิยมหัวรุนแรง โรงละครแห่งวรรณกรรมไอริชจึงมาถึงจุดจบเร็วเกินควร แต่ความเคลื่อนไหวทางการละครครั้งนี้ก็พิสูจน์ให้เห็นว่าการจัดตั้งโรงละครแห่งชาติ ณ กรุงดับลิน มีทางเป็นไปได้

โรงละครแห่งชาติไอริช (The Irish National Theatre)

เมื่อโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริชต้องเป็นอันยุติในปี ค.ศ. 1901 หลายคนก็คิดว่าเบธส์นั้นประสบความสำเร็จโดยสิ้นเชิงแต่การหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ เบธส์ยังคิดที่จะจัดตั้งโรงละครแห่งชาติอยู่เสมอ ขณะที่เขาย้ายในลอนดอนบรรยายเกี่ยวกับการปฏิรูปละคร เขาเองก็เขียนละครสั้นปลุกใจเรื่องหนึ่งชื่อ Cathleen ni Houlihan ซึ่งเขาได้แรงบันดาลใจจากนอก ก่อนหน้านักแสดงไอริชชาตินิยม

ขณะเดียวกันนั้นเองในไอร์แลนด์จอร์จ วิลเลียมส์นามปากกาว่า เอ.อี. (A.E.) ผู้เป็นเพื่อนของเบธส์ และเป็นสมาชิกของโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริชเช่นกันได้เขียนบทละครเรื่อง Deidre สองพี่น้องตระกูลเฟย์ คือวิลเลียมและแฟรงค์ (William and Frank Fay) ผู้สนใจในการแสดง และเป็นนักแสดงสมัครเล่นที่มีความรู้เกี่ยวกับอิมเพน และการจัดฉากแบบธรรมเนียมแบบของอองตวน (Antoine) ในฝรั่งเศส ได้เสนอตัวที่จะจัดแสดง Deidre เอ.อี. ยอมตกลง สำหรับเบธส์เองก็เสนอ Cathleen ni Houlihan ให้สองพี่น้องตระกูลเฟย์แสดงคู่กับ Deidre ของเอ.อี. ด้วย เหตุการณ์ครั้งนี้จึงเป็นประวัติศาสตร์การละครไอริชที่ว่าเป็นการเริ่มต้นของละครไอริชที่จะใช้นักแสดงเป็นชาวไอริช ผู้เขียนไอริชและจัดแสดงในโรงละครไอริชเป็นครั้งแรก

การเลาะหาตัวผู้แสดงจึงได้เริ่มต้น แต่ผู้แสดงทุกคนมีอาชีพประจำต้องหาเวลาว่าง มาฝึกซ้อม เขตส์ไค้กัชวอน มอก ก่อนนำมาแสดงเป็นแกล่ดิน นี อูลีอันคว์เอกในละคร ของเขา และผู้แสดงหลายคนมาจากสมาคมชาตินิยม Inghidha na h-Eirean ที่มอก ก่อน เป็นนายกสมาคมอยู่ การแสดงได้เริ่มขึ้นในวันที่ 2-4 เมษายน ค.ศ.1902

การแสดงประสมผลสำเร็จอย่างดียิ่ง โดยเฉพาะ Cathleen ni Houlihan ซึ่งถือว่าเป็นละครชาตินิยมชิ้นเอกเรื่องแรกของชาวไอริช ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับ ครอบครัวหนึ่งที่อยู่ทางตะวันตกของไอร์แลนด์ ในปี ค.ศ.1798 ซึ่งเป็นปีที่กองกำลังของ ฝรั่งเศสได้ยกพลขึ้นบกเพื่อช่วยก่อกองการขบถต่อต้านการปกครองของอังกฤษ ในขณะที่ ครอบครัวนี้กำลังเตรียมจัดงานแต่งงานของไมเคิลลูกชายกับหญิงสาวที่มั่งคั่งคนหนึ่ง ก็มี หญิงชราที่ซุบซิบเข้ามาในบ้าน เมื่อถูกถามว่าเหตุใดจึงยากจนและต้องเป็นคนจรจัด หญิงชรา ตอบว่าเป็นเพราะคนแปลกหน้าได้ปล้นทุ่งนาอันเขียวชอุ่มไปจากเธอ 4 แห่ง และไมเคิล อาสาจะช่วยหญิงชรา นั้น หญิงชราก็บอกไมเคิลว่าการช่วยเหลือครั้งนี้นั้นเป็นงานที่ยากลำบาก มาก ต้องใช้ความพยายามและอดทนแต่เขาก็จะได้ผลตอบแทนอย่างคุ้มค่า เมื่อหญิงชรา จากไป แพทริกน้องชายของไมเคิลก็เข้ามาพร้อมกับแจ้งข่าวว่าชาวฝรั่งเศสได้มาถึงแล้ว ที่คิลลาตาเพื่อช่วยชาวไอริชก่อกองการ ขบถและเมื่อพ่อกถามว่าเขาเห็นหญิงชราคนหนึ่งเกินไป ความทางหรือไม แพทริกตอบว่าไม่เห็น แต่เขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีท่าทีการเกินราว กับพระราชินี ผู้ละครจะเฉลียวใจได้ว่าหญิงชรา นั้นก็คือ แกลสสิน นี อูลีอัน ซึ่ง หมายถึงไอร์แลนด์ ทุ่งนา 4 แห่งก็คือดินแดน 4 มณฑลของไอร์แลนด์ และโจรแปลกหน้า ก็คือคนอังกฤษนั่นเอง

จากความสำเร็จในการแสดงครั้งนี้ทำให้สองพี่น้องตระกูลเพย์และผู้แสดงคนอื่นๆ มีกำลังใจที่จะแสดงต่อไป จึงมีการก่อตั้งสมาคมโรงละครแห่งชาติไอริช (The Irish National Theatre Society) โดยมีเขตส์เป็นประธาน มอก ก่อน คักลาส ไฮค์ และเอ.อี. เป็นรองประธาน และมีวิลเลียม เพย์เป็นผู้จัดการการแสดง คณะ นักแสดงยังคงประกอบด้วยนักแสดงสมัครเล่น แลพวกเขาก็ตั้งใจฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ทั้ง ๆ ที่

ยังไม่มีโรงละครถาวรสำหรับการฝึกซ้อมและจัดแสดงและยังขาดผู้สนับสนุนค่านงบประมาณอีกด้วย แต่สมาคมก็สามารถฟันฝ่าอุปสรรคมาได้ จนในที่สุดสมาคมโรงละครแห่งชาติไอร์แลนด์ก็มีโรงละครถาวรที่แท้จริง ณ ถนนแอนบี้ กรุงดับลิน

โรงละครแอนบี้ (The Abbey Theatre)

ในปี ค.ศ. 1904 หลังจากการแสดงละครเรื่อง Cathleen ni Houlihan ผ่านไปเป็นเวลา 2 ปีเศษ ละครไอร์แลนด์ก็มีโรงละครเป็นของตนเอง ณ โรงละครแอนบี้ ซึ่งเป็นของขวัญจากสตรีชาวอังกฤษผู้หนึ่งที่คนหนึ่งชื่อแอนบี้ อี.เอฟ. ฮอร์นนิมัน (Annie E.F. Horniman) ผู้เป็นเพื่อนของเชตส์และมีความสนใจในการละครเป็นอย่างมาก มีสฮอร์นนิมันเคยช่วยเชตส์ในฐานะเลขานุการិณี และเมื่อเชตส์ก่อตั้งโรงละครไอร์แลนด์ เธอก็มาช่วยเป็นครั้งคราว เมื่อคณะละครไอร์แลนด์ได้รับเชิญให้ไปแสดง ณ กรุงลอนดอนในปี ค.ศ. 1903 และ 1904 นั้น การแสดงประสบผลสำเร็จอย่างงดงาม บทละครและการแสดงเป็นที่ประทับใจของนักวิจารณ์อังกฤษมาก มีสฮอร์นนิมันจึงตัดสินใจได้ การสนับสนุนแก่เชตส์และสมาคมโรงละครแห่งชาติไอร์แลนด์ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมการละครไอร์แลนด์ โดยมีได้คำนึงถึงข้อเท็จจริงที่ว่า สมาคมนี้นั้นเป็นสมาคมหนึ่งที่เป็นสัญลักษณ์แห่งการแสดงออกถึงความรู้สึกชาตินิยมไอร์แลนด์

สถานที่ที่มีสฮอร์นนิมันซื้อเพื่อใช้เป็นโรงละครนั้นเดิมเป็นสถาบันเครื่องจักรกล จำเป็นต้องให้สถาบันนี้ดัดแปลงให้เป็นโรงละครซึ่งมีเวทีกว้าง 40 ฟุต ลึก 16 ฟุต จุที่นั่งได้ 500 ที่ จักว่าเป็นเพียงโรงละครขนาดเล็ก แต่มีสฮอร์นนิมันก็ต้องใช้จ่ายเงินเป็นจำนวนมากเพื่อการนี้ นับตั้งแต่ที่มีสฮอร์นนิมันเริ่มให้ความช่วยเหลือในการก่อตั้งโรงละครแอนบี้จนถึง ปี ค.ศ. 1910 ที่เธอถอนการสนับสนุนนั้น เธอได้ใช้จ่ายไปเป็นเงินถึง 12,000 ปอนด์ นับว่าเป็นจำนวนเงินมหาศาลในสมัยนั้น ถ้าปราศจากความอุปถัมภ์ของมีสฮอร์นนิมันความเคลื่อนไหวทางการละครไอร์แลนด์ก็อาจไม่รุ่งเรืองและพัฒนาต่อมาดังที่เป็นอยู่ได้

โรงละครแอนบรีได้เป็นเวทีแห่งการทดลองทางการละครของนักแสดงและนักแต่งบทละครไอริช เป็นที่กำเนิดนักแต่งบทละครไอริชหลายท่านเช่น จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ และรอน โกลด์มีย์ นักแต่งบทละครที่มีชื่อเสียงรื่องลงมา เช่น เฮนรี เจค็อบเกรกอรี คอลัม โรบินสัน เมอร์เรย์ เบิร์น และนักแต่งบทละครไอริชอีกมากมาย นอกจากนี้โรงละครแอนบรียังมีนักแสดงที่มีการแสดงเป็นเอกลักษณะเสียงเพียงคนเดียวเป็นที่ยอมรับ และมีนักแสดงที่มีชื่อเสียงหลายคนถึงรู้จักกันดีในสหรัฐอเมริกา เช่น ลองดอนตระกูลเซย์ แมร์ โอเนล (Maire O' Neil) ซารา อัลลูด (Sara Allgood) อาร์เธอร์ ซินแคลร์ (Arthur Sinclair) เป็นต้น

นอกจากโรงละครแอนบรีจะสนับสนุนนักแต่งบทละครที่มีชื่อเสียงในวงการละครทั่วไป แล้วอีกสิ่งหนึ่งคือการละครไอริชได้ช่วยให้องค์การละครรุ่งเรือง คือการแสดงซึ่งเป็นที่ประทับใจของชุมชนนอกประเทศอย่างมาก ในการแสดงบนเวทีจะเคลื่อนไหวและใช้มือแสดงท่าทางน้อยที่สุด เวลาที่นักแสดงพูดจะรู้สึกว่าคุณกับเขามากกว่าพูดกับตัวละครด้วยกัน การออกเสียงจะชัดถ้อยชัดคำ โดยเฉพาะเสียงท้ายของคำ การจับฉลากและการแต่งตัวของตัวละครนั้นถือความเรียบง่ายและการประหยัดเป็นหลัก

สิ่งสำคัญที่สุดคือการละครไอริชได้สร้างสรรคไว้มากในการละครโดยเฉพาะการละครอังกฤษคือการฟื้นฟูละครร้อยกรอง ในทศวรรษที่ 20 ละครธรรมชาตินิยมตามแบบของอิบเซนได้แพร่หลายทั่วไปรวมทั้งในอังกฤษ แต่สำหรับเฮนรีเองเขามีความคิดว่าละครธรรมชาตินิยมใช้ภาษาที่ไม่ไพเราะ ไม่สละสลวยและไม่เป็นศิลปะ การเขียนละครนั้นคือการแสดงออกแห่งศิลปะและความงดงามของภาษา ละครร้อยกรองจะแสดงถึงศิลปะและความงดงามของภาษาได้ เราจึงแต่งบทละครร้อยกรองเพื่อแสดง ณ โรงละครแอนบรีหลายเรื่อง ซึ่งต่อมาในปี ค.ศ. 1930-1940 ที่ เอส เอเล็คทริกได้แต่งบทละครร้อยกรองและประสบผลสำเร็จในวงการละครอังกฤษ นับได้ว่าเฮนรีเป็นผู้นำในการฟื้นฟูละครร้อยกรอง ซึ่งในระยะหลังมีการนำเอาละครร้อยกรองที่เฮนรีแต่งไว้มานำแสดงบ่อยครั้ง โดยเฉพาะเรื่อง On Baile's Strand และ The Green Helmet

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองไอร์แลนด์นี้เป็นความเคลื่อนไหวที่ประสบผลสำเร็จ
ทรงตามเป้าประสงค์ ทำให้ไอร์แลนด์เป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงทั่วโลก โดยเฉพาะในอังกฤษ
และอเมริกาในฐานะที่มีละครที่เป็นเอกลักษณ์ของตนเอง เห็นว่าคดีไอร์แลนด์เป็นสื่อใน
การแสดงถึงลักษณะประจำชาติ ความรู้สึก สันติสุขของชนชาวไอร์แลนด์ที่แตกต่างจากชนชาติอื่น
นอกจากนี้โรงละครแอบบี้ยังแตกต่างจากโรงละครอื่น ๆ ทั่วไปเพราะเป็นโรงละครที่เกิด
จากขบวนการความเคลื่อนไหวของกลุ่มคนที่เรียกร้องให้มีความรักชาติในหมู่ชนชาวไอร์แลนด์
สามารถฟื้นฟูอุปสรรคและยืนยันยอมจนถึงจุดหมายปลายทางของชาวไอร์แลนด์คือการได้รับ
อิสรภาพอย่างสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1948 และสถาปนาประเทศเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์
(The Republic of Ireland) ยิ่งกว่านั้น โรงละครแอบบี้ยังเป็นโรงละครแห่งชาติ
แห่งแรกในบรรดาประเทศที่พูดภาษาอังกฤษที่ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ถึงแม้โรงละคร
แอบบี้จะประสบอัคคีภัยในปี ค.ศ. 1951 แต่ก็ถูกรื้อสร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้เป็นเวทีแสดงละครไอร์แลนด์
โดยผู้แต่งและผู้แสดงชาวไอร์แลนด์ เพื่อดูชนชาวไอร์แลนด์ ความเจตนารมณ์ของผู้ก่อตั้งสมาคม
โรงละครแห่งวรรณกรรมไอร์แลนด์เมื่อเกือบร้อยปีที่ผ่านมา เขาเหล่านั้นเป็นบุคคลที่ชาวไอร์แลนด์จะลืม
มิได้ นั่นคือ เฮนรี และเลดี้ เกรกอรี

ความเคลื่อนไหวทางการเมือง

ในขณะที่ความเคลื่อนไหวทางการเมืองไอร์แลนด์เริ่มเป็นที่รู้จักและมีชื่อเสียงทั่วโลก
ตั้งแต่ต้นศตวรรษที่ 20 สภาพเหตุการณ์ในไอร์แลนด์เองนั้นเต็มไปด้วยความรุนแรงปราศจาก
ความสงบสุข สาเหตุเนื่องมาจากความพยายามต่อสู้ดิ้นรนของชาวไอร์แลนด์เพื่อให้หลุดพ้นจาก
แรงกดดันอันเกิดจากการถูกยึดครองของอังกฤษนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1169 จึงปรากฏเรื่อง ๆ
ว่าชาวไอร์แลนด์ลุกฮือขึ้นต่อต้านอำนาจการปกครองของอังกฤษ แต่ความพยายามก็ทำได้ประสบ
ผลสำเร็จแต่อย่างใดไม่ และรัฐบาลอังกฤษกลับยิ่งเพิ่มกำลังและออกกฎหมายบังคับหนักยิ่งขึ้น
อีก

ในศตวรรษที่ 18 อังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติการลงโทษทางอาญา มีผลทำให้ชาวไอริชต้องทนทุกข์แสนสาหัส ในคำพิพากษาได้ปรากฏว่าที่ดินของไอร์แลนด์ตกในเจ็ดส่วนตกเป็นของเจ้าของที่ดินชาวอังกฤษซึ่งส่วนใหญ่ยังจับกุมอยู่ในอังกฤษและกอบโกยรายได้ที่ได้จากไอร์แลนด์นั้นมาใช้ในอังกฤษ ส่วนพวกอังกฤษที่อยู่ในไอร์แลนด์จึงต่อมาเรียกว่า แองโกล-ไอริชนั้นก็ตั้งตนเป็นชนชั้นปกครองของประเทศที่มีฐานะความเป็นอยู่ที่ดีร่ำรวย แม้ว่าจะเป็นกลุ่มชนส่วนน้อยแต่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ก็มีอำนาจเหนือชนส่วนใหญ่ที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก

ชาวไอริชส่วนใหญ่เป็นชาวนาที่ค่อนข้างยากจน อยู่ในสภาพอดอยากยากจน ชาวสวิสศึกษาจะถูกไล่ออกจากที่ดินเมื่อใดก็ได้ และยังคงอยู่กันอย่างพนาแน่นจึงต้องแข่งขันกันอย่างหนักเพื่อได้มีที่ดินทำและมีกระท่อมพักอาศัย ถ้าเขาที่ดินก็สูง ทำให้ชาวนาไม่อาจเก็บหอมรพริบสิ้นเงินทองได้เลยและไม่มีความหวังใด ๆ ในชีวิต

ความขัดแย้งอันร้ายแรงอีกประการหนึ่งคือเรื่องศาสนา ชาวอังกฤษพยายามกำจัดนิกายโรมันคาทอลิกออกไปจากไอร์แลนด์ และชาวไอริชเป็นชนชาติที่มีความเลื่อมใสศรัทธาในนิกายโรมันคาทอลิกยิ่งกว่าชนชาติใด ๆ แม้ว่าพวกอังกฤษจะหาหาทุณกรรมและรีดนาทาเร้นแก่ชาวไอริชอย่างไร ก็หาได้สั่นคลอนความเลื่อมใสศรัทธาของชาวไอริชต่อนิกายที่เขานับถือไม่ พระชาวไอริชแม้จะถูกรังควานและถูกไล่ตัวไปจำขังโดยผู้แทนชาวอังกฤษก็ไม่เคยหยุดยั้งการอบรมสั่งสอนประชาชนผู้ทุกข์ยาก ด้วยเหตุนี้ชาวไอริชจึงมีความเคารพนับถือพระของตนเป็นประเพณีสืบต่อกันมาจนปัจจุบันนี้

ในระหว่างครึ่งหลังของศตวรรษที่ 18 อังกฤษมีความรู้สึกและท่าทีต่อชาวไอริชดีขึ้น ด้วยเกรงว่าชาวไอริชจะเข้าข้างฝรั่งเศส เมื่ออังกฤษทำสงครามเจ็ดปีและสงครามนโปเลียนกับฝรั่งเศส รวมทั้งสงครามประกาศอิสรภาพอเมริกา และการปฏิวัติฝรั่งเศส ได้ช่วยกระพือความนึกเห็นใหม่เกี่ยวกับเสรีภาพส่วนบุคคลและเสรีภาพทางศาสนา ชาวโปรเตสแตนต์ที่เป็นชนชั้นปกครองในไอร์แลนด์จึงค่อย ๆ รู้สึกและละอายใจที่ตนได้ปฏิบัติ

สิ่งอันไม่ทรงมาทอชาวแคทอลิกที่เป็นเชลยชาติได้ยากขึ้นและบุคคลสำคัญของอังกฤษบางคนก็หันไปสนับสนุนพวกแคทอลิกที่ถูกรังแกกับเหล่านี้ เจมส์ เอ็ดมันด์ เบิร์ก (Edmund Burke. 1729 - 1797) กับเฮนรี แกรตตัน (Henry Grattan. 1746 - 1820) ซึ่งเป็นนักพูดยอดเยี่ยม เป็นต้น

ในปี ค.ศ. 1783 ระหว่างการปฏิวัติอเมริกัน ภายใต้การนำของแกรตตัน รัฐสภาไอร์แลนด์ได้ออกพระราชบัญญัติบรรเทาทุกข์สำหรับชาวไอร์แลนด์ยอมให้พวกแคทอลิกซื้อขายที่ดินที่เป็นทรัพย์สินของตนได้ และต่อมารัฐสภาได้รับรองการประกอบพิธีกรรมของวัดแคทอลิกในที่สาธารณะว่าเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และอนุญาตให้พวกแคทอลิกตั้งโรงเรียนขึ้นได้ด้วย ทั้งยังยอมรับพวกแคทอลิกเข้ารับราชการในตำแหน่งระดับต่ำ ๆ ได้ อย่างไรก็ตามถึงแม้รัฐสภาไอร์แลนด์จะมีเสรีภาพเพิ่มขึ้น แต่ชาวแคทอลิกยังไม่มีสิทธิเข้ารับเลือกตั้งเป็นสมาชิกรัฐสภาแคว้นไอร์แลนด์ วูล์ฟ โทน (Wolfe Tone. 1763-1798) พระที่ถือนิกายเพรสไบทีเรียนมาจากอัลสเตอร์ (Ulster) ได้จัดตั้งสมาคมสหภาพชาวไอร์แลนด์ (United Irishmen) โดยให้มีสมาชิกทั้งพวกโปรเตสแตนต์และพวกแคทอลิก สมาคมนี้จึงเป็นสมาคมที่สามารถรวมชาวไอร์แลนด์ที่มีความเชื่อทางศาสนาแตกต่างกันได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้

ต่อมาในปี ค.ศ. 1798 สหภาพชาวไอร์แลนด์ภายใต้การนำของวูล์ฟ โทน ก่อการกบฏขึ้นโดยพวกแคทอลิกหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากฝรั่งเศส แต่เนื่องจากได้รับความช่วยเหลือล่าช้าเกินไป พวกกบฏจึงถูกปราบด้วยวิธีการที่ทารุณอย่างที่สุด จากการต่อสู้ของวูล์ฟ โทนที่เอง จึงกลายเป็นธรรมเนียมที่จะต้องใช้ความรุนแรงในการก่อการกบฏในไอร์แลนด์ครั้งถัดมา

ในปี ค.ศ. 1800 อังกฤษได้ออกพระราชบัญญัติสหภาพ (The Act of Union) โดยให้ยกเลิกรัฐสภาไอร์แลนด์และให้ชาวไอร์แลนด์ส่งผู้แทนไปนั่งในรัฐสภาในกรุงลอนดอน ทั้งนี้หมายความว่ามีการรวมไอร์แลนด์เข้ากับอังกฤษและส่วนอื่น ๆ นั้นเอง เป็นผลให้ชาวไอร์แลนด์ไม่พอใจอย่างยิ่ง แต่ แดเนียล โกลคอนเนล (Daniel O'Connell. 1775 - 1847)

ทนายความนิยายแกกติกหัวหน้านักเคลื่อนไหวชาวไอริชเห็นว่าเสรีภาพของชาวไอริชจะได้อำนาจ
ด้วยวิถีทางรัฐธรรมนูญโดยวิธีการรุนแรง เขาพยายามต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งการปกครอง
ตนเอง (Home Rule) แต่ในปี ค.ศ. 1847 เกิดหุฬภิกขภัยครั้งใหญ่ทั่วทั้งไอร์แลนด์
เสียก่อน มันฝรั่งซึ่งเป็นอาหารหลักของชาวไอริชเสียหายมากเป็นผลให้คนตาย เพราะ
อดอาหารถึงกว่าล้านคน และอีกราวหนึ่งล้านคนก็อพยพออกนอกประเทศ และยิ่งกว่านั้น
ชาวไอริชยังคงเผชิญกับความเดือดร้อนอันเกิดจากการถูกไล่ที่ สาเหตุเพราะไม่สามารถ
ชำระค่าเช่ามาได้

ความกดดันอันหนักหน่วงที่ชาวไอริชได้รับนั้นก่อให้เกิดความต้องการอิสรภาพเป็น
อย่างมาก จึงมีความเคลื่อนไหวก่อตั้งองค์การเพื่อร่วมพลังในการต่อสู้ด้วยวิธีการรุนแรง
และก่อความไม่สงบขึ้น องค์การนี้มีชื่อว่าองค์กรเฟเนียน (The Fenian Organization)
เป็นองค์การใหญ่จัดตั้งโดยบรรดานายทหารไอริชที่ไปปฏิบัติหน้าที่ในสงครามกลางเมือง
สหรัฐ องค์การเฟเนียนได้ก่อการจลาจลขึ้นเมื่อปี ค.ศ. 1866 แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จ
แต่อย่างใด แต่ก็มันทำให้รัฐบาลอังกฤษได้เริ่มมีกฎหมายอันเกี่ยวข้องกับชาวไอริช
ผกผันให้ชาวนาบูเซาที่มีโอกาสซื้อที่ดินเป็นของตนเองได้ และมีโอกาสใช้ความสามารถ
และแรงงานทำนุบำรุงที่ดินของตนให้ดีขึ้นได้

การต่อสู้เพื่ออิสรภาพยังคงดำเนินต่อมา องค์การซิน เฟิน (Sinn Fein Organization)
ซึ่งหมายความว่า "เราเท่านั้น" (We ourselves) เป็นแกนนำ
ในการต่อสู้เพื่อเสรีภาพของชาวไอริช จุดมุ่งหมายขององค์การซิน เฟิน นี้ก็คือไม่ต้องการ
ให้ไอร์แลนด์ตกอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ รัฐบาลของไอร์แลนด์ต้องประกอบด้วย
ชาวไอริชเท่านั้น จึงมีความพยายามในรัฐสภาที่จะให้มีพระราชบัญญัติการปกครองตนเอง
ภายใต้การนำของชาร์ลส (Charles Stewart Parnell) เจ้าของที่ดินชาว
โปรเตสแตนต์ และพระราชบัญญัตินี้ต้องตกไป

เมื่อวันอีสเตอร์ในปี ค.ศ. 1916 อาสาสมัครชาวไอริช (The Irish
Volunteers) และกองทัพละชาชนไอริช (The Irish Citizen Army) ได้ก่อ

ความไม่สงบขึ้นในกรุงดับลิน และประกาศทั้งรัฐบาลสาธารณรัฐไอร์แลนด์ภายใต้การนำของ แพดริค เพอร์ส (Padraick Pearse) เน้นได้รับการต่อต้านอย่างหนักจากกองกำลัง ของอังกฤษ การลุกฮือในวันอีสเตอร์ (The Easter Rising) นี้ยังผลให้คนเสียชีวิต 450 คน บาดเจ็บ 2,614 คน ถูกจับและส่งตัวไปยังอังกฤษราว 3,000 คน ในจำนวนนี้ 160 คนถูกตัดสินประหารชีวิตและได้รับการปล่อยตัว 1,862 คน

การต่อสู้โดยเปิดเผยต่อไปเป็นเวลานานภายใต้ กองกำลังสาธารณรัฐไอร์แลนด์ได้เปลี่ยน ยุทธวิธีหันมาใช้การต่อสู้แบบกองโจร แอมัลกลอมบุมโจรมีกองกำลังทหารของอังกฤษ สภาทหารในไอร์แลนด์จึงมีผลความสนับสนุนออกมา เรือรบจำเต็มไปด้วยบุคคลผู้ต้องสงสัย ว่าเป็นผู้ก่อการร้ายหรือไม่ก็มีอาวุธอยู่ในครัวบนเรือหรือมีเอกสารของห้ามต่าง ๆ รัฐบาล อังกฤษมีนโยบายแก้ กับส่งกำลังทหารมาขึ้นที่รู้จักกันในนามแบล็คแอนด์แทน (The Black and Tans) ซึ่งเชี่ยวชาญในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายโดยเฉพาะ เขา ทำการปราบปราม และการต่อสู้บุมโจรมีกองกำลังที่ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ในวันที่ 11 กรกฎาคม ค.ศ. 1921 รัฐบาลอังกฤษกับรัฐบาลไอร์แลนด์ทำสนธิ สัญญาสงบศึกอังกฤษยอมให้ไอร์แลนด์มีอำนาจปกครองตนเองเป็นรัฐอิสระ แต่ยังเป็น อาณานิคมของอังกฤษอยู่

ผลของการยุติสงครามครั้งนี้มีผลให้ไอร์แลนด์มีสิทธิปกครองตนเอง โดยมี 2 รัฐสภา สภาหนึ่งสำหรับอีสเตอร์ ซึ่งประกอบด้วย 6 เกาน์ที่ต่างตะวันออกเฉียงเหนือของ ไอร์แลนด์อีกสภาหนึ่งสำหรับ 26 เกาน์ที่เหลือ ทั้งนี้เนื่องจากอีสเตอร์นั้นประชาชน ส่วนใหญ่สนับสนุนฝ่ายโปร เทสแตนท์ที่เกรงว่าตนจะเป็นชนกลุ่มน้อยของประเทศและจะต้อง ตกอยู่ภายใต้การปกครองของชาวแคทอลิก

การที่ไอร์แลนด์ยังคงเป็นอาณานิคมของอังกฤษอยู่นี้ทำให้เดอ แวลเลอรา (De Valera, 1882-) ผู้นำขององค์กรการขึ้น เ่น ซึ่งต่อมาภายหลังได้เป็นนายกรัฐมนตรี ของไอร์แลนด์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1932 ถึง 1947 ไม่พอใจอย่างยิ่งเขายังยึดอุดมคติในการมี อิสระโดยสมบูรณ์ ด้วยเหตุนี้จึงตั้งกลุ่มการเมืองใหม่เรียกว่าพรรคสาธารณรัฐ (The Republican Party) ซึ่งgramกลางเมืองจึงอุบัติขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ชาวไอร์แลนด์

เกิดขึ้นทั้งนี้มาประดังประเทรกันเองระหว่างฝ่ายรัฐบาลและองค์กำลังสาธารณรัฐไอร์แลนด์
เรียกย่อ ๆ ว่า ไอ อาร์ เอ (I.R.A.) ซึ่งเป็นที่รู้จักว่าพวกอิเรกิวลาร์
(Irregulars) ชาวไอร์แลนด์ต้องเสียชีวิตจากการนองเลือด การรบกวนทางใจและการ
การข่มขู่กันเองอย่างทารุณเป็นจำนวนมาก

สงครามกลางเมืองไอร์แลนด์เมื่อปลายปีเป็นเวลาร่วมปีในที่สุดพวกอิเรกิวลาร์ก็ยอมแพ้
ในวันที่ 24 เมษายน ค.ศ. 1923 เมื่อ พล.ร.อ. อดัมสวอธ ประกาศยุติสงครามกลางเมือง
โดยไม่มีเงื่อนไข ไอร์แลนด์จึงยังคงดำรงความเป็นรัฐอิสระ (The Irish Free State)
มีอำนาจสูงสุดใน 26 เคาน์ตี โดยไอร์แลนด์เหนือแยกตนเองไม่รวมด้วย ต่อมาในปี
ค.ศ. 1937 ไอร์แลนด์ภายใต้รัฐธรรมนูญใหม่ได้มีประธานาธิบดีที่มาจากการเลือกตั้ง
จึงเปลี่ยนชื่อจากไอร์แลนด์ (Ireland) เป็นภาษาเกลิคว่า Eire โดยมี
ลัทธิชาตินิยมเป็นประธานาธิบดีคนแรก และในปี ค.ศ. 1948 ชาวไอร์แลนด์ได้รับอิสรภาพ
อย่างสมบูรณ์ภายใต้การก่อตั้งอันยาวนานนับเจ็ดทศวรรษ โดยประกาศแยกตัวเป็น
อิสระจากการเป็นอาณานิคมของอังกฤษ สถาปนาประเทศเป็นสาธารณรัฐไอร์แลนด์
(The Republic of Ireland)

วิวัฒนาการของพรรคการเมืองไอร์แลนด์สมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับชนวนชาตินิยม

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่เกิดขึ้นจากการก่อตั้งของ เจมส์ มารีตัน
และเลดี้ เกรกอรี่ จากเริ่มแรกเป็นสมาคมพรรคการเมืองไอร์แลนด์ในปี 1899 จนถึงต่อมาเป็น
โรงละครแห่งชาติ รวมรวมนักเขียนไอร์แลนด์ให้ใช้ละครที่เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับคนไอร์แลนด์
นักแสดงเป็นชาวไอร์แลนด์ และมีโรงละครแบบนี้เป็นของตนเองอย่างสมบูรณ์จากการอุปถัมภ์
ของมิลลิสวอร์ธมัน ซึ่งเริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1904 นั้น ถือกำเนิดขึ้นมาท่ามกลางกระแสความ
เคลื่อนไหวของระบบชนวนชาตินิยมที่เข้มข้นมากขึ้น เห็นผลละครชาวนาอเวอเวย์เป็นผู้ริเริ่ม
ละครชนวนชาตินิยมที่มุ่งสะท้อนชีวิตของคนในสังคมทุกแห่งทุกมุมตามความเป็นจริงนี้กำลังมี

อิทธิพลอย่างมากต่อวงการละครในทวีปยุโรป สำหรับในประเทศอังกฤษ ละครแนว
 ธรรมชาตินิยมก็เริ่มเป็นที่รู้จักจากการเผยแพร่ละครของอินเซนที่แปลเป็นอังกฤษตั้งแต่
 ปี ค.ศ. 1871 เป็นต้นมา และในเกือบต้นทศวรรษ ปี ค.ศ. 1880 ละครของอินเซนเรื่อง
The Pillars of Society ก็แสดงที่โรงละครเกย์ตี้ (The Gaiety
 Theatre) เรื่อง A Doll's House แสดงที่โรงละครโนเวลตี้ (The
 Novelty Theatre) ในปี ค.ศ. 1889 ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างงดงาม จนต้องจัด
 แสดงหลายครั้ง แต่เนื่องจากละครแนวธรรมชาตินิยมมีแนวคิดที่ต่อต้านค่านิยมของสังคมใน
 สมัยนั้น เช่น ใน A Doll's House ตัวเอกของเรื่องคือ Nora ถัดสินใจจะทิ้ง
 สามีและลูกในตอนจบ ทำให้ละครแนวธรรมชาตินิยมของอินเซนได้รับการวิพากษ์วิจารณ์
 อย่างมาก และในปี ค.ศ. 1891 การวิจารณ์ได้ยิ่งได้เพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้นใน
 ประเทศอังกฤษ เมื่อละครเรื่อง Ghosts นำออกแสดงที่โรงละครอินดีเพนเดนต์
 (The Independent Theatre) แถลงทางโรกี้แควน จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ นักเขียน
 บทละครเชื้อสายไอริชคนสำคัญของอังกฤษได้ตีพิมพ์บทความและบทบรรยายของเขาที่
 สนับสนุน แนวการเขียนละครธรรมชาตินิยมออกเผยแพร่ในหัวข้อเรื่อง The
Quintessence of Ibsenism และในปี ค.ศ. 1892 ละครของอินเซนเรื่อง
Hedda Gabler ก็นำมาแสดงที่โรงละครวอเดวิล (The Vaudeville) และ
 ประสบผลสำเร็จอย่างงดงาม ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1892 เป็นต้นมา ความรุนแรงในการ
 วิพากษ์วิจารณ์ละครธรรมชาตินิยมแบบอินเซนก็ลดลงเป็นลำดับ (Formor. 1954 :
 224)

แนวคิดของธรรมชาตินิยมนี้ก็เผยแพร่ไปยังเกาะไอร์แลนด์เช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจาก
 คณะละครชาวอังกฤษมักจะข้ามฟากไปยังกรุงดับลิน นำละครอังกฤษไปแสดงให้ชุมชนไอริช
 เป็นประจำ ชาวไอริชจึงมีพื้นฐานเกี่ยวกับธรรมชาตินิยมอยู่บ้างจากละครอังกฤษ ที่คณะ
 ละครอังกฤษนำไปแสดง ถึงแม้ว่าชาวไอริชจะชอบชมการแสดงละครอย่างมาก และมี
 นักเขียนบทละครชาวไอริชที่มีชื่อเสียงมากมาย แต่เป็นคตินิยมเดียวคตินักเขียนเท่านั้น

กองละทิ้ง เมืองแม่ไปประกอบอาชีพในอังกฤษหรือยุโรปเสียหมด ทั้งนี้เป็นเพราะในไอร์แลนด์
ยังไม่มีโรงละครสำหรับการแสดงละครไอริชแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์เช่นนี้ได้
เปลี่ยนไปในปี ค.ศ. 1899 เมื่อมีการก่อตั้งความเคลื่อนไหวทางละครไอริชโดยมี
จุดมุ่งหมายที่จะจัดแสดงละครไอริชโดยคนไอริช

ด้วยเหตุนี้เอง ประวัติศาสตร์ของการละครไอริชจึงได้เริ่มอุบัติขึ้น แต่ในระยะเริ่มแรก
ก็มีปัญหาที่ต้องถกเถียงกันเกี่ยวกับภาษาที่จะใช้ในการเขียนและแสดงว่าควรจะใช้ภาษา
อังกฤษหรือเกลิค ด้วยเหตุนี้ไอร์แลนด์อยู่ภายใต้การยึดครองของอังกฤษมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 12
ภาษานี้จึงเป็นภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในไอร์แลนด์ แต่อย่างไรก็ตามภาษาอังกฤษ
ที่ชาวไอริชพูดที่เรียกว่าภาษาอังกฤษแบบไอริช (Anglo Irish) ก็มีลักษณะแตกต่างไป
จากภาษาอังกฤษของชาวอังกฤษเอง ทั้งนี้เนื่องจากแต่ดั้งเดิมชนชาวไอริชพูดภาษาเกลิคเป็น
ภาษาประจำชาติของตน เมื่อจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษจึงนำเอาลักษณะของภาษาเกลิคมา
ใช้ด้วย คือ แปลโครงสร้างและมโนภาพของภาษาเกลิคเป็นภาษาอังกฤษ ยังผลให้ภาษา
อังกฤษแบบไอริชมีความไพเราะลละสลวย เป็นภาษาแบบจินตนาการโดยแท้ (Harnoll.
1957 : 388)

ดังนั้น จึงเป็นที่ตกลงกันว่าในการเขียนและแสดงละครนี้จะใช้ภาษาอังกฤษแบบ
ไอริชภาษาอังกฤษแบบไอริชที่อยู่ในความสนใจของนักเขียนทั้งหลายคือ ภาษาอังกฤษที่พูดกัน
ในแถบตะวันตกของไอร์แลนด์ ถึงส่วนภาษาอังกฤษแบบนี้ถ่ายทอดมาจากลักษณะภาษา
เกลิคโดยตรงมันแตกความตึก การพูด ภาพพจน์ และโครงสร้างของประโยค จึงเป็นภาษา
ที่มีค่าและความหมายเป็นอังกฤษแต่การเรียงคำในประโยคเป็นแบบภาษาเกลิค ซึ่งทำให้
ภาษาอังกฤษแบบนี้แสดงถึงจินตนาการที่มีชีวิตชีวาแบบดี

เบตส์ ได้พูดถึงภาษาอังกฤษที่ใช้พูดในแถบตะวันตกว่าเป็นภาษาที่ดี วรรณคดีที่ดี
ควรใช้ภาษาที่ใจฟูจากกันในชีวิตประจำวัน นักประพันธ์ชาวอังกฤษได้ยืมภาษาในคัมภีร์
ไบเบิลเป็นหลักและตำนานภาษาของชาวไอริชแถบตะวันตกนี้มีลักษณะผสมปนเปกันระหว่าง
คำศัพท์ในคัมภีร์ไบเบิลกับส่วนของภาษาเกลิค ทำให้ภาษาอังกฤษแบบไอริชนี้มีชีวิตชีวา

(Price. 1961 : 38)

หลักการที่ใช้ภาษาอังกฤษแบบไอร์ริชในละครเพื่อถ่ายทอดความเป็นจริง
ของชีวิตแบบไอร์ริชนี้สามารถเอาชนะปัญหาของการใช้ภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวันของ
การละครสมัยใหม่ได้ ซึ่งมีผู้วิจารณ์กันมาว่าการใช้ภาษาพูดที่เป็นธรรมชาตินั้นตัวละคร
ไม่สามารถแสดงถึงความรู้สึกภายในได้ จึงทำให้ละครสมัยใหม่โดยทั่วไปแล้ว สื่อ
ความหมายได้เพียงผิวเผินและไม่น่าสนใจ แต่ในการละครไอร์ริชสมัยใหม่ที่นำภาษาก่อน
ของชาวไอร์ริชมาใช้ทำให้ละครเป็นธรรมชาติ และในขณะเดียวกันก็ถ่ายทอดได้ลึกซึ้ง
และมีจินตนาการ ทั้งนี้เป็นเพราะธรรมชาติของภาษาอังกฤษแบบไอร์ริชมีลักษณะเช่นนั้น
นั่นเอง

การแสดงอารมณ์และจินตนาการ ของตัวละครเราสามารถจะตรวจพบได้จาก
ผลงานของนักเขียนไอร์ริชหลายคน เป็นคนว่า ในเรื่อง Riders to the Sea จาก
การเขียนของซิงก์ เมื่อมาดูรายละเอียดว่าละครชายคนสุดท้ายของเธอนั้นได้เสียอยู่กับใคร
ได้จนน้ำทะเลตายเช่นเดียวกับสามีและบุตรคนก่อน ๆ ดังนั้น เธอจึงกล่าวว่า

They're all gone now, and there isn't anything more the
sea can do to me...I'll have no call now to be up crying
and praying when the wind breaks from the south, and you
can hear the surf is in the east, and the surf is in the
west, making a great stir with the two noises, and they
hitting one on the other. I'll have no call now to be
going down and getting Holy Water in the dark nights after
Samhain, and I won't care what way the sea is when the
other women will be keening...

(Riders to the Sea. 1963 : 105)

และใน The Playboy of the Western World เจ้ามานโลบบรรยาย
ลักษณะของคริสตบุรุษชาวยิวเป็นกษัตริย์ โดยให้คำพูดที่ทำให้เราเกิดมโนภาพอย่าง
ชัดเจน

If he seen a red petticoat coming swinging over the hill,
he'd be off to hide in the sticks, and you'd see him
shooting out his sheep's eyes between the little twigs
and the leaves, and his two ears rising like a hare
looking out through a gap.

(The Playboy of the Western World. 1968 : 206)

ภาษาที่ชาวไอริชในแถบตะวันตกของไอร์แลนด์พูดจึงเป็นสื่อกลางอันยังผลให้
ตัวละครในละครไอริชสมัยใหม่ถ่ายทอดความรู้สึกภายในได้อย่างเป็นธรรมชาติ ปัญหา
ความตื่นเงินของภาษาพูดในแนวความคิดนิยม จึงแก้ไขได้ด้วยการนำภาษาของชาวไอริชนี้เอง

ในความเคลื่อนไหวทางการละครไอริชสมัยใหม่ นอกจากจะมีการวางหลักการ
เรื่องภาษาแล้ว หลักเกณฑ์ในการเขียนละคร เพื่อออกแสดงที่โรงละครแบบนั้นยังได้มีการ
วางไว้อย่างชัดเจนเช่นกัน เขทส์ได้เขียนแนะนำนักเขียนเกี่ยวกับการเขียนละครไว้ดังนี้

คำแนะนำสำหรับนักแต่งบทละคร

บทละครที่เหมาะสมสำหรับแสดงที่โรงละครแบบนี้จะบรรจุเนื้อหาที่
วิจารณ์ชีวิต มีพื้นฐานจากประสบการณ์และการสังเกตของผู้แต่ง หรือมีเนื้อหา
ที่แสดงทัศนะต่อชีวิต โดยเฉพาะชีวิตของชาวไอริชได้อย่างมีสุนทรียะและ
กลวิธีการแต่งที่ดี ละครจะแต่งในรูปโศกนาฏกรรมหรือตลกขบขันก็ได้

นักแต่งบทละครควรจะยกเลิกความคิดที่ว่าละครจะนำความมหัศจรรย์มาสู่
ผู้ชมด้วยการเพิ่มสรวงและเหตุการณ์ที่ไม่สมเหตุผลในละคร บางครั้ง
เหตุการณ์ที่มองดูว่าไม่เป็นละครในเบื้องต้นอาจจะกลายเป็นละครที่ดีได้ใน
ตอนท้าย นักเขียนใหม่ ๆ ควรจำไว้ว่าจะต้องพยายามเขียนด้วยเหตุและผล

เหตุการณ์ไม่ออกนอกเรื่อง และผลงานทางศิลปะจะมีความสำคัญเรื่องเดียวเท่านั้น ถึงแม้ผลงานทางศิลปะจะต้องเป็นธรรมชาติก็จะเป็นศิลปะได้ก็ต่อเมื่อผลงานนั้นไม่เป็นธรรมชาติดังที่เกอเธ่ได้กล่าวไว้ และผลงานนั้นจะต้องมีเอกภาพ ไม่เหมือนกับการอยู่อย่างสับสนปนเปของธรรมชาติ

(Fermor, 1954 : 64)

จากคำแนะนำของเยทส์ ทำให้เรามองเห็นแนวโน้มของการละครไอริชได้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ในการเขียนละครซึ่งต่อต้านละครแบบนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ที่มีเนื้อเรื่อง ไม่สมเหตุผล การดำเนินเรื่องง่าย ๆ มีเจตนาเบี่ยงเบนมากมาย แต่ละกรไอริชจะต้องมีโครงเรื่องที่มีเหตุผล นักเขียนต้องคัดลอกผลงานจากการสังเกตและประสบการณ์ของตน เพื่อถ่ายทอดชีวิตความเป็นอยู่ตามความเป็นจริงของชาวไอริชได้อย่างตรงไปตรงมาและมีศิลปะ

ละครไอริชสมัยใหม่ในระยะแรกเริ่ม ชีวิตของชาวไอริชในชนบทเป็นที่น่าสนใจอย่างมากในระหว่างนักเขียน จึงมีละครเกี่ยวกับชนชั้นกลางระดับต่ำและถ่ายทอดวิถีชีวิตของชนเหล่านี้มากมาย ตัวละครจะมีตั้งแต่เจ้าของที่ดินมาจนถึงชนชั้นต่ำเช่น ชาวนาประมง คนจรจัด และช่างไม้คักรี เป็นต้น เรื่องที่เขียน ส่วนใหญ่ก็มีแก่นเรื่องเกี่ยวกับที่ดิน เงิน การแต่งงาน ความหวัง คำนิยมในสังคม และการรู้จักตนเอง ตัวละครที่พบมีต่าง ๆ กัน ในผลงานของนักเขียนไอริชทั้งหลายเป็นต้นว่า คาร์เทิน ไทเรล ผู้พยายามต่อสู้ที่จะเปลี่ยนสภาพท้องทุ่งที่ไร้ประโยชน์ให้เป็นทุ่งปศุสัตว์แต่ก็ไร้ผล จากเรื่อง Heather Field (1899) ของมาร์ติน นอร์ว เบลล์ ผู้แสวงหาอิสรภาพหนีพ้นจากการแต่งงานที่ปราศจากความรัก จากเรื่อง The Shadow of the Glen. (1903) ของซิงก์ แมทท์ ผู้ละทิ้งบิดามารดาเพื่อแสวงหาความรู้เรื่องในอเมริกาจากเรื่อง The Land (1905) ของคอลลี เบ็นจัน

ละครที่เกี่ยวข้องกับชนชั้นชาวนา (Peasant Drama) หรือละครชาวบ้าน (Folk Drama) นี้ได้รับความนิยมอย่างมากในระยะแรกเริ่มของความเคลื่อนไหวทางการละครไอริชจนถึงประมาณปี 1916

ในปีนี้อเองได้เกิดการจลาจลในไอร์แลนด์ในช่วงวันอีสเตอร์ เกิดสงครามเพื่ออิสรภาพในปี ค.ศ. 1921 และสงครามกลางเมืองในปี ค.ศ. 1923-1924 จากประสบการณ์อันเข้มข้นนี้เอง ได้เป็นแรงบันดาลใจให้นักเขียนบทละครหันเหความสนใจมายังชีวิตของชนชาวเมือง ชีวิตชนชั้นกลางระดับต่ำที่อาศัยอยู่ในบ้านเช่า และแหล่งเสื่อมโทรมจึงเป็นจุดสนใจของนักเขียนในระยะนี้ ชีวิตอันยากเข็ญ รอนแรมด้วยความยากจนและสภาพแวดล้อมที่มีความกดดันจึงได้รับการถ่ายทอดในละครไอริช แทนเรื่องของละครเหล่านี้ก็จะเกี่ยวข้องกับ ความยากจน ความกระวนกระวาย และความยุ่งเหยิง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถ่ายทอดออกมาทุกแง่มุมตามความเป็นจริง ทั้งในแง่ชนชั้น โศกสลด และน่าสยดสยอง เวทมนต์ นักเขียนต่างก็พยายามแสดงถึงปัญหาและชะตากรรมที่ชนชั้นกรรมกรต้องประสบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในสภาพแวดล้อมที่เสื่อมโทรมอย่างตรงไปตรงมา เราสามารถจะศึกษาการค้นคว้าเกี่ยวกับความยากจน และความยุ่งเหยิงของชีวิตชนชั้นกรรมกรได้จากผลงาน ชวบ โอเคซี พอล วินเซนต์ แคโรล เดนีส จอห์นสัน เบรนต์ตัน เบย์น และอื่น ๆ อีกมากมาย

จากที่กล่าวมาแล้วนี้ เราจะเห็นว่า แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมมีอิทธิพลต่อการละครไอริชสมัยใหม่ ทั้งในเรื่องการใช้ภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โครงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชนชั้นกลางระดับต่ำและชนชั้นต่ำ โดยมีแก่นเรื่องที่เน้นเกี่ยวกับชะตากรรมและอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอันเป็นธรรมเนียมนิยม (convention) ของแนวการเขียนธรรมชาตินิยมนั่นเอง

ถึงแม้ว่า ละครแนวธรรมชาตินิยมจะมีอิทธิพลต่อการละครไอริชสมัยใหม่โดยส่วนรวม แต่ยังมีนักเขียนบทละครผู้หนึ่งที่แม้ตัวเขาเองจะสนับสนุนการเขียนละครตามแนวธรรมชาตินิยมโดยภาษาถิ่น เขาเองกลับสนใจการเขียนละครร้อยกรอง กณฐั้นคือ วิลเลียม บัทเลอร์ เยตส์ ผู้เป็นกวีดังกวีอยู่ในวงการกวีทั้งโรงละครแห่งชาติ เขามีความกตัญญูการเขียนละครร้อยกรองนั้น ตัวละครสามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกภายในได้ลึกซึ้งกว่าละครแนวธรรมชาตินิยมที่ใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ละครไอริชการ

จะเป็นสื่อแสดงถึงเอกลักษณ์ของไอร์แลนด์ในแง่อุดมคติ ปุคเร้าสำนักแห่งความภูมิใจใน
 เชื้อชาติ ละครที่เข้ล้ด่ง ส่วนใหญ่จึงเป็นละครร้อยกรอง มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับวีรชน
 และเป็นนิทานปรัมปราของชนชาติไอริช ถ้าละครก็เป็นในแง่สัญลักษณ์และไม่สมจริง
 ตอนาเข้ล้ด่ง สนใจดัดแปลงนำละครโศกนาฏิกของผู้อื่นที่เรียกว่า โนะ (Noh) มาใช้
 ในละครของเขา แต่ละครของเขาไม่ประสบผลสำเร็จนักในด้านการแสดง และไม่มี
 นักเขียนบทละครชาวไอริชคนใดในวงการละครไอริชสมัยใหม่เจริญรอยตามแนวทางเขียน
 แบบเข้ล้ด่งเลย ถือว่าเข้ล้ด่ง เป็นนักการละครที่ชอบทดลองการเขียนบทละครแบบต่าง ๆ
 โดยไม่คำนึงถึงว่าละครของเขาจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ในด้านการแสดง

เราอาจสรุปได้ว่าภาษาอังกฤษแบบไอริชจึงพอเรามีส่วนสำคัญในการช่วยให้
 ละครแนวธรรมชาตินิยมน่าสนใจและมีชีวิตชีวา นักประพันธ์บทละครชาวไอริชสามารถ
 ถ่ายทอดชีวิตของชาวไอริชทั้งในชนบทและในเมืองได้อย่างสมจริงและเป็นธรรมชาติ
 ทั้งนี้จากการสังเกตชีวิตอย่างใกล้ชิดและจริงใจของนักประพันธ์ชาวไอริช สร้างสรรค์
 ผลงานอันเป็นเอกลักษณ์ให้ปรากฏในวงการละครไอริชสมัยใหม่

นักประพันธ์บทละครไอริชสมัยใหม่

นักประพันธ์ตั้งแต่เริ่มต้นความเคลื่อนไหว - ปี 1920

ผู้ก่อตั้งโรงละครแห่งวรรณกรรมไอริช

ในระยะเริ่มแรกของความเคลื่อนไหวทางการละครไอริชสมัยใหม่ ผู้ร่วมก่อตั้งคนแรกคือ เจมส์ มาร์ทิน และเลดี้เกรกอรี ซึ่งจะกล่าวถึงแต่ละคนโดยลำดับ ดังนี้

วิลเลียม บัทเลอร์ เยตส์ (William Butler Yeats. 1865 - 1939) เป็นบุคคลสำคัญที่สุดคนหนึ่งของการฟื้นฟูวรรณคดีไอริช (The Irish Literary Revival) เพราะไม่เพียงแต่จะเป็นกวีเอก และนักประพันธ์บทละครเท่านั้น เยตส์ยังเป็นผู้ดำเนินการบริหารและจัดวางมาตรฐานการเขียนบทละครให้พ้นจากการเมืองและความหลงชาติ เขาถือว่าวรรณคดีอยู่เหนือสิ่งอื่นใด ไม่ผูกติดอยู่กับเวลาและสถานที่ เนื่องจากว่าวรรณคดีเกิดจากการกลั่นกรองประสบการณ์และอุดมคติของผู้เขียนมากกว่าจะเป็นเพียงการรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ของชีวิต หรือสนับสนุนอคติของคนในชาติ

เยตส์ เกิดในปี 1865 ณ แชนด์ิเมานท์ กรุงดับลิน เป็นบุตรของจิตรกรเขียนภาพเหมือนที่มีชื่อเสียง เจ.บี.เยตส์ เขาเติบโตมาท่ามกลางเหล่าจิตรกรและผู้สนใจศิลปะ เขาจึงศึกษาศิลปะอยู่ระยะหนึ่ง แต่การเขียนโคลงกลอนน่าพอใจเขามากกว่า จึงหันมาเริ่มงานเขียนตั้งแต่อายุน้อย จากการที่ไซชีวิตวัยเด็กที่เมืองสไลโก (Sligo) อันเป็นบ้านเกิดของมารดา ทำให้เยตส์คุ้นเคยกับเรื่องเล่าและนิทานปรัมปราต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับวีรชนไอริชในอดีต อันเป็นข้อมูลให้ก่อสร้างผลงานทางการละครในเวลาต่อมา เยตส์ไม่เพียงแต่สร้างคุณูปการแก่โลกแห่งกวีนิพนธ์ และวงการละครด้วยการได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีในปี 1923 แต่เขายังได้รับใช้ประเทศชาติในฐานะวุฒิสมาชิกของรัฐบาลแห่งรัฐอิสระไอริชระหว่างปี 1922 ถึง 1928 อีกด้วย เขาเสียชีวิตในปี 1939 ในประเทศฝรั่งเศส

เกี่ยวกับงานด้านการประพันธ์ละคร เยทส์คุ้นเคยกับความเคลื่อนไหวใหม่ๆ ในขณะนั้น เขานิยมการเขียนแบบสัญลักษณ์นิยมมาก และไม่เห็นด้วยกับธรรมเนียมตามแบบอิมเพรสชันนิสม์และซอว์ เพราะเขาเห็นว่าชีวิตของคนธรรมดาสามัญไม่เหมาะสมสำหรับที่จะเขียนถึงในละคร เขาเรียนรู้เช่นเดียวกับอิมเพรสชันนิสม์และสตริงเบิร์กว่ามโนภาพและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนที่ถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดนั้น จะต้องมีความหมายลึกซึ้งมากกว่าคำพูดธรรมดาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างกันเท่านั้น

เยทส์จึงเขียนบทละครเป็นร้อยกรอง เกี่ยวกับวีรบุรุษที่เป็นชนชั้นสูง มีอุดมคติ ซึ่งมีลักษณะต่างไกลจากคนธรรมดา มีพฤติกรรมที่เป็นอิสระจากเวลาและสถานที่ ขนบธรรมเนียมและกฎหมาย วีรบุรุษของเขาไม่ได้ประสบกับโศกนาฏกรรมจากอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมตามแนวธรรมเนียม หากแต่จากความคิดที่เป็นอุดมคติที่เป็นสากลไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นตัวละครในนิทานปรัมปรา หรือในประวัติศาสตร์ก็ตาม

ระยะเวลาในการเขียนบทละครของเยทส์ยาวนานมากกว่า 40 ปี คือตั้งแต่ 1892 - 1938 ซึ่งในระหว่างนี้ เขาเขียนละครได้ประมาณ 30 เรื่อง เรื่องแรกคือ The Countess Cathleen พิมพ์จำหน่ายในปี 1892 แต่ได้ออกแสดงในปี 1899 คู่กับเรื่อง The Heather Field ของมาร์ติน เป็นการแสดงครั้งแรกของสมาคมวรรณกรรมไอริช The Countess Cathleen นี้เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างการเกิดพายุภัยอันใหญ่หลวงของไอร์แลนด์ เหล่าชาวบ้านจำเป็นต้องขายวิญญาณให้แก่พ่อค้าปีศาจสองคน เพื่อแลกกับเงินเพื่อซื้ออาหารให้มีชีวิตรอด แคทลีนก็เสนอขายวิญญาณของเธอ ถวายพรารอดจะช่วยชีวิตของเพื่อนร่วมชาติ แต่สุดท้ายพ่อค้าปีศาจถูกขัดขวาง เพราะสวรรค์พิจารณาแล้วเห็นว่า วิญญาณที่สูงส่งเช่นของแคทลีนมีอาจซื้อหรือขายได้

เยทส์ได้ปรับปรุงแก้ไขละครเรื่องนี้หลายครั้ง แต่ก็ยังไม่คั่นกั้นด้านการแสดง แสดงให้เห็นถึงความสามารถของตนของเยทส์ว่ายังห่างไกลกับโรงละคร แต่อย่างไรก็ตาม ละครเรื่องนี้ก็ยังมีคำร้อยกรองที่ไพเราะที่สุดที่เยทส์ได้ประพันธ์ในละคร ดังเราจะเห็นได้จากคำพูดของแคทลีน

He bids me go
 Where none of mortal creatures but the swan
 Dabbles, and there you would pluck the harp, when the trees
 Had made a heavy shadow about our door,
 And talk among the rustling of the reeds,
 When night hunted the foolish sun away
 With stillness and pale tapers

(The Countess Cathleen. 1953 : 17)

Bend down your faces, Oona and Alceel;
 I gaze upon them as the swallow gazes
 Upon the nest under the eave, before
 She wanders the loud waters.

(Ibid., p. 30)

ก่อนที่จะละครจะออกแสดง ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ต่อต้านจากพวกชาตินิยมหัว
 รุนแรงและพระเกี่ยวกับละครที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการขายวิญญาณเพื่อแลกกับทองคำ เขา
 เหล่านั้นยืนยันว่าละครเรื่องนี้หมิ่นประมาทชนชาวนาไอริชที่มีเกียรติ ซึ่งไม่มีวันที่พวกเขา
 จะทำซ้ำพอที่จะยอมขายวิญญาณตนเอง แม้ในยามเกิดทุกข์ยาก ในรอบปฐมฤกษ์ เขต
 เกรงว่าจะเกิดความยุ่งยาก จึงได้จัดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมารักษาดำเนินโรงละคร
 ระหว่างที่ละครกำลังแสดงอยู่นั้น "ก็มีเสียงโห่ร้องจากบรรดานักศึกษามหาวิทยาลัย
 แคตลิกแห่งหนึ่ง แต่ก็มีใครบางคนการแสดงเท่าใดนัก" (Fallis. 1977 : 91) การ
 แสดงปฏิกริยาในการต่อต้านเช่นนี้เป็นสัญญาณว่าจะต้องมีเหตุการณ์ยุ่งยากภายหลังกับ

นักประพันธ์ไอริชคนต่อมา ซึ่งก็ปรากฏกับซิงก์ และโอเคียซี เช่นกัน แต่ในขณะเดียวกัน การต่อต้านเช่นนี้ก็ทำให้ความเคลื่อนไหวทางการละครปรากฏตามสื่อมวลชน และช่วย กระพือข่าวตามหนังสือพิมพ์ในประเทศอังกฤษด้วย

ตั้งแต่ปี 1899 เป็นต้นมา เยทส์ได้ประพันธ์บทละครให้แก่โรงละครแห่ง วรรณกรรมไอริช และโรงละครแอบบี้ ละครเหล่านั้นได้แก่ Cathleen ni Houlihan (1902) เป็นละครที่ปลุกเร้าความรู้สึกชาตินิยม ถึงที่ได้กล่าวถึงแล้วในบทที่ 2

The King's Threshold (1903), The Hour Glass (1903), The Shadowy Waters (1904), On Baile's Strand (1904), Deidre (1906), The Green Helmet (1910) และอื่น ๆ ในจำนวนนี้เรื่องที่ถือว่าดีที่สุดคือ The King's Threshold กับ On Baile's Strand

The King's Threshold เยทส์แสดงถึงบทบาทและพลังของวีรบุรุษว่าเหนือกว่า บานาจิรัฐ ตัวเอกของเรื่องเป็นกวีหนุ่มชื่อ ซอนซาน นิ่งประหวังพระราชที่หน้าประตู พระราชวังด้วยการอดอาหาร เนื่องจากเขาถูกขับออกจากสมาชิกสภาของพระราช ตามความเห็นชอบขององค์บีซอป ทหาร และฝ่ายตุลาการ เนื้อเรื่องส่วนใหญ่ในละคร ก็เป็นเหตุการณ์ที่จะพยายามให้ซอนซานล้มเลิกความตั้งใจ แต่เขาก็ไม่ยอม จนในที่สุด พระราชาต้องยอมผ่อนผันให้ และยอมรับว่างานกวีนั้นอยู่ยิ่งมกกว่าอำนาจทางโลกอื่น ๆ แต่เมื่อพระราชทรงถอดมงกุฎประหานครกวีหนุ่ม เขากลับสวมคืนให้แก่พระราช เพราะ เขาคิดว่าหน้าที่ของกวีคือการกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระราช มิใช่การรวบอำนาจไว้ กับตน เรื่องจึงจบลงด้วยความสุข แต่ในปี 1922 เยทส์ได้แก้ไขบทโดยให้กวีหนุ่มตาย จากการประหวังอดอาหารครั้งนี้

On Baile's Strand ถือเป็นบทละครชิ้นเอกของเยทส์ ละครเรื่องนี้เป็น เรื่องที่นำมาจากเทพนิยายเกี่ยวกับการตายของนักบุญยิ่งใหญ่ของชาวไอริช ชื่อคุคูเลน ตอนต้นเรื่องกษัตริย์คอนคูบาร์แห่งอูลาสทาทางให้คุคูเลนกษัตริย์แห่งมูยเชมเน รับว่าจะ ยุติสงคราม และยอมรับฟังคำสั่งของคอนคูบาร์ ซึ่งครั้งแรกคุคูเลนไม่ยอม เพราะขัด กับเจตจำนงของตน แต่แล้วก็ตกลงยินยอม ต่อมาคุคูเลนก็จำต้องฆ่าชายหนุ่มคนหนึ่งที่มา

การงานอาชีพการของคอนคูนาร์ตามที่สัญญาไว้ แต่ถูกเล่นต้องประสบกับความเสียใจอย่างใหญ่หลวง เมื่อพบว่าชายหนุ่มที่ถูกสังหารนั้น เป็นบุตรของเขาเอง ลูกเล่นจึงจบชีวิตตนเองด้วยการเดินลงทะเลไปด้วยความโศกสลด

เขทส์แสดงแก่นเรื่องของละครเรื่องนี้ด้วยการอุปมาให้ลูกเล่นเป็นเหมือนคนโง่ (the Fool) และคอนคูนาร์เป็นกนตามอค ลักษณะของลูกเล่นแสดงถึงความฉลาดและการใช้กำลัง ในขณะที่ลักษณะของคอนคูนาร์แสดงถึงความซาดุลาและความคิด คนโง่นั้นเป็นคนที่ต้องล่า หรือต้องขโมยไป ก็ต้องลงมือทำ ส่วนกนตามอคนั้นฉลาดและมีเล่ห์เหลี่ยม สามารถใช้คนโง่เป็นเครื่องมือของตนได้ คอนคูนาร์และกนตามอคจึงรู้วิธีที่จะหาประโยชน์จากกนตามอคแต่ไร้สติปัญญา เช่นลูกเล่นโดยบังเอิญ

ตั้งแต่ 1910 เป็นต้นมา เขทส์หยุดเขียนละครให้แก่โรงละครแอบบีเสียหลายปี และต่อมาเขาก็ได้รับอิทธิพลของละครโนะของญี่ปุ่น (Noh drama) ซึ่งผู้แสดงจะสวมหน้ากากและมีการเดินร่ายรำ บทละครในระยะหลังของเขทส์จึงแตกต่างไปจากละครในระยะแรก ๆ มาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะอยู่ห่างไกลจากชีวิตประจำวันของกนธรรมดา เวลาและฉากจะใช้เป็นสัญลักษณ์ทั้งหมด

ละครในระยะหลังจึงมีดังนี้คือ At the Hawk's Well (1917), The Only Jealousy of Emer (1918), Calvary (1920), A Full Moon in March (1935), The Herne's Egg (1938), Purgatory (1938), The Death of Cuchulain (1938) เรื่องที่ถือว่าเป็นตัวแทนของละครในระยะหลังคือ At the Hawk's Well

At the Hawk's Well ตีพิมพ์เมื่อปี 1920 เป็นละครหนึ่งในสี่เรื่องของ The Four Plays for pancer ที่เขียนตามแบบของละครโนะ ในเรื่องนี้นักดนตรี (Musicians) จะแสดงเป็นลูกคู่ และบรรยายเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ฉากเกิดที่บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ของเหี่ยว ซึ่งจะมีน้ำอมตะไหลออกมาเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง เวลาที่เกิดเหตุการณ์นี้คือ เวลาดวงอาทิตย์ตก ตัวละครคือ ชายแก่ (Old man) และชายหนุ่ม ซึ่งก็คือ ลูกเล่น ทั้งสองคนได้นั่งเฝ้าบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์เพื่อว่าจะได้ดื่มน้ำอมตะ

แต่ดลปรากฏว่าชายแก่เผลอหลับไป และคูคูเลนก็ต้องลุกออกไป เมื่อถึงเวลาสำคัญนั้น
 เยทส์จึงแนะนำว่าการเป็นอมตะของชีวิตมิไรจะทำได้ง่าย ๆ ด้วยการนั่งคอยดังเช่น
 คนแก่ท่า แต่ต้องเป็นอย่างคูคูเลน คือจากการกระทำ เมื่อคูคูเลนพลาดโอกาสที่จะได้
 คิมน้ำอมตะนั้นแล้ว และไคยีนเสียงกองทัพบกมา เขาออกไปเพื่อต่อสู้กับข้าศึกทันที

Young Man : The clash of arms again!

Old Man : O, do not go! The mountain is accursed;

Stay with me, I have nothing more to lose,

I do not now deceive you.

Young Man : I will face them.

(He goes out, no longer as if in a dream, but
 shouldering his spear and calling :

He comes! Cuchulain, son of Sualtim, comes!

(At the Hawk's Well. 1953 : 144)

การกระทำของคูคูเลน แสดงให้เราพอจะเข้าใจได้ว่า วิถีชีวิตของเขานั้น
 จะต้องเต็มไปด้วยความยากลำบาก "ความฉลาดต้องมีชีวิตอยู่อย่างขมขื่น" (Ibid.)
 แต่การมีชีวิตเช่นนี้เอง ที่จะทำให้เขามีชีวิตที่อมตะหาใช่เพราะได้คิมน้ำศักดิ์สิทธิ์ไม่
 หากแต่เป็นเพราะการกระทำของเขาเองเท่านั้น ดังที่ลูกคูคูเลนกล่าวว่า พวกเขาจะนิยม
 คนที่มีชีวิตอยู่ด้วยการสู้กระตือรือร้น เว้นแต่วันนี้ให้ไปยังประตูบานของเขา คนใจเท่านั้น
 ที่จะชื่นชมก่อนดินแห่ง ๆ ในบ่อน้ำ

'The man that I praise',

Cries out the empty well,

'Lives all his days

Where a hand on the bell
 Can call the milch cows
 To the comfortable door of his house.
 Who but an idiot would praise
 Dry stones in a well?

(Ibid.)

บทละครในระยะหลังของเชทส์มีความเรียบง่ายและหวาน ซึ่งในโคลงของเขา ก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้ ซึ่งผู้ชมละครจำเป็นต้องมีสมาธิและจินตนาการสูง ละครทุกเรื่องของเขาได้แสดงที่โรงละครแอบบี้ แต่ไม่มีเรื่องใดเลยที่พอจะกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างใหญ่หลวง แต่อย่างไรก็ตาม ก็มีการนำละครร้อยกรองของเชทส์มาแสดงอีกครั้งเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทั้งในประเทศอังกฤษและไอร์แลนด์ ซึ่งประสบความสำเร็จพอควร

เอ็ดเวิร์ด มาร์ติน (Edward Martyn. 1859 - 1924) เป็นผู้ออกตั้งโรงละครวรรณกรรมไอร์แลนด์ร่วมกับเชทส์ และเลดี้เกรกอรี ถึงแม้ว่าจะร่วมงานอยู่เพียงระยะเวลาหนึ่ง เขาก็เป็นทั้งนักประพันธ์และให้การสนับสนุนทางด้านงบประมาณในการดำเนินงาน

ในขณะที่เชทส์สนใจละครแนวสัญลักษณ์นิยมนั้น มาร์ตินกลับมีความเชื่ออย่างจริงจังว่าไอร์แลนด์ต้องการบทละครที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสังคมและปัญหาส่วนตัว เช่นเดียวกับละครของอ็อบเซน และละครแนวใหม่ที่เขาแสดงถึงปัญหาสังคม ดังนั้นมาร์ตินจึงเขียนละครในแนวธรรมชาตินิยม ซึ่งละครเรื่องแรกของเขาชื่อ The Heather Field (1899) ก็ถ่ายทอดให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างอุดมคติ และความเป็นจริง ซึ่งเรื่องราวของละครเรื่องนี้เป็นเรื่องของคาร์เคน ไทเรลล์ที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงทุ่งนาที่รกร้างให้เป็นที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ เขาต้องใช้เงินไปมากมาย แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ ในที่สุดเขาก็เสียสติไป ละครเรื่องนี้แสดงคู่กับ The Countess Cathleen ของเชทส์

ซึ่งถูกวิจารณ์อย่างหนัก The Heather Field จึงได้รับการยอมรับจากผู้อ่านมากกว่า
ละครเรื่องที่สองของมาร์ติน คือ Maeve (1900) เขาประยุกต์แนว
การเขียนแบบธรรมชาตินิยมมาใช้กับความคิดแบบจินตนาการ เรื่องราวของละครเรื่องนี้
เกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งชื่อ เมล โอ เฮนส์ ได้กลับไปสู่โลกแห่งมายา ที่ซึ่งราชินีเมฟ
นางฟ้าแห่งทุ่งหญ้าปกครองแดนดินนั้นอยู่

The Tale of a Town (1901) เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ
การเมืองในเมืองเล็ก ๆ ซึ่งเขทส์ไม่รับให้แสดง แต่จอร์จ มัวร์ (George Moore)
ซึ่งเป็นญาติของมาร์ตินได้เขียนใหม่ และเปลี่ยนชื่อเรื่องเป็น The Bending of the
Bough ซึ่งก็ไม่ประสบความสำเร็จนัก ด้วยเหตุนี้เองมาร์ตินจึงได้ถอนการสนับสนุน
โรงละครที่เขามีส่วนร่วมในการก่อตั้งในระยะเริ่มแรก

เลดี้ อีซาเบลล่า ออกัสตา เกรกอรี (Lady Isabella Augusta
Gregory. 1852 - 1932) เป็นบุคคลสำคัญอีกผู้หนึ่งในการก่อตั้งโรงละครวรรณกรรม
ไอริช ถึงแม้ว่าภายหลังจะกลายเป็นนักประพันธ์ แต่ชื่อเสียงของเลดี้เกรกอรีนั้นส่วนใหญ่
อยู่ที่การบริหารงานที่โรงละครแอนบีย์ งานประพันธ์ละครสำหรับเธอเริ่มต้นเมื่ออายุ
เกือบ 50 ปี ซึ่งก่อนหน้านั้น เธอได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเพนนิยายไอริช โดยใช้
ภาษาอังกฤษแบบไอริชของชาวนาแถบตะวันตก บทละครของเลดี้เกรกอรีนั้นส่วนใหญ่เป็น
ละครสั้นมีองค์เดียว และหลายเรื่องเขียนร่วมกับเขทส์ ซึ่งในระยะเริ่มแรกนั้นละคร
ตลกสั้น ๆ เป็นที่ต้องการ เพื่อจะได้แสดงคู่กับละครยาวที่มีสาระจริงจัง เลดี้เกรกอรี
จึงได้เขียนละครสั้นเพื่อจุดประสงค์นี้ และก็สามารถพัฒนาความสามารถไปสู่การเป็น
"นักเขียนที่เล่าเรื่องได้ดี สร้างตัวละคร และสถานการณ์ในละครได้อย่างสมจริง"
(Fallis, 1977 : 99)

ละครเรื่องแรก คือ Spreading the News (1904) เป็นละครตลก
เบาสมอง เกี่ยวกับนางทาร์ปี่ที่หึงและเป็นแม่ค้าขายแอปเปิ้ล จากการที่หึง ทำให้
นางเล่าเรื่องตลก ๆ จนทำให้ชาวบ้านเชื่อว่าได้มีการฆาตกรรมเกิดขึ้นในหมู่บ้าน และ

พวกเขาก็ปลงใจเชื่ออย่างสนิทใจ แม้ในตอนสุดท้ายคนที่เขาปักใจเชื่อว่าเป็น "เหยื่อ
ฆาตกร" ปรากฏตัว ทุกคนก็ยังนึกว่าเป็นผี ละครเรื่องนี้เหตุการณ์ดำเนินไปอย่าง
สนุกสนานและซับซ้อนอย่างยิ่ง และตัวละครก็สมจริงราวกับมีชีวิตจริง ๆ ในสังคม

ละครเรื่องนี้เปิดฉากทำงานในชนบทแห่งหนึ่ง นายอำเภอคนใหม่ได้ออกสำรวจ
เมือง และหยุดสนทนากับนางทาร์บี้ผู้หนึ่ง การสนทนาดำเนินไปอย่างซับซ้อน แสดง
ให้เห็นถึงความสามารถของผู้อ่านได้อย่างดี

Magistrate (shouting) : What is its chief business?

Mrs. Tarpey : Business, is it? What business would
the people here have but to be minding one another's
business?

Magistrate : I mean what trade have they?

Mrs. Tarpey : Not a trade. No trade at all but to
be talking.

Magistrate : I shall learn nothing here.

(Spreading the News. 1941 : 194)

เหตุการณ์นี้ดำเนินต่อไปยังบาร์ทลีย์ ฟอลลอน กับภรรยา ซึ่งกำลังเตรียมตัว
จะกลับบ้าน และยืนคุยกันอยู่ข้าง ๆ ร้านของนางทาร์บี้ พอดีกับแจ๊ค สมิธ ชาวนาวิก
คนหนึ่งหยุดคุยกับสองสามีภรรยา แล้วก็ดื่มครากเอาไว้ นางฟอลลอนจึงได้ให้บาร์ทลีย์รับ
ตามเขาไปให้ควยแรงว่าเขาจะไม่มีเครื่องมือทำงาน ดังนั้นเรื่องจึงได้กระจายออกไป
ว่า บาร์ทลีย์ตามไปฆ่าแจ๊คด้วยคราก สถานการณ์ก็ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก เมื่อนางทาร์บี้
ได้ยินผิดไปว่าภรรยาของแจ๊คกำลังเตรียมผ้าสำหรับคนตาย ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้ว เธอ
กำลังตากผ้าที่ร่วงต่างหาก

Mrs. Tarpey : Stop a minute, Shawn Early, and tell me did you see red Jack Smith's wife, Kitty Keary, in any place?

Shawn Early : I did. At her own house she was, drying clothes on the hedge as I passed.

Mrs. Tarpey : What did you say she was doing?

Shawn Early (breaking away) : Laying out a sheet on the hedge. (He goes.)

Mrs. Tarpey : Laying out a sheet for the dead! The Lord have mercy on us! Jack Smith dead, and his wife laying out a sheet for his burying!

(Ibid., p. 200)

ละครเรื่องนี้ เลดี้ เกรกอรี แสดงให้เรามองเห็นภาพของเหล่าชาวนาที่อยู่ทางไกล และโคดเคียว มีจินตนาการสูง พร้อมทั้งขอบเขตด้านเจ้าหน้าที่บ้านเมือง อันเป็นเอกลักษณ์ของชนชาวไอริช ซึ่งลักษณะเช่นนี้ นักประพันธ์ละครอัจฉริยะของโรงละครแลบรี่ คือซิงก์ ก็นำไปเขียนในละครของเขาเช่นกัน

Hyacinth Halvey (1906) เป็นละครตลกเรื่องที่สองของเลดี้ เกรกอรี นอกจากจะสามารถเขียนละครตลกเบาสมองได้อย่างเป็นเลิศแล้ว เลดี้ เกรกอรียังแสดงชีวิตก้านมีคมของชาวไอริชด้วย ในเรื่อง The Gaol Gate (1906) ซึ่งเป็นเรื่องแสดงให้เห็นถึงการรอคอยของผู้หญิงที่หน้าประตูเรือนจำ เพื่อรอรับชายคนหนึ่งที่จะถูกปลดปล่อยจากการคุมขังของเจ้าหน้าที่บ้านเมืองที่เป็นชาวอังกฤษ และ The Rising of the Moon (1908) ก็เป็นละครที่แสดงให้เห็นถึงความรักชาติ เนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ตำรวจคนหนึ่งจับกุมผู้ก่อการจลาจลไอริช และหลังจากที่ได้ยินเพลง (ballad) เกี่ยวกับการปฏิวัติของชาวไอริช เขาก็ยอมปล่อยนักโทษนั้นไป ไม่ส่งไป

ลงโทษ ซึ่งละครทั้งสองเรื่องนี้ เลดี้ เกรกอรี่ เขียนเป็นแบบล้อเลียนเสียดสี (stage irony) ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ถึงแม้ว่า เลดี้ เกรกอรี่ จะไม่อยู่ในฐานะนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่เท่ากับเยทส์ แต่ละครของเธอโดยเฉพาะละครสั้นนั้นเป็นที่ชื่นชอบอย่างมากในหมู่นิยม ณ โรงละคร แอบบี้ และในปี 1903 โรงละครแอบบี้ก็ได้นำนักเขียนอัจฉริยะ เมื่อละครเรื่อง

In the Shadow of the Glen นำออกแสดงโดยสองพี่น้องตระกูลเพย์ นักเขียนผู้นั้นคือ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์

ชีวิตและงานของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์

จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ (John Millington Synge, 1871 - 1909) ผู้ซึ่งถึงแม้จะมีชีวิตการทำงานเป็นคู่กับเยทส์ และเลดี้ เกรกอรี่ อยู่เพียงระยะเวลาอันสั้น คือตั้งแต่ปี 1905 ถึงปี 1909 แต่ซิงก์ได้สร้างชื่อเสียงให้แก่โรงละครแอบบี้อย่างมาก

ซิงก์เกิดที่ตำบลเมืองกรุงคัลลินในปี 1871 เขาเป็นบุตรคนที่แปดและเป็นคนสุดท้องของครอบครัว บิดาของเขาเป็นนักกฎหมาย และมีรายได้จากที่ดินในแถบตะวันตกของไอร์แลนด์ มารดาของเขาเป็นธิดาของ เรฟเวอเรนซ์ โรเบิร์ต เทรลล์ อธิการแห่งคอร์ทตะวันตก ผู้ซึ่งเสียชีวิตจากการติดเชื้อไข้ที่ระบาดในระหว่างการเกิด พุทธิภิกษุอันใหญ่หลวงในปี 1847 ซิงก์มีอายุเพียงขวบครึ่งเท่านั้น เมื่อบิดาเสียชีวิต เขาจึงต้องอยู่ในความดูแลของมารดาที่เคร่งศาสนา มีชีวิตอยู่อย่างสบายในชนชั้นกลางที่มั่งคั่ง เขาเข้าโรงเรียนเอกชนหลายแห่งจนในปี 1889 เขาก็เข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัย คัลลิน ทรีนิตี้

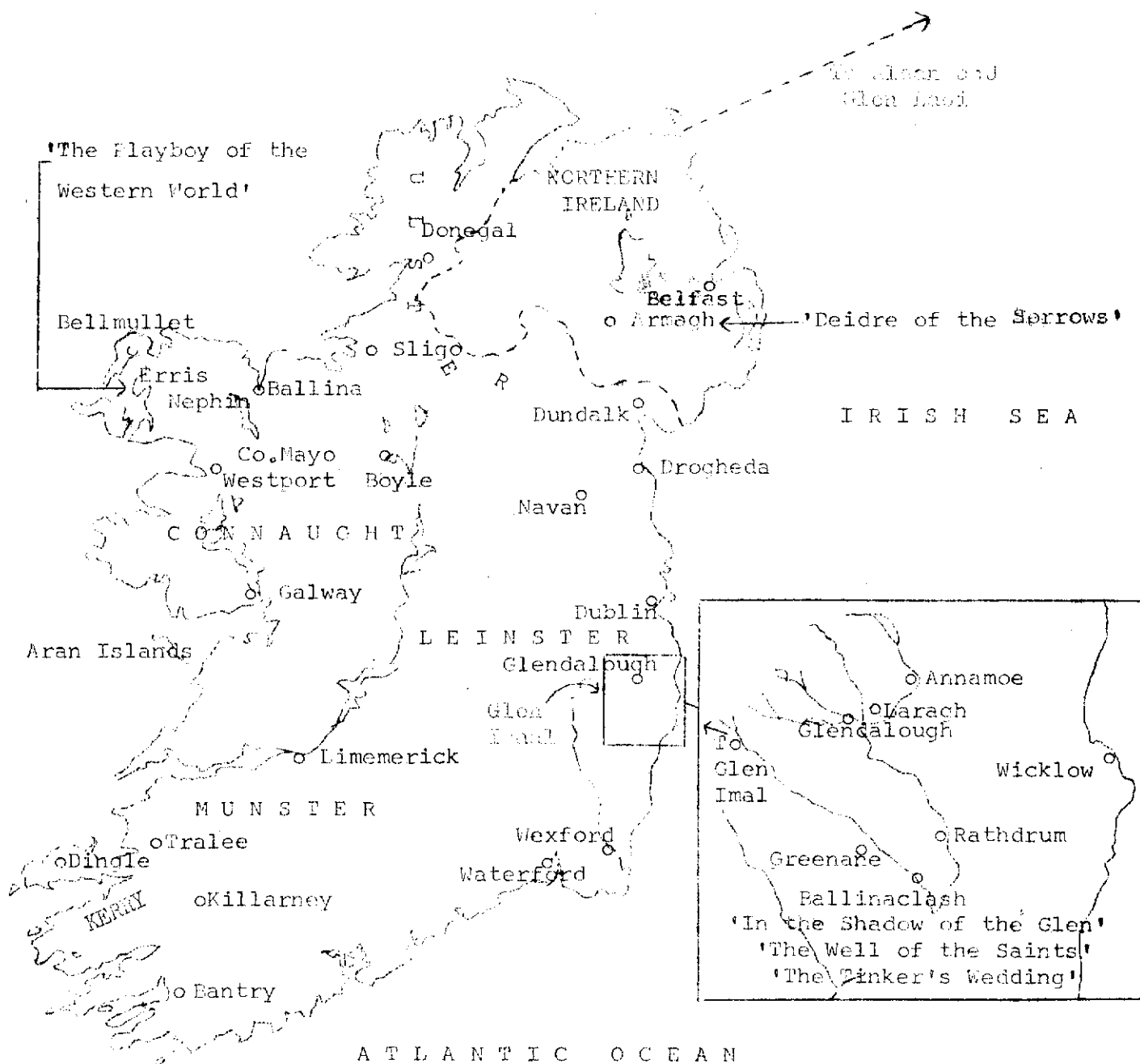
ซิงก์สืบเชื้อสายมาจากบุพการีที่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ ซึ่งมีรากฐานในเคาน์ตี วิคโลว์ (Wicklow) ภูมิหลังของครอบครัวของซิงก์นั้นเป็นชนชั้นปกครอง ที่สัมพันธ์กับการมีอุทยานหลังใหญ่ เป็นเจ้าของที่ดิน และเกี่ยวพันกับการไล่ที่และสงครามเกี่ยวกับที่ดินที่ไค้กล่าวถึงในบทที่ 2 เขาใช้ชีวิตในวัยเด็กอยู่กับธรรมชาติ ในระหว่างภูเขาต่าง ๆ ทางตอนใต้ของกรุงคัลลิน ความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับ

ธรรมชาตินี้เอง ได้สะท้อนออกมาในการบรรยายและเปรียบเทียบในบทละครของเขา
อย่างชัดเจน

ในระหว่างที่ศึกษาอยู่ที่ไทรินิตี้ ซึ่งก็ได้รับรางวัลดีเคนในวิชาประวัติศาสตร์และ
ภาษาไอริช และก็เป็นสมาชิกของสโมสรนักนิยมธรรมชาติของกรุงดับลินควย (the
Dublin Naturalist's Field Club) เขาสนใจคนตร้อย่างจริงจัง และหวังจะ
เป็นนักคนตรี จึงได้เดินทางไปยุโรปเมื่อจบการศึกษา แต่แล้วความสนใจของเขาก็เบน
มาทางวรรณคดีและวัฒนธรรมเกลติก และโบราณคดี ในขณะที่เขาอยู่ในฝรั่งเศส เขา
เข้าฟังการบรรยายเกี่ยวกับชนไอริชและภาษาไอริชในสมัยโบราณอยู่เสมอ เขาได้พบกับ
เยทส์ในปี 1896 และเยทส์ได้แนะนำให้เขากลับไปสู่อินเดีย และศึกษาขนบธรรมเนียม
ดั้งเดิมด้วยการไปอาศัยอยู่กับชนชาวไอริช แล้วเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของคน
เหล่านั้น ควายเหตุนี่เอง เริ่มตั้งแต่ปี 1898 เป็นต้นมา ซึ่งก็ใช้เวลากับการไปอยู่ยัง
เกาะอรัน (the Aran Islands) เคอร์รี่ (Kerry) และตามที่ต่าง ๆ ในไอร์แลนด์
ประสบการณ์ในวัยเด็กที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในวิกโลว์ได้ช่วยให้เขาเข้าใจสภาพความเป็นอยู่
และความรู้สึกนึกคิดของชนชาวไอริชอย่างถ่องแท้ ซึ่งความเข้าใจเช่นนี้จะมีผลต่อ
ถ้าเพียงแต่มาเขียนความกระตือรือร้น และเก็บรวบรวมนิทานปรัมปราเป็นครั้งคราว ทั้งที่
เยทส์และเลดี้ เกรกอรีเข้าใจ เกาะอรันเป็นวัตถุดิบสำหรับโครงเรื่องของละครของเขา
สามเรื่องคือ In the Shadow of the Glen, Riders to the Sea, และ
The Playboy of the Western World ส่วนวิกโลว์นั้นเป็นฉากในละครเรื่อง
The Shadow of the Glen ทั้งในแผนที่แสดงแหล่งที่เกิดละครต่าง ๆ ของเขา
ในหน้า 52 ถ้าซึ่งก็มีชีวิตที่ยาวนานกว่านี้ เขาอาจจะผลิตผลงานสำหรับโรงละคร
แอบบี้ได้มากมาย แต่เป็นที่น่าสนใจที่เขาต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคมะเร็งที่คอ
และเสียชีวิตไปในปี 1909 ควายอายุเพียง 38 ปี เท่านั้น

ตลอดระยะเวลาอันสั้นเพียง 6 ปี ที่ซึ่งก็คลุกคลีอยู่ในวงการละคร เขาประพันธ์
บทละครทั้งหมด 6 เรื่อง รวมทั้งโคลงกลอน และหนังสือเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามที่
ต่าง ๆ ทั่วทั้งประเทศไอร์แลนด์ นับว่าเขาเป็นนักเขียนที่มีความสามารถผู้หนึ่ง ละคร

แผนที่: แผนที่ไอริช และ สถานที่ที่เกิดละครของจังก์

แผนที่ : Donn, J. R. ed. The Plays & Poems of J. M. Synge.
 London, Methuen & Co. Ltd., 1905. 365 p.

ที่เขาเขียนเรียงตามลำดับดังนี้

1902 - 3 Riders to the Sea (แสดงในปี 1904)

In the Shadow of the Glen (แสดงในปี 1903)

1903 - 4 The Well of the Saints (แสดงในปี 1905)

1905 - 6 The Playboy of the Western World (แสดงในปี 1907)

1906 The Tinker's Wedding (เรื่องนี้เริ่มเขียนตั้งแต่ปี 1902 - 3 และตีพิมพ์ในปี 1907)

1908 - 9 Deirdre of the Sorrows (ไม่สมบูรณ์ เยทส์ และเลกกี
เกรกอรีต่อเติมให้สำเร็จ ตีพิมพ์และแสดงในปี 1910 หลังจากที่ยังมีชีวิตแล้ว)

คุณูปการที่ยิ่งมอบไว้แก่วงการละครนั้น แตกต่างจากเยทส์อย่างสิ้นเชิง
ในขณะที่เยทส์พยายามปลุกสำนึกความภูมิใจในชาติด้วยละครวีรบุรุษต่าง ๆ ผลงานของ
ซิงก์กลับไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง ไม่มีการลำเอียง และล่อเลียนเสียดสี ถ่ายทอด
ชีวิตและจินตนาการของชาวนาแถบตะวันตกที่ยังคงรุนแรง งดงาม และอ่อนละมุนใน
ขณะเดียวกัน (Henn. 1963 : 6) เขาถ่ายทอดชีวิตจริงของชาวนาตามแบบ
ธรรมชาตินิยมอย่างตรงไปตรงมา แต่แม้กระนั้นก็ใช้ภาษาที่สละสลวยงดงาม ดังที่เขา
ได้อธิบายไว้ในหน้าคำนำของละครเรื่อง The Playboy of the Western World
(Synge. 1963 : 175) ว่า

...ในประเทศที่จินตนาการของประชาชน และภาษาที่เขาใช้ยังคงไพเราะ
และมีชีวิตชีวา (rich and living) มีทางเป็นไปได้ที่นักประพันธ์จะมี
ความไพเราะ และอุดมสมบูรณ์ในถ้อยคำที่เขาใช้ และในขณะเดียวกันก็
ถ่ายทอดความเป็นจริงซึ่งเป็นรากฐานของกวีนิพนธ์ทั้งหลายได้อย่างเป็น
ธรรมชาติ...เรามักเขียนสองแบบในการเขียนวรรณคดี มาลลาร์เม่
(Mallarmé) และเฮย์สมานส์ (Hegsmans) เป็นแบบหนึ่ง และ
อีกแบบหนึ่งนั้นมีอ็อบเชน และโซลา ซึ่งสะท้อนความเป็นจริงของชีวิตด้วย

ถ้อยคำที่จืดชืดไม่สนุกสนาน บนเวทีละคร เราจะต้องมีทั้งความเป็นจริง และความสนุกสนาน และนี่เองเป็นสาเหตุให้ละครสมัยใหม่ที่เสริมสร้าง สติปัญญาแลผล และผู้คนก็เบื่อหน่ายกับความสนุกจอมปลอมที่ได้จากละคร คลกที่ไซกันตรี มาแทนความสนุกอันแท้จริงที่จะหาได้จากความเป็นจริงที่ เลอเลิศและรุนแรง (wild) เท่านั้น ในบทละครที่คตินั้น คำพูดจะ ต้องมีรสชาด กลมกล่อม เหมือนกับลูกนัทหรือแอปเปิ้ล และคำพูดเช่นนี้ ผู้เขียนที่อยู่ในกลุ่มคนที่ปิดปากสนิทคอโคลงกลอนทั้งหลาย จะไม่สามารถ สร้างสรรค์ได้เลย ...

ถึงแม้ว่าปัจจุบันนี้ซิงก์จะได้รับการยอมรับว่าเป็นนักประพันธ์เอกของวงการละคร ไซริชสมัยใหม่ แต่ในช่วงชีวิตของเขาที่โรงละครแอบบีนันเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันมาก ละครเรื่องแรกของเขาชื่อ In the Shadow of the Glen นั้น ถูกโจมตีจาก นักชาตินิยมหัวรุนแรงว่าเป็นการดูหมิ่นความเป็นหญิงของชาวไอริช ไม่มีผู้หญิงชาวนา คนใดที่จะไม่ซื่อสัตย์ต่อสามี และไม่มีการแต่งงานใดที่จะเกิดขึ้นโดยปราศจากความรัก ในไอร์แลนด์ การคัดค้านละครของซิงก์ก็เกิดขึ้นอีก เมื่อ The Playboy of the Western World แสดงในปี 1907 คราวนี้รุนแรงถึงกับเกิดการจลาจลตลอด ฤดูกาลแสดง รวมทั้งการโต้แย้งโจมตีในหนังสือพิมพ์ เหตุการณ์คล้ายกันนี้ก็เกิดขึ้นใน สหรัฐอเมริกา เมื่อคณะละครไปแสดงในปี 1911 - 12 ในสมัยนั้น ซิงก์จึงถูกมอง ว่าเป็นคนเลวทรามที่บิดเบือนลักษณะของชาวไอริช ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าตัวละครที่ ซิงก์สร้างขึ้นนั้นสมจริง มากจนพวกเขาไม่เชื่อว่าจะเป็นเพียงการสะท้อน "เสี้ยวของ ชีวิต" ตามแบบธรรมเนียม หากแต่เป็นการจงใจที่จะลบหลู่และก้าวร้าวต่อพวกเขา ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงบทละครแต่ละเรื่องของซิงก์ตามลำดับ

In the Shadow of the Glen (1903) ซิงก์ได้เค้าเรื่องนี้มาจาก นักเล่านิทานเกลิกษุชาวภาพคนหนึ่งในขณะที่เขาใช้ชีวิตอยู่ที่เกาะอร์ัน นักเล่านิทานคนนั้น เล่าว่า ในขณะที่ตัวเขาเองกำลังเดินทางอยู่ อากาศเลวร้ายมาก จึงไปที่กระท่อม

หลังหนึ่ง เพื่อขออาศัยพัก ผู้หญิงคนหนึ่งก็เปิดประตูรับเขาเข้าไป เขามองเห็นศพชายคนหนึ่งอยู่บนโต๊ะ ผู้หญิงคนนั้นก็เล่าให้เขาฟังว่า เป็นภรรยาของนาง และเขาคายอย่างปัจจุบันทันด่วน นางใหญ่เล่าเรื่องรับประทานอาหาร แล้วก็ออกไปจากบ้าน "สามีที่ตายแล้ว" นั้นลุกขึ้นมาและบอกกับเขาว่า เขาเพียงแค่สร้างหัวว่าตาย เพื่อจะจับผิดภรรยาที่ซุกใจให้ได้ เขานอนลงไปในหมอน เมื่อภรรยากลับมาพร้อมกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งเขาไปในห้องนอนอีกห้องหนึ่ง ต่อมาภรรยาก็ตามเข้าไปด้วย ครั้นแล้วผู้เป็นสามีก็ลุกขึ้นหยิบไม้ตะพด เขาไปในห้อง แล้วก็ตีภรรยาที่ซุกใจถึงความตาย

ซึ่งสามารถทำเรื่องเล่าที่เลือนลอยให้กลายเป็นเรื่องที่มีองค์เป็นจริงได้อย่างชำนาญยิ่ง ด้วยการสร้างตัวละครและฉากที่สมจริง เขาสร้างให้ภรรยาชื่อ นอรา เบอร์ค สามีที่ตายคือ แคน เบอร์ค ไม่เคยคิดว่า เป็นคนเลี้ยงแะหนุ่ม และเป็นซุกใจของนอรา พยานผู้เห็นเหตุการณ์คือคนจรจัด ฉากที่เกิดอยู่บนหุบเขาอันยาวเหยียดในแคว้นดี วิลโลว์

ซึ่งเน้นจุดสนใจไปยังลักษณะตัวละครของนอราให้เป็นภรรยาที่หัวเหว่ แต่งงานกับชายแก่เพียงเพื่อต้องการความมั่นคงของชีวิต มิใช่เพราะความรัก แต่แล้วเธอก็ได้เรียนรู้ว่าเธอต้องทนอาศัยอยู่กับสามีที่กระต้างและสิ่งแวดล้อมที่เงิบเหงา ทั้งที่เธอผูกพันซุกใจว่า

I do be thinking in the long nights it was a fool I was that time, Michael Dara; for what good is a bit of a farm with cows on it, and sheep on the back hills, when you do be sitting looking out from a door the like of that door, and seeing nothing but the mists rolling down the bog, and the mists again and they rolling up the bog, and hearing nothing but the wind crying out in the bits of broken trees were lift from the great storm, and the streams roaring with the rain.

(In the Shadow of the Glen. 1963 : 90)

เธอยังมองเห็นความเป็นจริงของชีวิตของเธอเองว่า เธอเพียงแต่ใช้ชีวิต
ไปวันหนึ่ง ๆ อย่างซ้ำซากจำเจ ได้แต่มองเห็นเด็กหนุ่มหลังเจริญเติบโตไล่หลังเธอมา
และคนแก่ตายจากไป

Isn't it a long while I am sitting here in the winter
and the summer, and the fine spring, with the young
growing behind me and the old passing, saying to myself
one time to look on Mary Brien, who wasn't that height
(holding out her hand) and I a fine girl growing up,
and there she is now with two children, and another
coming on her in three months or four.

(Ibid.)

ในตอนท้าย แคน สามีของเธอลุกขึ้นมา และไล่เธอให้ออกจากบ้านไปใน
เวลาค่ำกันเช่นนั้น ก่อนที่จะออกไป นอร์ราได้กล่าวกับแคนถึงความจริงที่ว่า การจาก
ไปของเธอจะนำความเดือดร้อนมาสู่แคนมากกว่าเธอ เพราะเขาไม่มีผู้ที่จะคอย
ปรนนิบัติอีกต่อไป

นอร์ราในเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกับนอร์ราในเรื่อง A Doll's House
ในข้อที่ว่า ทั้งสองคนตัดสินใจจะทิ้งบ้านเพื่อออกไปแสวงหาอิสรภาพภายนอก เป็นการ
ลุกขึ้นต่อต้านศีลธรรมในสมัยนั้น แคนนอร์ราของมิงก็มิได้ออกไปเผชิญโลกตามลำพังเช่น
นอร์ราของอิมเม็น เธอมีคนจรจัดที่จะร่วมสนุกกับเธอในโลกแห่งธรรมชาติที่เขาค้นเคย
ดังที่เขากล่าวกับเธอว่า

you'll be hearing the herons crying out over the black lakes, and you'll be hearing the grouse and the owls with them, and the larks and the big thrushes when the days are warm; and it's not from the like of them you'll be hearing a tale of getting old like Peggy Cavanagh, and losing the hair off you, and the light of your eyes, but it's fine songs you'll be hearing when the sun goes up, and there'll be no old fellow wheezing, the like of a sick sheep, close to your ear.

(Ibid., p. 94)

เราพอจะเห็นได้ว่าจากเรื่องเล่าธรรมดา ซึ่งก็สามารถสร้างเรื่องราวที่ประกอบด้วยตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเป็นเอกลักษณ์คลร่ากับมีชีวิตจริง และเลี้ยวชีวิตนี้ ได้ถูกตีแผ่ออกมาได้อย่างสมจริงตามแบบธรรมชาตินิยม ซึ่งละครเรื่องนี้ ปัจจุบันนี้ถือว่าเป็นผลงานชิ้นเอกชิ้นหนึ่งของวงการละคร

Riders to the Sea (1904) เป็นละครโศกนาฏกรรมธรรมชาตินิยม ยาวรองก็เดียวจบ ฉากเป็นกระท่อมชาวประมงหลังหนึ่ง ซึ่งอยู่ริมฝั่งทะเลที่ห่างไกล มาอูร์ยา เจ้าของบ้านไคส์ตูลีเยสมีและบุตรชายสี่คนแล้วในทะเล ยังคงเหลือแค่บุตรชายคนเล็กบาร์ทเลย์ ซึ่งเขาจะออกไปร่วมงานแข่งม้า ที่แผ่นดินใหญ่ มาอูร์ยาเฝ้าปากห้ามบุตรชายด้วยเกรงว่าเขาจะได้รับอุบัติเหตุในทะเลเช่นเดียวกับพี่ชายและบิดา แต่บาร์ทเลย์ก็ถึงกันไปได้ และในที่สุดเขาก็จมน้ำตาย ทั้งที่มาอูร์ยาคาดเอาไว้อีก ๆ ทะเลได้พรากชีวิตผู้ชายไปจากมาอูร์ยาหมดแล้ว ต่อไปนี้นางจะไม่ต้องสูญเสียอะไรอีกแล้ว ซึ่งก็ได้แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อชีวิตมนุษย์อย่างชัดเจน ทะเลเป็นพลังที่นำความหายนะมาสู่มนุษย์ มาอูร์ยาต้องสูญเสียทั้งสามีและบุตรชายในทะเล

แต่ถึงกระนั้น นางก็ยอมรับชะตากรรมที่ยังเกิดขึ้นกับนางโดยคุณนี้ ในขณะที่น่าจะคร่ำครวญถึงบุตรชายที่จากไป

Maurya (puts the empty cup mouth downward on the table, and lays her hands together on Bartley's feet) :
They're all together this time, and the end is come.
May the Almighty God have mercy on Bartley's soul, and on Michael's soul, and on the souls of Sheamus and Patch, and Stephen and Shawn (bending her head); and may He have mercy on my soul, Nora, and on the soul of every one is left living in the world.

(She pauses, and the keen rises a little more loudly from the women, then sinks away.

Maurya (continuing) : Michael has a clean burial in the far north, by the grace of the Almighty God. Bartley will have a fine coffin out of the white boards, and a deep grave surely. What more can we want than that? No man at all can be living for ever, and we must be satisfied.

(She kneels down again, and the curtain falls slowly.)

(Riders to the Sea. 1963 : 106)

ภาษาที่ชนชั้นชาวนาโชนี้ เรียบง่ายแต่ไพเราะ มีจินตนาการสูงและมีชีวิตชีวา
ก่อให้เกิดความกลมกลืนและอารมณ์ร่วม ซึ่งเป็นลักษณะของละครโศกนาฏกรรมที่สมจริงสมจัง
ที่สุด

The Well of the Saints (1905) เป็นอุปรากรกรรม 3 องก์จบ ซึ่งมีเค้าเรื่องจากนิทานพื้นบ้านที่แพร่หลายอีกเรื่องหนึ่งที่ซิงก์ไคยีนในเกาะอร์น ตัวละครคือ มาร์ติน และแมรี โคล สองสามีภรรยาตามอกและค่อนข้างจะขรา ตอนคนเรื่องมีชีวิตอยู่ด้วยกัน มีความสุขพอควรแก่สภาพด้วยการขอกทาน ทั้งสองคนสร้างจินตนาการว่าเขาเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดในชนบทแห่งนั้น วันหนึ่งมีนักบุญองค์หนึ่งจาริกผ่านมาพร้อมกับนำน้ำศักดิ์สิทธิ์ที่มีคุณสมบัติรักษาตาที่บอดให้สามารถมองเห็นได้ เมื่อสองสามีภรรยาได้รับการรักษา มองเห็นซึ่งกันและกันว่า แต่ละคนต่างก็น่าเกลียด ไม่เหมือนกับที่ตนเคยคิด จึงแยกจากกันไปด้วยความผิดหวัง มาร์ตินนั้นไม่สามารถจะจัดการกับชีวิตใหม่ได้ เขาต้องทำงานหนักเพื่อยังชีพแทนการขอกทาน และเขายังต้องทนทุกข์เพราะความปรารถนาในตัวมอลลี ซึ่งเป็นคู่มั่นสาลวของทอมมีช่างตีเหล็กที่เขาทำงานด้วย ต่อมาสายตาของเขาเริ่มฝ้าฟางอีก แมรีก็เช่นเดียวกัน เมื่อคนทั้งคู่ปะปะมาพบกันอีกครั้ง เขาก็ยืนกึกกับการที่จะอยู่ร่วมกันดังแต่ก่อน และสร้างจินตนาการใหม่ว่า เมื่อมมของแมรีกลับกลายเป็นสีขา และมาร์ตินไว้เคราแล้ว เขาทั้งสองก็จะเป็นผู้สร้างที่เหมาะสมกันยิ่งกว่าใคร ๆ นักบุญไคกลับมามีอีกครั้ง และเสนอจะรักษาสายตาให้กลับคืนก็ดังเดิมอีก แต่มาร์ตินปฏิเสธการรักษา นั้น เขาปิดขวดน้ำศักดิ์สิทธิ์กระเด็นไป เหล่าชาวบ้านตกใจและโกรธอย่างมาก จึงไล่คนทั้งสองออกจากหมู่บ้านไป

ซิงก์แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างความเป็นจริงและความฝัน ซึ่งสำหรับมาร์ตินนั้น ความจริงเป็นสิ่งที่เขาไม่สามารถจะเผชิญได้ เขายินดีที่จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกด้วยความมิดชิดของสายตา แต่สว้างไสวด้วยจินตนาการ ซึ่งจะทำให้เขามีความสุขดังปรารถนา ซึ่งแก่นเรื่องที่แสดงเกี่ยวกับความฝันและความเป็นจริงนี้อยู่ในละครแทบทุกเรื่องของซิงก์

The Playboy of the Western World (1907) ละครชิ้นเอกของซิงก์ และถือว่าเป็นเพชรน้ำเอกในวงการละครที่เดียว ละครเรื่องนี้ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ หลายภาษา และนักศึกษาละครจำเป็นต้องศึกษา โดยเฉพาะในทวีปยุโรป ซึ่งผู้เขียนจะศึกษาวิเคราะห์ละครเรื่องนี้อย่างละเอียดในบทที่ 4 ต่อไป

The Tinker's Wedding (1907) สุชนาภกรรมสององกัจบ มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความฝันและความเป็นจริงอีกเรื่องหนึ่ง ความรุนแรงที่เกี่ยวของกับพระในละครเรื่องนี้ ทำให้โรงละครแอบมีมิกลั่น่าออกแสดง ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของช่างปักกริ ชื่อไมเคิล และภรรยาชื่อซาร่า เคซีย์ ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันโดยมิได้ทำพิธีแต่งงาน อันเป็นเรื่องธรรมดาของคนอาชีพนี้ แต่ซาร่าปรารถนาจะได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นผู้เจริญแล้ว จึงขอร้องให้พระทำพิธีแต่งงานให้ พระก็ยอมรับอย่างไม่เต็มใจนัก โดยเรียกค่าทำพิธีเป็นทองคำชิ้นหนึ่ง และกระป๋องดื่มน้ำหนึ่ง แต่แล้วหญิงแกล่แม่ของไมเคิลชื่อแมรี ซึ่งเห็นว่าการแต่งงานนี้เป็นเรื่องไร้สาระและสูญเปล่า จึงขโมยกระป๋องและนำไปจำหน่าย แล้วเอาเงินที่ได้ไปซื้อเหล้าเสีย เมื่อถึงวันทำพิธี พระชู้พวกเขาวางจะแจ้งตำรวจ ทั้งสามคนจึงช่วยกันจับพระใส่กระสอบแล้ววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว เพื่อให้พ้นจากคำสาปแช่งของพระที่ ชดตัวอยู่ในกระสอบ

Deirdre of the Sorrows (1910) เป็นเรื่องที่ซิงก์เขียนไว้ แต่ยังไม่สมบูรณ์ ซึ่งต่อมาหลังจากที่เขาเสียชีวิตแล้ว เลดี้ เกรกอรี่ เบทส์ และมอลลี ออลกุก คู่นั้นของซิงก์ได้ร่วมกันจัดพิมพ์ขึ้น ละครเรื่องนี้เนื้อเรื่องนำมาจากนิทานเทพปกรณัม (myth) เคลติก เป็นเรื่องราวของเคย์คริ สาวงามที่กษัตริย์คอนนุกบาร์ทรงเล็งงุมหาหวังจะให้ป็นเจ้าสาวของพระองค์ แต่เคย์คริกลับหนีไปอยู่ที่อัลบันในสกอตแลนด์กับนาอิชี พระราชนัดดาของกษัตริย์คอนนุกบาร์ เจ็ดปีต่อมา กษัตริย์คอนนุกบาร์ทรงเชิญให้คนทั้งคูกลับมาก โดยให้สัญญาว่า จะพระราชทานอภัยโทษแก่คนทั้งสอง แต่เมื่อพวกเขากลับมา กษัตริย์คอนนุกบาร์กลับสังหารนาอิชีเสียและพยายามจะพาตัวเคย์คริไป แต่เคย์คริได้ฆ่าตัวตายเสียก่อน

ซิงก์แสดงถึงแก่นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ความตาย และความชราภาพ ได้อย่างชัดเจนโดยใช้ภาษาถิ่นของชนชาวนา เขาสามารถเปลี่ยนเรื่องของความรักที่ประสมปะตากรรมในเรื่องเดิมให้เป็นการแสดงถึงความหยิ่งในศักดิ์ศรี เคย์คริเป็นผู้หญิงที่ซิงก์สร้างขึ้นคนสุดท้ายที่มีความหยิ่งและจิตใจแน่วแน่มิถึงนัก เธอมีลักษณะคล้ายคลึงกับเพ็กกี ไมค์ ในเรื่อง The Playboy of the Western World และมาอูร์ยาในเรื่อง

Riders to the Sea เท่า ๆ กับที่เธอเป็นตัวละครในนิทานปรัมปรา ความหึงและความตั้งใจอันแน่วแน่ของเธอที่จะไม่ยอมสูญเสียความรักของนาอีซี ทำให้เธอต้องกลับมาพร้อมกับนาอีซี เพื่อเผชิญกับภัยพิบัติครั้งใหญ่ และความตายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ คำพูดสุดท้ายของเธอก่อนที่จะฆ่าตัวตายบนหลุมฝังศพของนาอีซีนั้น ไพเราะงดงาม ซึ่งก็เป็นเรณูที่ตลอดทั้งเรื่อง

Deirdre (in a high and quiet tone) : I have put away
sorrow like a shoe that is worn out and muddy, for
it is I have had a life that will be envied by great
companies. It was not by a low birth I made kings
uneasy, and they sitting in the halls of Emain. It
was not a low thing to be chosen by Conchubor, who
was wise, and Naisi had no match for bravery. It is
not a small thing to be rid of grey hairs, and the
loosening of the teeth. (With a sort of triumph.)
It was the choice of lives we had in the clear woods,
and in the grave we're safe, surely...

(Deirdre of the Sorrows. 1961 : 272)

จากผลงานของซิงก์ทำให้โรงละครแอบบีมีจุดยืนที่มั่นคงด้วยละครในแนว
ธรรมชาตินิยม หลังจากสูญเสียซิงก์ไปแล้ว โรงละครแอบบียังคงยืนหยัดอย่างมีชีวิต
ชีวา มีนักประพันธ์ร่วมสมัยหลายคน เช่น พาเครค คอลัม, ที.ซี. เมอร์เรย์
และรอนบินสัน ซึ่งถึงแม้งานของนักเขียนเหล่านี้จะมีคุณภาพไม่เทียบเท่าซิงก์ก็ตาม แต่ก็
เป็นสะพานเชื่อมคอบของว่างระหว่างซิงก์กับนักเขียนระหว่างทศวรรษ 1920 - 1929 และ
แม้ว่านักประพันธ์เหล่านี้จะได้รับอิทธิพลการใช้ภาษาที่สละสลวยและความเป็นเลิศในการแสดง
ลักษณะตัวละคร เขาเหล่านั้นก็พัฒนาไปตามกลวิธีของตน และเพิ่มมิติใหม่ในการสะท้อน
ชีวิตของชนชั้นชาวนา

นักประพันธ์อื่น ๆ

พาเดรค คอลัม (Padraic Colum. 1881 -) เป็นนักประพันธ์บทละครที่มีชื่อเสียงพอควร ละครเรื่องแรกคือ The Land (1905) เป็นเรื่องราวแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างคนรุ่นเก่าและคนรุ่นใหม่ เมอร์ธา คอสการ์ เป็นผู้ที่มีความคิดผูกพันกับผืนแผ่นดินที่เขาได้ทุ่มแรงหักกรางทางพงศาวตชนเอง จนกลายเป็นผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ แต่บุตรชายของเขา และคนรักชื่อ เอลเลน กูร์ส ก็ผ่นถึงแต่เมืองใหญ่และผู้คนมากมาย เขาทั้งสองจึงจากลี้แวลลอมที่เงียบเหงา มุ่งหน้าสู่สหรัฐอเมริกา ปล่อยให้บิดาผู้ชราต้องมีชีวิตอยู่ตามลำพังอย่างว่าเหวและจิตใจที่แตกสลาย ละครอีกสองเรื่องของคอลัมคือ The Fiddler's House (1907) ซึ่งเป็นเรื่องที่ปรับปรุงจากเรื่อง The Broken Soil (1903) และอีกเรื่องหนึ่งคือ Thomas Muskerry (1910) คอลัมได้พยายามที่จะเปลี่ยนแก่นเรื่องให้แตกต่างไปจากเดิม โดยพูดถึงตัวละครที่มีอาชีพที่แปลกไป เช่น เรื่องแรกเป็นเรื่องของคนลี้ขอชื่อว่า คอนัน อูร์กัน ผู้ซึ่งไม่สามารถจะตั้งรกรากอยู่กับชีวิตอันจำเจของชาวนาได้ ทั้ง ๆ ที่มีครอบครัว เขาก็ต้องพ่ายแพ้แก่ความปรารถนาของจิตใจที่จะเป็นศิลปิน เขาจึงต้องละทิ้งบ้านครอบครัว และเพื่อน ๆ ไป ในเรื่อง Thomas Muskerry นั้น คอลัม เขียนตามแบบธรรมเนียมตามแนวของอิบเซน ถ่ายทอดชีวิตในเมืองเล็ก ๆ โทมัส มัสเคอร์รี่ เจ้าของโรงงาน ต้องจบชีวิตตอนท้ายอย่างคนอนาถา เพราะความโลภและไม่มีสามัญสำนึกของครอบครัว หลังจากปี 1910 แล้ว คอลัมมิได้ผลิตผลงานที่ถือว่าเด่นสำหรับโรงละครแบบนี้อีกเลย

โทมัส คอร์เนเลียส เมอร์เรย์ (Thomas Cornelius Murrey. 1873 -) และ เลนnox ร็อบบินสัน (Lennox Robinson. 1886 -) ทั้งสองคนเป็นชาวคอร์ค จึงได้รับสมญาว่าเป็นกลุ่ม "นักเขียนลัจนิยมแห่งคอร์ค" ที.ซี. เมอร์เรย์ พยายามที่จะถ่ายทอดชีวิตจริงของชนชาวนาไอริช เขาเป็นบุคคลแรกที่เป็นนักเขียนที่มาจากชนชั้นชาวนาอย่างแท้จริง ตัวละครที่เป็นชาวนาแคหลิค และผู้คนจึงมีความเป็นจริงอยู่มาก แก่นเรื่องที่เขาส่งมักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

ชีวิตชนบท ความทะเยอทะยาน การอพยพไปอยู่ต่างประเทศ การแต่งงานที่ไร้รัก ความยืนยงของการเป็นแม่ และความอ้างว้างของวัยชรา ละครเรื่อง Birthright (1910) เป็นเรื่องเกี่ยวกับความขัดแย้งในระหว่างพี่น้อง และ Maurice Harte (1912) นั้น แสดงถึงปัญหาของมารดาที่ต้องการให้บุตรของตนบวชเรียนเป็นพระ แต่บุตรชายกลับไม่ยินยอมจะเป็น ทั้งสองเรื่องนี้ รวมทั้ง Autumn Fire (1924) ซึ่งเป็นเรื่องของชะตากรรมที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ และความสิ้นหวัง ถือว่าเป็นเรื่องที่ดีที่สุดของเมอร์เรย์

เลนnox รอมินสัน สนใจการละครเมื่อคณะละครโรงละครแอบบี้ไปแสดงที่เมืองคอร์คในขณะที่เขาอายุยังน้อย และเขาอายุได้เพียง 22 ปี เมื่อโรงละครแอบบี้แสดงละครเรื่องแรกของเขา เรื่อง The Clancy Name (1908) ซึ่งเป็นเรื่องของชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อ จอห์น แคลนซี ผู้เป็นฆาตกรเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบ มารดาของเขาซึ่งมีความตั้งใจที่จะมีให้ชื่อเสียงของตระกูลต้องแปดเปื้อน จึงพยายามที่จะป้องกันเขาจากการรับสารภาพผิด แต่ความรู้สึกผิดในใจรบกวนให้เขาคัดสินใจที่จะไปรับโทษ แต่แล้วเขาก็มีโอกาสดูช่วยชีวิตเด็กคนหนึ่งให้รอดตายจากการตกม้าที่วิ่งเทลิคหนี่ กุญแจการใช้ชีวิตของเขาเองเข้าแลก เขาจึงเสียชีวิตไปอย่างวิบุรุษ ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล แคลนซีจึงยังคงถูกรักษาไว้ได้ รอมินสันเขียนละครอีกสองเรื่องตามแนวธรรมเนียม คือ The Cross Roads (1909) และ Harvest (1910) ส่วนในเรื่อง The Patriots (1912) และเรื่อง The Lost Leader (1918) รอมินสันพยายามเปลี่ยนแนวการเขียนไปสู่แนวใหม่ ละครทั้งสองเรื่องนี้ถือว่าเป็นการแสดงชีวิตของผู้นำทางการเมือง ในเรื่อง The Patriots นั้น เขาถ่ายทอดชีวิตอันขมขื่นของนักปฏิวัติสูงอายุคนหนึ่ง ที่หลังจากได้รับอภัยโทษ ก็หวังว่าจะได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากบรรดานักชาตินิยมทั้งหลาย แต่เขากลับเผชิญกับความรู้สึกไม่ยินดียินร้าย และความเพิกเฉยแทน ส่วนเรื่อง The Lost Leader นั้น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องเล่าที่ว่าผู้นำที่อัปยศของชาวไอริช คือ ชาร์ลส์ สจวต พาร์เนล ยังมีชีวิตอยู่ ดูเชียส เลนินสัน เจ้าของโรงเคี่ยมแก่ ๆ ซึ่งมีผู้เชื่อว่าเขา

เป็นพาร์เนล แต่ก็มีผู้คัดค้านเช่นกัน ในที่สุดก็มีการจัดการประชุมเพื่อให้ผู้รู้จัก พาร์เนล ได้พบกับเราของโรงเรียนนี้ แรกก่อนที่คนเหล่านี้จะมาถึง ในระหว่างการประชุม ก็เกิดการถกเถียงถึงชั้นยศพวกตระกูลมอแกน ดูเสียสัจถูกฆ่าตายโดยบังเอิญ เหล่าคนที่รู้จักพาร์เนลที่มาถึงก็ไม่อาจจะบอกได้ว่าบุรุษชาวที่เสียชีวิตนั้นใช่พาร์เนลจริงหรือไม่

ความสัมพันธ์ของโรงละครแอบบี้และรอบินสันยาวนานมาก ราว 50 ปี เขาได้ทำหน้าที่หลายอย่างให้แก่โรงละคร เช่น ผู้จัดการ ผู้กำกับ สมาชิกของสมาคม และเป็นนักประพันธ์ที่มีผลงานมากคนหนึ่ง

เซนต์ จอห์น เกรียร์ เออร์วิน (St. John Greer Ervine) เป็นนักประพันธ์อีกคนหนึ่งที่มีผลงานหลังจากที่ซิงก์เสียชีวิต ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นนักเขียนที่ไม่ค่อยมีผู้กล่าวถึงนัก เพราะภายหลังเขาได้อพยพไปอยู่ประเทศอังกฤษ และประกอบอาชีพเป็นนักประพันธ์ที่นั่น ละครแนวธรรมชาตินิยมของเขา คือ Mixed Marriage (1911) Jane Clegg (1913) และ John Ferguson (1915)

เราจะเห็นได้ว่าการละครไอริชสมัยใหม่ได้รับอิทธิพลจากแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมอย่างมาก นักประพันธ์ทั้งหลายต่างก็ยึดผลงานตามแนวของการเขียนแบบนี้ อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีนักเขียนสองคนที่แตกต่างไปจากคนอื่น ๆ คือ ลอร์ดคันซันนีย์ และ จอร์จ ฟิตซ์มอริส

ลอร์ด เอ็ดเวิร์ด จอห์น มอริตัน แกร์กซ์ พลังเก็ตต์ คันซันนีย์

(Lord Edward John Moreton Drax Plunkett Dunsany) (1878 - 1957) และ จอร์จ ฟิตซ์มอริส (George Fitzmaurice) (1877 - 1963) เป็นนักเขียนแบบนิกตัน (fantasy) ทั้งสองคนเขียนละครให้โรงละครแอบบี้ชั่วระยะเวลาดังกล่าว แต่ก็มีความสามารถในการจินตนาการโลกแห่งความฝันที่ตามองดูตามหลักจิตวิทยาแล้ว เป็นความจริงอย่างมากแล้วทีเดียว

ลอร์ด คันทาบี เขียนละครจากการสนับสนุนของเขาส์ ละครของเขา
ส่วนใหญ่เป็นละครสั้น เรื่องแรกคือ The Glittering Gate (1909) เป็นที่สนใจ
ของผู้ชมอย่างมาก ทั้งที่โรงละครแอบบี้ และในนิวยอร์ก ในปี 1915 เป็นเรื่องราว
ของขบวนการสองคน บิล และจิม ซึ่งเมื่อเสียชีวิตไปแล้ว ก็ไปนั่งเฝ้าคอยที่หน้าประตู
ทองคำ ที่เขาทั้งสองเชื่อว่าเป็นประตูที่จะเปิดไปสู่สวรรค์ ขณะที่รอคอยอยู่นั้น ทั้งสองคน
ก็สนทนากันถึงชีวิตครั้งยังมีชีวิตอยู่ในโลกที่เขาได้กระทำร่วมกัน คือ การดื่มเบียร์ และ
การเปิดตู้เบียร์ จิมนั้นเฝ้าแต่เปิดฝาจุกขวดเบียร์ ขวดแล้วขวดเล่า โดยหวังว่าจะได้
พบเบียร์สักหยดเข้าสักครั้ง แต่เขาก็พบว่าว่างเปล่าทุกครั้ง

Jim : All the beer you're ever likely to see again.

They're empty.

Bill (Half rising from the rock on which he was seated
himself, and pointing his finger at Jim as he rises;
very cheerfully.) : Why, you're the chap that said
there was no hope here, and you're hoping to find beer
in every bottle you open.

Jim : Yes; I hope to see a drop of beer in one some
day, but I know I won't. Their trick might not work
just once.

Bill : How many have you tried, Jim?

Jim : Oh, I don't know. I've always been at it, work-
ing as fast as I can, ever since — ever since —
(Feels his neck meditatively and up toward his ear.)
Why, ever since, Bill.

Bill : Why don't you stop it?

Jim : I'm too thirsty. Bill.

(The Glittering Gate. 1941 : 643)

ส่วนบิลก็พยายามที่จะเปิดประตูของด้วยทักษะการเปิดตู้ไม้ที่เขาได้อยู่
แต่เมื่อประตูเปิดออกจริง ๆ เขาก็พบกับความว่างเปล่าอีก จะมีก็เพียงแต่ดวงดาว
ที่กำลังส่องแสง

Bill (Staggering and gazing into the revealed Nothing
in which far stars go wandering.) Stars. Blooming
great stars. There ain't no Heaven, Jim.

(Ever since the revelation a cruel and violent
laugh has arisen off. It increases in volume
and grows louder and louder.)

Jim : That's like them. That's very like them. Yes,
they'd do that!

(The curtain falls and the laughter still
howls on.)

(Ibid., p. 644)

บทสนทนาในละครเรื่องนี้เต็มไปด้วยการล้อเลียนเสียดสีอย่างฉุนเฉียว
และก็ดูเหมือนว่าละครเรื่องนี้จะคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับแนวการเขียนที่เฟื่องฟู
ในตอนหลังที่เรียกว่าละครแอบเสิร์ค

จอร์จ พินช์มอร์ริส เกิดใกล้ ๆ กับเมืองลิสโทเวทางเหนือของแคนดี้
เคอร์รี่ เคอร์รี่นี้เป็นสถานที่ที่เลื่องลือกันว่าลึกลับและแปลกไปจากที่อื่นในไอร์แลนด์

และจากนิทานพื้นบ้านของเคอร์รี่เองที่พิตช์มอริสได้นำเอาความคิดแบบชนบท และความสนใจเกี่ยวกับความมหัศจรรย์และความรุนแรงมาเขียนในละครของเขา เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในกรุงคัมดิน ทำงานเป็นข้าราชการพลเรือนแต่ไม่ได้ประสบผลสำเร็จนัก โรงละครแอบบี้แสดงละครเรื่องแรกของเขาในปี 1907 คือเรื่อง The Country Dressmaker ซึ่งได้รับผลสำเร็จอย่างงดงาม และยังคงอยู่ในความนิยมมากกว่า 40 ปีแล้ว เป็นละครเรื่องหนึ่งที่เป็นที่ชื่นชอบมากในบรรดาละครเก่า ๆ ที่นำมาแสดง ละครเรื่องนี้มีฉากเกิดขึ้นที่เคอร์รี่เช่นเดียวกับละครทุกเรื่องของเขา มีโครงเรื่องเกี่ยวกับคนสองกลุ่มในหมู่บ้านที่วางแผนจะได้แต่งงานกับแพตส์ คอนเนอร์ ชาวบ้านที่เพิ่งกลับมาจากอเมริกา โครงเรื่องของละครเรื่องนี้ไม่น่าสนใจเท่าไรนัก แต่พิตช์มอริสได้แสดงให้เห็นว่า เขามีความสามารถในการใช้ภาษาถิ่นแถบเคอร์รี่ได้ดีเท่า ๆ กับความสามารถของซิงก์ในการใช้ภาษาถิ่นของอรั้น และเคาน์ตีวิกโลว์ และเขาก็มีอารมณ์ขันที่เป็นเลิศอีกด้วย

ละครเรื่องต่อมา คือ The Pie Dish (1908) เป็นละครเพื่อมันที่เป็นโศกนาฏกรรม หรือความเพ้อฝันที่น่าสงสาร เป็นละครสั้นองค์เดียวจบที่เล่าเรื่องราวของชายชราคนหนึ่ง ชื่อเลียม โคโนว ที่ใช้เวลา 20 ปี ในการทำงานขมพายแต่ก็ไม่สำเร็จ ขณะที่กำลังจะตายเขาร้องขอต่อปีศาจให้ยืมเวลาให้เขาอีกเมื่อผลงานชิ้นเอกของเขาสำเร็จแล้ว เขาก็ตาย แต่งานขมพายนั่นหลุดออกจากมือ และตกแตกไม่มีชิ้นดี ละครเรื่องต่อมาคือ The Magic Glasses (1913) และ The Dandy Dolls (1914) ก็มีแก่นเรื่องเช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ ตั้งแต่ปี 1914 เป็นต้นมา เป็นเวลา 40 ปี ของช่วงชีวิตของพิตช์มอริส โรงละครแอบบี้มิได้แสดงละครของเขาอีกเลย แต่เมื่อเขาเสียชีวิตลงในปี 1963 ก็มีการค้นพบละครที่เขาเขียน เก็บไว้ในกล่องใต้ไปหมด ดังนั้น หลังจากที่เสียชีวิตแล้วเท่านั้น พิตช์มอริสจึงได้รับการยอมรับว่าเป็นนักประพันธ์ชั้นเอกคนหนึ่งที่มีความคิดสร้างสรรค์อย่างน่าทึ่ง

ระหว่างปี 1913 - 1923 เป็นระยะเวลาแห่งความยุ่งยากสำหรับ
โรงละครแอบบี้ในการที่จะดำเนินการต่อไปได้ โรงละครปลอดภัยจากการจลาจลใน
ปี 1916 แต่ผู้แสดงคนหนึ่งเสียชีวิตในระหว่างการทอสู และนักประพันธ์ที่มีอนาคต
คนหนึ่ง คือ โรมัส แมคโดนนา ก็เป็นผู้หนึ่งในกลุ่มนักชาตินิยมที่ถูกยิงในภายหลัง ความ
ยุ่งยากที่ยืดเยื้อต่อมาเกือบจะทำให้โรงละครแอบบี้ต้องถึงกับล้มละลาย แต่ท่ามกลาง
มรสุมอันหนักหน่วงนั้น โรงละครแอบบี้ก็ได้นำพบอัจฉริยะอีกคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ในรูปของ
คนงานโบกปูน นั่นคือ ชอน โอเคซี

นักประพันธ์ระหว่างปี 1921 - 1965

ชีวิตและงานของ ชอน โอเคซี

ชอน โอเคซี (Sean O' Casey. 1880 - 1964) เกิดที่
ถนนคอร์เซธ กรุงดับลิน ในวันที่ 30 มีนาคม ปี 1880 มีชื่อครั้งแรกว่า จอห์น
แต่ภายหลังเปลี่ยนให้เป็นภาษาเกลิคว่า ชอน เขาเป็นบุตรคนเล็กในจำนวนทั้งหมด
7 คน แต่มีชีวิตรอดมาได้เพียง 5 คน ถึงแม้ว่าบิดามารดาของเขาจะเป็นโปรเตสแตนต์
แต่พวกเขาก็อยู่ในกลุ่มชนชั้นกลางระดับต่ำ ไม่มีความสัมพันธ์ใด ๆ กับชนชั้นปกครอง
แองโกล-ไอริช บิดาของเขาเสียชีวิตตั้งแต่เขาอายุยังน้อย เขาต้องทนทุกข์ทรมาน
ตลอดชีวิตด้วยโรคตาอันมีผลจากการขาดอาหารสมัยเป็นเด็ก เขาต้องศึกษาด้วยตัวเอง
หลังจากที่เขาเรียนในโรงเรียนเพียงสามปี เขาเริ่มทำงานหาเลี้ยงชีพตั้งแต่อายุ 14 ปี
โดยได้รับค่าแรงเพียง 3 ชิลลิง 6 เพนนี ต่อสัปดาห์ ในระหว่างวัยรุ่น เขาอ่านหนังสือ
มากมาย รวมทั้งผลงานของไบรอน เซลล์ คีตส์ โกลด์สมิท แครบบี และเทนนิสัน
เขาสตูดิส์แบ่งเงินจากรายได้อันน้อยนิดซื้อหนังสืออ่าน ซึ่งมีผลงานของคิกเค็นส์ และ
เรคสเปียร์ ต่อมาภายหลังงานเขียนของ เฟรเซอร์ คาร์วิน รัสกิน และซอร์วี่ มี
อิทธิพลต่อความคิดของเขาอย่างลึกซึ้ง และทำให้ความเชื่อทางศาสนาของเขาคลายลงไป
เขาอ่านคัมภีร์ไบเบิลด้วยเช่นกัน และก่อนที่เขาจะเริ่มงานเขียนด้วยตนเองนั้น เขา

สามารถจดจำข้อความในคัมภีร์ไบเบิลได้เป็นส่วนใหญ่

ในเวลานั้น กรุงดับลินตกอยู่ในสภาพสับสนวุ่นวายทั้งทางสังคมและการเมือง และไอเค ซีย์ ก็ถูกดึงเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กรทางการเมือง เขาเป็นสมาชิกสมาพันธ์ภาษาเกลิคที่ก่อตั้งขึ้นโดยออกเกอร์ ลักลาส ไฮด์ ในปี 1893 ซึ่งถึงแม้จุดมุ่งหมายเบื้องต้นจะเป็นการส่งเสริมภาษาเกลิค แต่ก็มีบทบาททางการเมืองด้วย ต่อมาเขาก็เข้าเป็นสมาชิกที่เรียกว่า ไอ.อาร์.บี. (The Irish Republican Brotherhood) ซึ่งเป็นองค์กรที่เคลื่อนไหวเพื่อการแบ่งแยกตนเองให้พ้นจากการปกครองของอังกฤษ ในระหว่างการสไตรค์ของคณงานขนส่ง (The Transport Workers' Strike) ในปี 1913 นั้น เขาก็ได้ทำงานอย่างใกล้ชิดกับจิม ลาร์กิน ผู้นำกรรมกรคนสำคัญ และในปีต่อมาเขาก็ได้ทำหน้าที่เป็นเลขานุการของกองทัพประชาชนไอริช (The Irish Citizen Army) อันเป็นกองกำลังปฏิวัติของชนชั้นกรรมกร ซึ่งเข้าร่วมก่อการจลาจลในปี 1916 แต่ไอเคซีย์ไม่ได้มีส่วนร่วมในการจลาจลครั้งนั้นด้วย เพราะว่าเขาได้ลาออกเสียก่อน อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะไม่ได้เข้าร่วมขบวนการโดยตรง แต่ไอเคซีย์ก็ได้รับประสบการณ์ของความรุนแรงและสยดสยองของสงครามที่ต่อสู้เพื่ออิสรภาพ ประสบการณ์นี้เอง เป็นแรงบันดาลใจและเป็นภูมิหลังให้เขาได้สร้างผลงานทางการละคร โดยใช้ฉากชีวิตในสมัยจากชีวิตจริงของเขาเอง

แม้ว่าไอเคซีย์จะอ่านเขียนไม่ได้จนอายุ 14 ปี แต่เขาก็เริ่มงานเขียนตั้งแต่อายุได้เพียง 17 ปี และกว่าจะมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักก็ต่อเมื่อเขามีอายุราว 40 ปี บทละครเรื่องหนึ่งของเขา คือเรื่อง Frost in the Flowers ถูกปฏิเสธจากโรงละครเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง เพราะว่าเนื้อเรื่องเสียดสีสมาชิกของสมาคมโรงละครนั้นมากเกินไป เขาส่งละครเรื่องนี้ไปยังโรงละครแอมบี้เซนกันในปี 1919 และเขาก็ต้องผิดหวังอีกครั้งหนึ่ง แต่เขาก็ไม่ละความพยายาม เขาส่งไปอีกหลายเรื่อง ก็ได้รับการปฏิเสธอย่างสุดสภาพจากโรงละครแอมบี้เซนเลย ต่อมาเขาส่งเรื่อง The Crimson in the Tri - Colour ซึ่งมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ระหว่างกรรมกรกับองค์การชินเฟน

(ผู้เขียนได้กล่าวถึงองค์การนี้ในบทที่ 2) ก็ได้รับการปฏิเสธดังเดิม แต่เลดี้ เกรกอร์ และเยทส์ก็พยายามให้กำลังใจเขาอย่างค้ำประกันและแนะนำให้เขาเขียนถึงชีวิตสมัยที่เขารู้จัก และให้เขาเพ่งเล็งถึงการวางลักษณะนิสัยตัวละคร (Armstrong, 1967 : 11) ซึ่งโอเคซีก็รับฟังคำแนะนำและปฏิบัติตาม ผลที่ออกมาก็คือ ละครเรื่อง The Shadow of a Gun Man โรงละครแอบบี้รับทันที และออกแสดงในวันที่ 12 เมษายน ปี 1923 และสร้างประวัติศาสตร์ให้แก่โรงละคร ด้วยการมีผู้ชมเต็มทุกที่นั่ง และเรื่องต่อมา Juno and the Paycock (1924) ชื่อเสียงของโอเคซี และโรงละครแอบบี้ก็ซบเซาหายไปทั่ววงการละครอีกครั้งหนึ่ง และละครเรื่องนี้ยังได้รับรางวัลฮอว์ธอร์นเดน (The Hawthornden Prize) ในปี 1926 อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อละครเรื่องต่อมาของเขา คือ The Plough and the Stars (1926) นำออกแสดงก็ก่อให้เกิดการจลาจลต่อต้านในหมู่มุชมน เพราะเนื้อเรื่องเป็นการล้อเลียน เลียดส์ การลุกฮือของชาวไอริชในปี 1916 แต่ชื่อเสียงของโอเคซีในขณะนั้นมั่นคงแล้ว ดังเช่นเยทส์ได้กล่าวกับผู้ชมที่ต่อต้านเป็นการป้องกันละครและผู้แต่งด้วย ซึ่งคำพูดของเยทส์นี้มีชื่อเสียงอย่างมากในประวัติศาสตร์ความเคลื่อนไหวทางการเมืองไอริชสมัยใหม่ เขาได้กล่าวไว้ดังนี้

ข้าพเจ้าคิดว่าท่านเบื่อแล้วเสียอีกต่อการกระทำเช่นนี้ ซึ่งเริ่มต้นเมื่อ 15 ปีก่อนนี้แล้ว (การจลาจลครั้งนั้น ต่อต้านการแสดงเรื่อง The Playboy of the Western World ของชิงก์) แต่เปล่าเลย ท่านทำความเข้าใจความหมายผิดไป แก้วเองอีกแล้ว นี่เป็นการเฉลิมฉลองการมาของอัจริยะไอริชอีกครั้ง กระนั้นหรือ ครั้งแรกก็ชิงก์ คราวนี้ก็โอเคซี เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสองนาทีก่อนนี้ จะต้องเป็นข่าวทั่วไปจากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง กรุงดับลินได้ไกวเปลแห่งความมีชื่อเสียงอีกครั้งหนึ่ง เพราะเหตุการณ์เช่นนี้ในโรงละคร ได้ช่วยให้ชิงก์มีชื่อเสียงไปทั่ว แล้วก็เช่นเดียวกัน ชื่อเสียงของโอเคซีได้บังเกิดแล้วที่นี่ ในคืนวันนี้ นี่เป็นการยกย่องโอเคซีต่างหากเล่า

(Cawasjee, 1966 : 28 - 29)

หลังจากนั้น ในปี 1927 โอเคซีก็เดินทางไปประเทศอังกฤษ และได้
แต่งงานกับ เอย์ลีน คาเวย์ ซึ่งเป็นนักแสดงชาวไอริช คนทั้งสองพำนักอยู่ที่ลอนดอน
และต่อมา ก็ย้ายไปที่เคเวนเธียร์

ในปี 1928 โอเคซีเขียน The Silver Tassie ซึ่งเป็นการทดลองใช้
การเขียนแบบบรรยายพรรณนา (expressionism) เขาส่งไปยังโรงละครแอบบี้ แต่
เขาต้องผิดหวังอย่างมาก เพราะได้รับการปฏิเสธจากเขาส์ เขาจึงเนรเทศตัวเอง
ออกจากไอร์แลนด์ ไปมีชีวิตรอยู่ในอังกฤษตลอดชีวิต เขาเสียชีวิตในวันที่ 18 กันยายน
1964 รวมอายุได้ 84 ปี

แต่อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีชีวิตรอยู่ในประเทศอังกฤษ โอเคซีก็ยังคง
ดำเนินอาชีพนักประพันธ์ละครต่อไป แต่ละครที่เขาเขียนนั้นมีใช้สำหรับผู้ชมชาวไอริช
อีกต่อไป เขาทดลองแนวการเขียนแบบบรรยายพรรณนา และสัญลักษณ์นิยม แต่ก็
ไม่ได้รับการยอมรับนัก ละครเหล่านั้นได้แก่

Within the Gate (1940)

Purple Dust (1940)

The Stars Turn Red (1940)

Red Roses for Me (1943)

Oak Leaves and Lavender (1946)

Cock - a - Doodle Dandy (1949)

The Bishop's Bonfire (1955)

The Drums of Father Ned (1960)

ในระยะหลัง ๆ ของชีวิต โอเคซีใช้เวลาให้แกละครน้อยลง และหันไปเขียน
อัตชีวประวัติ รวมได้ 6 เล่ม ซึ่งก็ทำชื่อเสียงให้โอเคซีไม่น้อยไปกว่าผลงานทางการ
ละครของเขาเลย

ในวงการละครไอริชสมัยใหม่ นับว่าโอเคซีเป็นนักประพันธ์คนแรกที่น่าตัวละครที่เป็นชนชั้นกรรมกรขึ้นสู่เวที ในระยะแรกเริ่มของความเคลื่อนไหวทางการละคร เบทส์และเลดี้ เกรกอรี สนับสนุนการเขียนละครสองแบบ คือเรื่องราวเกี่ยวกับวีรชนไอริชจากนิยายปรัมปราแบบหนึ่ง และละครเกี่ยวกับชนชาวนาตามชนบทอีกแบบหนึ่ง ละครที่เบทส์เขียนในระยะแรก ๆ จัดอยู่ในประเภทแรก และซิงก์เป็นนักประพันธ์ที่ดีที่สุดในบรรดานักประพันธ์ประเภทหลังที่ถ่ายทอดชีวิตของชาวชนบทไอริช เมื่อละครเรื่องแรกของโอเคซี คือเรื่อง The Shadow of a Gunman นำออกแสดงในปี 1923 นั้นชีวิตของชาวไอริชอีกกลุ่มหนึ่งก็ถูกนำมาตีแผ่ นั่นคือ ชีวิตของชนชั้นค่าที่อาศัยอยู่ตามบ้านเช่าในสลัมกลางใจเมือง ณ กรุงดับลิน ละครไอริชสมัยใหม่จึงได้ย้ายจากชนบทเข้าสู่เมืองหลวง โดยนักเขียนที่เติบโตมาท่ามกลางความยากจนในสลัม ซึ่งคอสโลว์ (Koslow, 1968 : 32) ก็ได้กล่าวถึง โอเคซีว่า "...โอเคซีมีความสำคัญในวิวัฒนาการของความเคลื่อนไหวทางการละครไอริช เขาเป็นผู้คัดค้านักประพันธ์ทั้งหลายที่เขียนถึงชาวชนบท และเขาเป็นนักการละครไอริชสมัยใหม่คนแรกที่มีชีวิตออกมาจากอิฐและปูน แล้วก็เขียนเกี่ยวกับอิฐและปูน"

ละครสามเรื่องแรก ถือได้ว่าเป็นผลงานที่โดดเด่นที่สุดของโอเคซี คือ The Shadow of a Gunman, Juno and the Paycock และ The Plough and the Stars ละครทั้งสามเรื่องนี้มีลักษณะคล้ายคลึงกันอยู่ คือเป็นละครที่มีสงครามเป็นฉาก และโอเคซีมองสงครามในฐานะที่เป็นชาวสลัม เขาสาปแช่งสงครามทุกรูปแบบและสะท้อนถึงความโหดร้ายของสงครามที่มีผลต่อชีวิตมนุษย์ที่บริสุทธิ์ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใด ๆ กับสงคราม เขาถ่ายทอดทัศนะของเขาที่มีต่อชีวิตชาวสลัมได้อย่างสมจริงสมจัง ถูกต้องและตรงไปตรงมา ละครทั้งสามเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ทางการเมืองและสังคมของไอร์แลนด์ระหว่างปี 1916 - 1923

The Shadow of a Gunman (1923) เป็นโศกนาฏกรรม

สององคฺจบ เหตุการณ์เกิดขึ้น ณ บ้านเช่ากลางกรุงดับลินในเดือนพฤษภาคม ปี 1920
 กวีหนุ่มโดนัล เควอเรน อาศัยอยู่กับเพื่อนชื่อ ชูมัส ชีลด์ พ่อค้าขายของเร่ สถานการณ์
 ของบ้านเมืองในระบายนั้นมีแต่ความยุ่งเหยิง และชีวิตก็เต็มไปด้วยอันตราย ดังที่ชูมัส
 กล่าววว่า

Seumas : The country is gone mad. Instead of counting
 their beads now they're countin' bullets; their Hail
 Marys and paternosters are burstin' bombs — burstin'
 bombs, an the rattle of machine-guns; petrol is their
 holy water; their Mass is a burnin' buildin'; their
 De Profundis is "The Soldiers' Song", an' their creed
 is, I believe in the gun almighty, maker of heaven
 an' earth — an' it's all for "the glory o' God an'
 the honour o' Ireland".

(The Shadow of a Gunman, 1952 : 131)

เควอเรน มีลักษณะอ่อนแอและชอบสงสารตัวเอง พுகถึงอิสรภาพของ
 ชาวไอริชอย่างกล้าหาญมาก จนกระทั่งคนอื่น ๆ ในบ้านเช่า รวมทั้งมินนี่ เพาเวลล์
 คนงานสาวสวยลวนเชื่อว่าเขาเป็นมือปืน และถือเขาเป็นวีรบุรุษ แต่เควอเรนก็ไม่
 ปฏิเสธ ปลอบโยนคนเหล่านั้นเชื่อว่าเขาเป็นเจนนั่นจริง เพื่อนอีกคนหนึ่งเอาจูงมาตังไว้
 ในห้องของเขา กว่าที่เควอเรนและชูมัสจะค้นพบว่าถุนั้นบรรจุลูกระเบิด เหตุการณ์
 ก็สายเกินแก้ ทหารอังกฤษที่เรียกว่า แบล็คแอนคแทนส์ ก็เข้ามาตรวจค้นบ้านเสียแล้ว
 มินนี่พยายามจะช่วยชีวิต "มือปืน" จึงได้หนีบเอาจูงลูกระเบิดนั้นไปห้องของเธอ เธอ
 จึงถูกจับ และถูกยิงตายในขณะที่พยายามจะหลบหนี

เมื่อเขวอเรนได้ยินข่าวชะตากรรมของมินนี่ แต่เขาก็ทำได้เพียงกำ
ตัวเองว่าเป็นคนชั่วช้าลาค มโนธรรมแห่งความรู้สึกผิดชอบใจก็เขาอย่างรุนแรง

Davoren : Ah me, alas! Pain, pain, pain ever, for ever!

It's terrible to think that little Minnie is dead,
but it's still more terrible to think that Davoren
and Shields are alive! Oh, Donal Davoren, shame is
your portion now till the silver cord is loosened and
the golden bowl be broken. Oh, Davoren, Donal
Davoren, poet and poltroon, poltroon and poet!

(Ibid., p. 156 - 157)

Juno and the Paycock (1924) เป็นผลงานชิ้นเอกของ
ไอเคซีย์ ละครเรื่องนี้ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากผู้ชมที่โรงละครแอบบี้ หลังจาก
ฉากสุดท้ายจบลงแล้ว เลดี้ เกรกอรี่ กล่าวด้วยความชื่นชมว่า "คืนนี้เป็นเวลาหนึ่งที่
โรงละครแอบบี้ทำให้ฉันยินดีที่ได้เกิดมา (Kavanagh. 1950 : 133) ผู้เขียนจะ
ศึกษาและวิเคราะห์ละครเรื่องนี้อย่างละเอียดต่อไปในบทที่ 5

The Plough and the Stars (1926) โศกนาฏกรรมยาว
สี่องก์ เป็นละครเรื่องที่สามที่จัดแสดงที่โรงละครแอบบี้ และเป็นเรื่องสุดท้ายที่มีเนื้อเรื่อง
อยู่ในระหว่างเวลาสงครามไอริช ฉากเป็นบ้านเช่าในแหล่งสลัมกรุงดับลิน ระหว่างการ
ลุกฮือในวันอีสเตอร์ในปี 1916 ในองก์ที่หนึ่งเหตุการณ์เกิดขึ้นในเดือนพฤศจิกายน
ปี 1915 ผู้แต่งแนะนำตัวละครหลายคนที่พักอยู่บ้านเช่า ซึ่งประกอบด้วย นอรา
คลิชเชโอโร ภรรยาสาวที่มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย แจ็ค คลิชเชโอโร สามีของนอรา
และเป็นนายทหารของกองทัพประชาชนไอริช ไควีหนุ่ม ญาติของแจ็คและมีความคิด

สังคมนิยม ปีเตอร์ ฟลินน์ ลุงของนอร์มันน์ สัตย์จริง และต้นเค่งง่าย ฟลูเชอร์ ถูก
 ขวางไม่ เบสซี่ เบอร์กีส ผู้ที่ซบสยตอรัฐบาลและมีบุตรชายผู้รวมกับกองทัพ
 อังกฤษไปรบที่ฝรั่งเศส นางโกแกน หญิงรับจ้างทำความสะอาด และมอลเชอร์ บุตรสาว
 ของนางโกแกน ซึ่งกำลังป่วยเป็นวัณโรค

องก์ที่สอง เหตุการณ์เกิดขึ้นหลังจากนั้นหนึ่งชั่วโมง ในบาร์เครื่องดื่ม
 ซึ่งข้างนอกนั้นจะเป็นการประชุมกลุ่มผู้นำของขบวนการกู้ชาติ เสียงพูดจะลอคเข้ามาใน
 บาร์ควย (คำพูดที่ไดยินนี้ เป็นคำพูดจริง ๆ ที่ แพทริก เพอร์ส ผู้นำในขบวนการ
 ลูกเสือ ประกาศในวันก่อการกบฏ)

Voice of the Man: Comrade soldiers of the Irish
 Volunteers and of the Citizen Army, we rejoice in
 this terrible war. The old heart of the earth
 needed to be warmed with the red wine of the battle-
 fields....Such august homage was never offered to
 God as this: the homage of millions of lives given
 gladly for love of country. And we must be ready to
 pour out the same red wine in the same glorious
 sacrifice, for without shedding of blood there is
 no redemption!

(The Plough and the Stars. 1952 : 195 - 196)

ในขณะที่มีการพูดชักจูงให้เกิดความรักชาติในการประชุมนั้น แต่ภายในบาร์
 โรซี่ หญิงโลเลเมื่อกำลังบน วาอาชีพของเธอตกอยู่ในภาวะฝืดเคือง เนื่องจากผู้ชาย
 ไม่เข้าประชุมและ "คิดถึงแต่สิ่งอื่นที่สูงส่งกว่าชุดชั้นในของผู้หญิง" ไควีย์หนุ่มผู้ซึ่งมี
 หักนะทางสังคมนิยม มองไม่เห็นคุณค่าของความรักชาติ และอิสรภาพ เขาคิดว่า
 อิสรภาพที่แท้จริงสำหรับคนงาน คืออิสรภาพทางเศรษฐกิจ

The Covey : There's only one freedom for th' workin' man : contrhol o' th' means o' production, rates of exchange, an' th' means of disthribution.

(Ibid., p. 197)

ในตอนท้ายขององก์ที่สอง ในขณะที่ปิตินเบรนนัน ร้อยโทแลงกอน และผู้บังคับการศัลยกรรมเรือ ต่างก็ร้องว่า "ปลดแอกเพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์" "จับพวกเพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์" และ "ตายเพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์" แต่โรซี่ก็ร้องเพลงลามก แล้วก็ออกไปกับฟูลเชอร์

ในองก์ที่สาม เหตุการณ์เกิดขึ้นระหว่างสัปดาห์ของการกบฏ นอร์ว้าก็ออกไปไปตามหาสามีของเธอ แต่ก็ไม่พบ และถูกฟูลเชอร์นำกลับบ้านด้วยความเหนื่อยอ่อนต่อมาแจ๊คกลับมามาก และไม่ฟังเสียงอ่อนวอนของภรรยาที่ทำให้เขาเลิกดื่มการต่อสู้ เขาทิ้งเธอไปเพื่อเข้าร่วมต่อสู้เพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์ โดยไม่นำพาต่อเสียงคร่ำครวญอย่างน่าสงสารของภรรยา

...Oh, Jack, I gave you everything you asked of me....

Don't fling me from you, now!

(Ibid., p. 236)

แต่อย่างไรก็ตาม ในระหว่างการต่อสู้นั้น เมื่อสมาชิกบ้านเขาได้เห็นว่ามีการขโมยของที่ร้านใกล้ ๆ พวกเขาก็พากันไปโดยไม่หว่าดหวั่นต่อสู้กระสุน และกลับมาพร้อมกับสิ่งของต่าง ๆ ที่หยิบมาได้ เช่น เสื้อผ้า รองเท้าบูท เป็นต้น ในตอนท้ายขององก์ที่สาม นอร์ว้าป่วยลง และเพ้อหาแต่สามี เบสซี่อาสาออกไปข้างนอกอย่างกล้าหาญ เพื่อไปรับหมอมารักษาบอกว่า

ในองก์ที่สี่ เหตุการณ์ก็ถึงจุดสุดยอดของโศกนาฏกรรม นอร์ว้ากลายเป็นคนเลี้ยวสติ แจ๊คถูกยิงตายในการต่อสู้ มอลเชอร์ตายด้วยวัณโรค และเบสซี่ถูกลูกทหาร

อังกฤษยิ่งตาย จากการที่พยายามจะช่วยชีวิตคนอรา

ละครทั้งสามเรื่องของโอเคียนี้ เขาถ่ายทอดชีวิตคนชั้นต่ำของไอริช ที่ต้องดิ้นรนเอาตัวรอด ท่ามกลางความสับสนวุ่นวายทางการเมืองได้อย่างตรงไปตรงมา กลวิธีในการเสนอเรื่องราวนั้น โอเคียใช้เหตุการณ์ที่ตลกขบขันคู่ไปกับเหตุการณ์ที่โศกสลด ละครของเขาจึงควรจะเรียกว่า โศก-สุขนาฏกรรม (tragic-comedy) เขาเสนอให้เราเห็นถึงความน่าสังเวชของชีวิตคนทั้งหญิงและชายที่อยู่ภายใต้พลังที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ของสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้า ซึ่งการเขียนละครแบบนี้ของโอเคียตรงตามแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมอย่างแท้จริง

The Silver Tassie (1928) เป็นละครที่เขาส่งปฏิเสธไม่รับ

ให้แสดงที่โรงละครแอบบี้ เป็นละครที่โอเคียทดลองการเขียนตามแบบบรรยาย พรรณนาคู่กับแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง แก่นเรื่องก็อยู่ในแนวเดิมคือ การไม่เห็นด้วยกับการก่อสงคราม ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องของ แฮร์รี ซีแกน แคมเปียนฟุตบอล ผู้ได้รับรางวัลถ้วยเงิน แต่เขาต้องไปรบในฝรั่งเศส และในตอนท้ายกลับสู่มาตุภูมิในสภาพของคนพิการ เป็นอัมพาต เพราะผลของสงคราม ทำให้เขาต้องสูญเสียอนาคต และต้องทนทุกข์กับการมีชีวิตอยู่ต่อไป

หลังจากที่โอเคียอพยพไปอยู่ประเทศอังกฤษแล้ว เขาไม่ได้เขียนละครสำหรับโรงละครแอบบี้อีก แต่ในตอนท้ายของงานละครของเขา โอเคียได้กลับมาใช้นาฏและแก่นเรื่องทวนของเกี่ยวกับละครสามเรื่องแรกอีกครั้งหนึ่ง ละครในระบอบนี้ที่เด่น ๆ คือ Red Roses for Me และ Cock - a - Doodle Dandy

Red Roses for Me (1943) เป็นโศกนาฏกรรมมีความยาวสี่องก์ โอเคียบอกไว้เพียงว่าเหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ แต่ก็จะเดาได้ว่า เป็นเหตุการณ์ระหว่างการสไตรค์ของคนงานขนส่ง ในปี 1913 ที่โอเคียมีส่วนร่วมอยู่ด้วย ตัวเอกของเรื่องคือ อายามอน เบรย์ตัน คนงานหนุ่ม นับถือศาสนาโปรเตสแตนต์ ซึ่งสนใจเซคส์เบียร์ และความเคลื่อนไหวของเหล่ากรรมกร ได้

เข้าร่วมการเรียกร้องขอขึ้นค่าแรงด้วยการเป็นผู้นำ อายามอนก็เช่นเดียวกับแจ๊คในเรื่อง The Plough and the Stars เขาไม่ยอมฟังคำทัดทานของคูร์กสลาว่า ที่พยายามจะหยุดยั้งการกระทำของเขา ในที่สุดเขาก็ต้องถูกตำรวจยิงตาย จากการปราบปรามการเดินขบวน

Cock - a - Doodle Dandy (1949) เป็นละครที่มีลักษณะปนกันระหว่างความบันเทิงกับธรรมชาตินิยม เหตุการณ์เกิดขึ้นในชนบทของไอร์แลนด์ เรื่องเริ่มต้นด้วยไมเคิล มาร์ชวอน ผู้เป็นชาวนาและมีรายได้จากการขายถั่วหินร่วน ที่เขาซื้อมาจากพ่อตา และทหารเรือ มาน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นทหารเรือ ปัจจุบันมีรถบรรทุกรับจ้างขนถั่วหินร่วนไปยังในเมืองทุมเดียวกัน เรื่องการบริการของทหารเรือ มาน

แต่ต่อมาไม่นานนัก ก็ดูเหมือนว่าจะมีสิ่งชั่วร้ายเกิดขึ้นในหมู่บ้าน เนื่องจากว่าบุตรสาวของไมเคิลที่เกิดกับภรรยาคนแรก ชื่อลอรีน กลับมาจากอังกฤษ ใก้ตัวหนึ่งเข้ามาดูกรานในบ้านของไมเคิล และทำความเสียหายให้แก่เขาด้วยการจิกหมวก ตะกั่วภาพศักดิ์สิทธิ์ และทำให้ผู้คนขวัญเสีย เหตุการณ์ที่ไม่น่าเชื่อก็บังเกิดขึ้นด้วย ถ้วยกาแฟและจานรองสามารถบินออกนอกหน้าต่างได้ วิสกี้เป่ก็เย็นสี้ได้ และเก้าอี้ที่ไม่เคย และทหารเรือมานั่งอยู่ก็พังลงมาโดยไม่มีสาเหตุ คุณพ่อโคมิเนียร์ พระประจำหมู่บ้านก็รีบมา เพื่อจะกำจัดพลังร้ายนี้ให้หมดไป โดยมีผู้ช่วยหลายคนคือ จาคัวร์ว จ ไมเคิล และแลร์ บุรุษตาเดียว แต่คนแข็งแรงซึ่งเป็นคู่รักของคนไข้ไมเคิล เผ่าคุณเฉย ๆ เพราะเขาไม่เชื่อว่าจะมีพลังร้ายอะไร

เหตุการณ์ดำเนินต่อมา คุณพ่อโคมิเนียร์ ลูกแก่โทะะที่คนขับรถบรรทุกไปอยู่ร่วมกับผู้หญิงโดยไม่ไ้ทำพิธีแต่งงาน และไม่เชื่อฟัง จึงตีเขาถึงแก่ความตาย โดยบังเอิญ ทหารเรือมานเสนอจะให้เงินลอรีนเป็นค่าเดินทางกลับอังกฤษ ถ้าเธอยินยอมให้เขาเล่นรักด้วย ลอรีน จึงถูกจับตัวมาให้พระในขณะที่กำลังเล่นรักกับทหารเรือมาน คุณพ่อโคมิเนียร์จึงขับไล่เธอให้ไปอังกฤษในฐานะที่เธอไม่มีศีลธรรม ลอรวางคนคืออย่างทหารเรือมาน ลอรีนซึ่งเป็นภรรยาคนที่สองของไมเคิล มาเรียน

สาวใช้ และคนแฉ่งขาว คนรักของเธอ ต่างก็ติดตามลอรีน อพยพไปอยู่อังกฤษหมด
ลอรีนากล่าวว่า

... We're free from th' Priest an' his rabble. Lift
up your heart, lass: we go not towards an evil,
but leave an evil behind us!

(Cock - a - Doodle Dandy. 1951 : 217)

ไอเคอร์รี่แสดงให้เห็นว่า ชีวิตในไอร์แลนด์นั้น ร้ายกาจและน่าขยะแขยง เขา
ชี้ให้เห็นว่า พระมเหสีอำนาจเหนือชีวิตชาวไอริชอย่างมาก และพระนี้เองทำให้ผู้คนมีทัศน
คติ และเชื่อเรื่องมงายในสิ่งที่ไม่เป็นเหตุผล คนที่ปรารถนาจะมีชีวิตอย่างอิสระและ
สนุกสนาน จำเป็นต้องหลบหนีไปอยู่แผ่นดินอื่น ดังเช่น ลอรีน ลอรีนา มาเรียน
และคนแฉ่งขาว โคหนีไปยังประเทศอังกฤษกันหมด

นักประพันธ์อื่น ๆ

หลังจากที่ไอเคอร์รี่ได้จากไอร์แลนด์ไปในปี 1928 โรงละครแอบบี้
ก็ลดความมีชีวิตชีวาลงมาก และก็กลายเป็นโรงละครแห่งชาติ ที่ได้รับเงินอุดหนุน
จากรัฐบาล ถึงแม้ว่าโรงละครแอบบี้จะพยายามส่งเสริมนักเขียนไอริชใหม่ ๆ แต่
ก็มีที่เด่น ๆ น้อยมาก นักเขียนส่วนใหญ่ก็สร้างผลงานโดยใช้แนวการเขียนในแนว
ธรรมชาตินิยม ในบรรดานักเขียนเหล่านี้ มีที่เด่น ๆ อยู่สองคน ทั้งคู่ได้รับรางวัล
บทธรรีใหม่ยอดเยี่ยม คือ พอล วินเซนต์ คาร์โรลล์ และ เทเรซา คิวีย์

พอล วินเซนต์ คาร์โรลล์ (Paul Vincent Carroll. 1900-)

ละครของเขาที่ได้รับรางวัลคือเรื่อง The Things That Are Caesar's (1932)
เป็นเรื่องที่กล่าวโทษของอำนาจพระที่มีต่อชีวิตชาวไอริช ในเรื่องนี้พระไค้แนะนำให้
เอลดิช ตัวเอกของเรื่อง ขอมรับการแต่งงานแบบคลุมถุงชน ที่พ่อแม่จัดให้ เอลดิช
ขอมอบตนกับชีวิตที่ปราศจากความรักได้ปีเดียว แล้วเธอก็ต้องล้มเลิก เขมอมอบ

แหวนแต่งงานให้แก่คนพอกัฟฟ์ แล้วก็ออกจากชีวิตสมรสไป ละคร เรื่องนี้ก็เป็นเหมือน
เรื่อง A Doll's House นั่นเอง เมื่อเอลลิชเดินออกจากบ้านไป ก็เป็นการ
วิจารณ์ศีลธรรมของคนไอริชสมัยใหม่ เช่นเดียวกับที่เมื่อนอร่าบิคประทุบ้านเป็นการ
วิจารณ์ศีลธรรมของคนชั้นกลางในยุโรปในศตวรรษที่ 19

ละครของคาร์โรลล์ ที่เป็นที่รู้จัก คือเรื่อง Shadow and Substance
(1934) ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับละครส่วนใหญ่ของเขา คือเป็นเรื่องเกี่ยวกับความ
สัมพันธ์ของศาสนากับชีวิตประจำวันของชาวไอริช และความขัดแย้งระหว่างแนวความ
คิดอนุรักษนิยม และแนวความคิดที่ก้าวหน้า

ละครสมัยต่อมาของคาร์โรลล์จะประกอบด้วยงานเรื่องที่คล้ายคลึงกัน
มักจะเกี่ยวพันกับอำนาจของศาสนาที่มีต่อชีวิตของไอริช ละครที่เขาเขียนต่อมามี
เรื่อง The White Seed (1938) The Strings My Lord Are False
(1942) The Wise Have not Spoken (1944) และ The Wayward
Saint (1955)

เทเรซา ดีวีย์ (Teresa Deevy) เป็นนักเขียนที่กลายเป็นคน
หุนหันพลันแล่นเชิงเมื่ออายุได้สิบกว่าปี และต้องสื่อสารด้วยการอ่านริมฝีปาก เธอ
ชนะรางวัลสหประชาชาติยอดเยี่ยมร่วมกับคาร์โรลล์ในปี 1932 ละครสั้นเรื่อง The
King of Spain's Daughter (1935) และละครยาวสี่องก์เรื่อง Katie
Rochel (1956) เป็นเรื่องราวของเด็กสาวที่มีอารมณ์เพ้อฝันแต่มีความตั้งใจ
แน่วแน่ พยายามที่จะต่อสู้กับความจริงที่เป็นธรรมดาว่าโลกนี้เป็นโลกของผู้ชาย

โรงละครแอบบี้ในช่วงหลัง ๆ นี้ ไม่ค่อยมีนักเขียนที่เด่นเท่าไรนัก
แต่การละครไอริชสมัยใหม่ก็ยังไม่เงียบเหงานัก เมื่อมีการก่อตั้งโรงละครใหม่ขึ้น
สองแห่ง คือโรงละครดับลินเกท และโรงละครไฟค์

นักประพันธ์ที่ไม่อยู่ในสังกัดโรงละครแอบบี้

ในปี 1928 มีการก่อตั้งโรงละครดับลินเกท (The Dublin Gate
Theatre) ผู้ก่อตั้งคือ ไมเคิล แมคลีอามมัวร์ (Michael Mac Liammóir.

1899 -) และฮิลตัน เอ็ดเวิร์ดส์ (Hilton Edwards. 1903 -) นโยบายของโรงละครนี้ต่างจากโรงละครแอบบี ที่ว่าพยายามเสาะแสวงหาละคร ทุกยุคและจากประเทศต่าง ๆ รวมทั้งละครไอริชด้วย เพื่อที่จะสร้างมาตรฐาน ละคร ให้เทียบเท่าละครในยุโรป ซึ่งจุดมุ่งหมายนี้ประสบผลสำเร็จอย่างดี และ เมื่อคณะละครนี้ออกแสดงในต่างประเทศ ในราวปี 1930 - 1939 ก็ได้รับคำชมเชย มากมาย ซึ่งผู้ที่ควรได้รับคำยกย่องคือ แมคลีอามมัวร์ ผู้เคยเป็นนักแสดงเด็กใน กรุงลอนดอน ศึกษาศิลปะและได้แสดงนิทรรศการงานของเขาทั่วทั้งยุโรป ซึ่งก็ทำให้ เขาได้คุ้นเคยกับการแสดงละครรวมสมัย ความสามารถที่เด่นของเขาในการออกแบบ กำกับการแสดง และในการแสดงได้ส่งผลให้ละครที่โรงละครเกทนี่มีมาตรฐานสูง

โรงละครเกทนี่พัฒนาลักษณะการเขียนละครของตัวเองที่แตกต่างจาก ลักษณะของละครแอบบี นักเขียนที่เด่นที่สุดคือ เดนิส จอห์นสตัน (Denis Johnston. 1901 -) ซึ่งละครของเขาเรื่อง The Old Lady Says No! (1929) มีลักษณะการเขียนแบบบรรยายพรรณนา ที่แสดงถึงวิถีการดำรงชีวิต ความศรัทธา ประวัติด้านการเมือง และวรรณคดีแบบไอริช ซึ่งถ่ายทอดออกมาในแบบล้อเลียน เลียนกลี

ละครที่ดีที่สุดของจอห์นสตัน คือเรื่อง The Moon in the Yellow River (1931) เขียนได้สมจริงสมจังกว่าเรื่องแรก ละครเรื่องนี้โรงละคร แอบบียอมรับแสดงและมีการนำมาแสดงใหม่อยู่เสมอ โครงเรื่องมีเนื้อหาเกี่ยวกับการ วางแผนที่จะทำลายโรงงานเครื่องจักรที่ติดตั้งโดยวิศวกรชาวเยอรมัน เหล่านักปฏิวัติ ไอริชที่นำโดย คาร์เรล เบลด วางแผนที่จะระเบิดโรงงานด้วยกระสุนปืนใหญ่ที่ นักประจักษ์รูบ้า ๆ บอ ๆ สร้างขึ้น นายทหารของรัฐอิสระที่มีจิตใจอำมหิต ชื่อ แลงนิกแกน ไก่ยิงเบลดตาย แต่โรงงานนั้นก็ถูกทำลายในที่สุดโดยบังเอิญ

A Bride for the Unicorn (1933) เป็นละครสัญลักษณ์ แต่การใช้ธรรมชาตินิยมและสัญลักษณ์นิยมในละครเรื่องนี้เหมือนกัน ไม่ได้ผล ละครที่ดีที่สุดของเขาในตอนหลังคือ The Dreaming Dust (1940) มีเรื่องราวเกี่ยวกับ ชีวิตของโจนาธาน สวิฟต์

นักการละครอีกสองคนที่มิชื่อเสียงในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้ คือ เบรนกัน เบฮัน และซามวเอล เบ็คเกต แต่คนทั้งสองนี้ไม่ได้โด่งดังเพราะโรงละครแอบบี้ หากแต่เป็นที่โรงละครไฟค์ (The Fike Theatre) ซึ่งก่อตั้งในปี 1950 ณ กรุงคัมลิน

เบรนกัน เบฮัน (Brendan Behan. 1923 - 1964) นักเขียนนิยายสารานุกรมรัฐหัวรุนแรง เขาเข้าร่วมขบวนการ ไอ.อาร์.เอ ตั้งแต่อายุเพียง 14 ปี และใช้ชีวิตหลายปีอยู่ในเรือนจำฐานะนักโทษการเมือง จากประสบการณ์ในเรือนจำนี้เองทำให้เขาใช้เป็นฉากเขียนละครของเขา เรื่อง The Quare Fellow (1954) ซึ่งครั้งแรกเขาเขียนเป็นภาษาไอริช ชื่อว่า The Twisting of Another Rope (ชื่อเรื่องนี้เคยแสดงที่โรงละครแอบบี้ เป็นละครที่เขียนโดยกกลาส ไฮค์ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2) โรงละครแอบบี้ไม่ยอมรับแสดงเรื่องของเขา และเมื่อเขาเขียนใหม่เป็นภาษาอังกฤษ ยาวสามองก์ โรงละครแอบบี้ก็ยังปฏิเสธเช่นเดิม เขาจึงให้โรงละครไฟค์นำไปแสดง ต่อมาละครเรื่องนี้ก็ได้ไปแสดงที่ลอนดอนในปี 1956 ซึ่งเป็นที่สนใจมาก เนื้อเรื่องของ The Quare Fellow นี้เกี่ยวกับการเตรียมงานแขวนคอนักโทษออกนอกรรจ์คนหนึ่งเรือนจำ ซึ่งตลอดทั้งเรื่อง นักโทษที่ถูกแขวนคอไม่ได้ปรากฏตัวเลย เราจะเห็นเพียงนักโทษอื่น ๆ รวมทั้งผู้คุมพูดถึงเขาเท่านั้น แต่แก่นเรื่องที่วิจารณ์การลงโทษประหารชีวิตนี้ เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันมาก เพราะเหตุว่าการแขวนคोनี่ยังเป็นที่ปฏิบัติกันอยู่ทั้งในไอร์แลนด์และอังกฤษ

ละครเรื่องต่อมาคือ The Hostage (1958) เป็นเรื่องราวของทหารอังกฤษคนหนึ่งถูกจับเป็นเชลย โดยสมาชิกไอ.อาร์.เอ และถูกนำมาทักขังไว้ในห้องโสมณีย์ เพื่อเป็นกำลังต่อรองในการแลกเปลี่ยนที่รัฐบาลอังกฤษจะแขวนคอ นักโทษการเมืองไอริช แต่แล้วนักโทษอังกฤษที่พวกเขาจับไว้กลับเป็นเด็กกำพร้า ไม่มีพ่อแม่คอยเป็นห่วง และยังรักกับเทเรซาสาวใช้ที่ควบคุมตัวเขา ในตอนท้ายเขาก็ถูกฆ่าตายโดยบังเอิญ แผนการที่จะแลกเปลี่ยนเชลยจึงล้มเหลวไป ละครเรื่องนี้เป็นโศก-สุขนานุกรม มีทั้งเพลง การเต้นรำ และการพูดคุยกับคนดูโดยตรง ซึ่งจะเห็นได้ว่า

ได้รับอิทธิพลจากการเขียนแบบเบรคท์ (Bertolt Brecht)

ละครเรื่องต่อมาของเขาคือ The Richard's Cork Leg ไม่จบสมบูรณ์

เพราะเบตันเสียชีวิตเสียก่อนในปี 1964 จากการดื่มมากเกินไป

ซามูเอล เบ็คเกตต์ (Samuel Beckett) เป็นนักเขียนบทละครแอบเสิร์ค เขามีเชื้อสายไอริช แต่เปลี่ยนสัญชาติเป็นชาวฝรั่งเศส และเขียนละครเป็นภาษาฝรั่งเศส แต่ละครของเขาเรื่อง Waiting for Godot ซึ่งแปลเป็นภาษาอังกฤษ นำมาแสดงที่โรงละครไฟท์ในปี 1955 เบ็คเกตต์มีชื่อเสียงโด่งดังมาก แต่เนื่องจากเขาเป็นนักเขียนละครแอบเสิร์ค ผู้เขียนจึงจะไม่กล่าวถึงอย่างละเอียด เพราะว่ามีผู้ศึกษาละครแอบเสิร์คอยู่แล้วโดยตรง

ความเคลื่อนไหวทางการละครไอริชสมัยใหม่ ตั้งแต่แรกเริ่มมาจนถึงปี 1965 นั้น มีนักประพันธ์เกิดขึ้นมากมาย บางก็มีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่ยอมรับทั่วไปในวงการละครทั่วโลก ทำให้ละครไอริชและชีวิตชาวไอริชเป็นที่รู้จักดีในต่างประเทศ บางก็เป็นเพียงประวัติศาสตร์ที่ผ่านไป และนักเขียนใหม่ ๆ ก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ ซึ่งนับเป็นเวลาเกือบร้อยปีที่การละครไอริชสมัยใหม่เคลื่อนไหวต่อไปโดยไม่หยุดยั้งนี้ นักเขียนที่ถือว่าเป็นอัจฉริยะในวงการละคร เป็นที่รู้จักทั่วไป ละครของเขาได้ถูกบรรจุเข้าเป็นวรรณคดีเพื่อศึกษาตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั่วโลก เขาคือ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ และรอน โอเคียซี่ ซึ่งผู้เขียนจะได้ศึกษาบทละครของเขาโดยละเอียดต่อไปในบทที่ 4 และบทที่ 5 ตามลำดับ

วิเคราะห์บทละครเรื่อง The Playboy of the Western World
ของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์

บทละครที่ใช้วิเคราะห์ครั้งนี้อยู่ในหนังสือ The Plays and Poems of
J.M. Synge ซึ่งมี T.R. Henn เป็นบรรณาธิการ ตีพิมพ์ในปี 1963

เนื้อเรื่องย่อของ The Playboy of the Western World

องก์ที่ 1

เวลากลางคืน ณ โรงขายเหล้า ในชนบทแห่งหนึ่งในไอร์แลนด์ มาโย
มาร์กาเร็ต ฟลาเฮอร์ตี หรือเพ็กกี ไมค์ บุตรเจ้าของร้าน
กำลังเขียนรายการสิ่งสินค้า ในขณะที่ไมเคิล เจมส์ ผู้เป็นบิดากับเพื่อนบ้าน ฟิลลี่ และ
จิมมี่ กำลังเตรียมตัวจะไปค้างคืนที่บ้านงานศพของ เคท แคลลิสตี้ ก็มีบุรุษแปลกหน้า
คริสตี้ มาน เข้ามาในร้านคว่ำท่าทางเหนื่อยอ่อนและตื่นกลัว คริสตี้ถามถึงตำรว
ทำให้ทุกคนสนใจว่าเขาได้ทำอะไรผิด คริสตี้เล่าให้เขาเหล่านั้นฟังว่า เมื่อสัปดาห์
ก่อนเขาได้ฆ่าบิดาตายด้วยพลั่วซุดกิน ในระหว่างที่ถกเถียงกัน ไมเคิลและเพื่อนบ้าน
ชื่นชมคริสตี้ว่ากล้าหาญเป็นวีรบุรุษที่สามารถปลิดชีวิตบิดาของตนได้ จึงตกลงรับคริสตี้
ไว้เป็นคนช่วยงานที่ร้าน และเพื่อคุ้มกันเพ็กกีจากอันตรายอันอาจเกิดจากคนร้ายในขณะ
ที่บิดาไม่อยู่

ไมเคิล และเพื่อนบ้านออกไปงานศพ บ่อยให้คริสตี้อยู่กับเพ็กกี และ
ซอน เคอ คู่หมั้นของเพ็กกี เพ็กกีสนใจคริสตี้มากกว่าซอน จึงไม่ยอมให้ซอนอยู่เป็น
เพื่อนด้วย ทั้งนี้เพราะซอนปฏิเสธที่จะอยู่กับเขาก่อนหน้านั้น ซอนจึงออกไป เพ็กกี
กับคริสตี้สนิทสนมกันอย่างเป็นกันเอง เพ็กกีนั้นชื่นชมกับความกล้าหาญของคริสตี้มาก แต่
การสนิทสนมต้องชะงักลง เพราะแม่หม้ายควิน ผู้ที่ซอนให้มาสืบเกี่ยวกับคริสตี้เข้ามา

ชักจูงหะ เพ็กินไม่ยอมให้แม่หมายควินน้อยด้วย แม่หมายควิน จึงกลับไป เพ็กินจัดที่นอนให้คริสต์แล้วก็เข้าห้องของหลอนปล่อยให้คริสต์รำพึงถึงความโชคชะตาของตนเองอยู่โดยลำพัง

ตอนที่ 2

เช้าวันรุ่งขึ้น เพ็กินออกไปรีดนมแพะ คริสต์อยู่ตามลำพัง ในขณะที่กำลังนมโตนเองหน้ากระຈກ ไคยีนเสียงคนมาจึงรีบวิ่งไปซ่อนในห้อง หญิงสาวสี่คน ชูซาน แบร์รี่, เนลลี่, ออนเนอร์ เบลค, และซาร่า แชนซ์, ซึ่งได้ข่าวเกี่ยวกับคริสต์จากซอน จึงได้ชวนกันมาดูโฉมหน้าวีรบุรุษพร้อมกับของฝากอันมีไช่แป็ค เนยเหลว ขนมเค้ก และไก้ต้ม คริสต์เล่าเรื่องของตนให้หญิงสาวทั้งสี่ฟัง เขาเพิ่มรายละเอียดว่า สาเหตุที่เขาต้องสังหารบิดาเพราะเขาไม่ยอมแต่งงานกับหญิงหม้ายคนหนึ่งชื่อ เคซีย์ อายุ 45 ปี หนัก 205 ปอนด์ ขาจะเขลิก และคาบอกข้างหนึ่ง ที่พ่อเขาดกลงไว้แล้ว หญิงสาวทั้งสี่ชอบวิธีการเล่าเรื่องและเรื่องที่คริสต์เล่ามาก ชื่นชมว่าคริสต์ว่าเป็นมนุษยมหัศจรรย์แห่งโลกตะวันตก

เพ็กินกลับเข้ามา พบคริสต์กำลังสนุกสนานมีหญิงสาวห้อมล้อม เมื่อหญิงสาวทั้งสี่คนไปแล้ว เพ็กินพูดกับคริสต์ว่าไม่ควรเล่าเรื่องให้หญิงสาวเหล่านั้นฟัง เพราะอาจจะล่วงรู้ไปถึงตัวราวได้ และเขาก็ได้อ่านหนังสือพิมพ์มีข่าวการแขวนคอด้วย คริสต์ตกใจมาก เตรียมตัวจะหนีต่อไป แต่แล้วเพ็กินก็ห้ามไว้ และบอกว่าข่าวที่เขาอ่านนั้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับคริสต์แต่ประการใด คริสต์เมื่อทราบว่เพ็กินเพียงแต่ล้อเล่น จึงโล่งใจมาก เขาพูดคุยกับเพ็กินว่าเป็นผู้หญิงสวยเสียงเพราะ ซึ่งทำให้เพ็กินยิ่งพอใจในตัวคริสต์

ทันใดนั้น ซอน เคอ วิ่งเข้ามามีแม่หมายควินตามมา ซอนบอกเพ็กินว่า เขาเห็นแกะของเธอ เข้าไปกินกระหล่ำปลีในทุ่งของเพื่อนบ้าน เพ็กินรีบวิ่งออกไป ซอนพูดชักชวนให้คริสต์ไปจากที่นี่พร้อมกับให้ตั๋วเดินทางไปสหรัฐอเมริกา และเขายังเสนอเสื้อโค้ตตัวใหม่ หมวกใบใหม่ และกางเกงขี้ม้าของเขาให้แก่คริสต์ด้วย ซอนให้

เหตุผลด้วยว่า การที่เขาไม่อยากให้คริสตี้ยืนที่นั่นกับเพ็กกิน เพราะว่าเขากำลังจะ
แต่งงานกับเธอ เขาไม่อยากให้คนฉลาดที่ไม่กลัวอยู่ในบ้านของเพ็กกิน ในขณะที่คริสตี้
เข้าไปลองสวมเสื้อที่เธอให้ แม่หม้ายควิน บอกสอนว่าจะช่วยแก้ปัญหาให้ โดยนางจะ
แต่งงานกับคริสตี้เอง แต่จะต้องมีรางวัลตอบแทน คือแกะแพะหนึ่งตัว ปูย สิทธิใน
การเดินผ่านทุ่งนา และใช้ถ่านหินร่วนในที่กินของเขา ซอนคกลงด้วยควมยินดี เขา
บอกว่าเขาจะเพิ่มของขวัญอีกหลายอย่างให้อีกเป็นต้นว่า แหวนแต่งงาน และให้คริสตี้
ยืมชุดของเขาในวันแต่งงานด้วย

คริสตี้เข้ามาในชุดใหม่ที่เธอให้ เขาตรงไปเปิดประตู แล้วก็วิ่ง
กลับมาด้วยท่าทางตกใจสุดขีด พร้อมกับพูดว่าเขาเห็นผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเขาคิดว่าเป็นผี
ของบิดาผู้วายชนม์ เขาวิ่งไปซ่อนหลังประตูหันพอกับเขามาเปิดประตูเข้ามาในบ้าน

เขามานถามแม่หม้ายควิน เกี่ยวกับบุตรบุญธรรมของเขา แม่หม้าย
ควินนี้บอกว่า นางเห็นผู้ชายที่มีลักษณะตามที่เขามานบอกเดินมุ่งหน้าไปทางท่าเรือ
เขามานก็รีบออกไปตามทิศทางที่แม่หม้ายบอกทันที

คริสตี้ร้อนใจมาก เพราะกลัวว่าเพ็กกินจะรู้เรื่องราวบิดาของเขาไม่ได้
ถูกฆาตกรรมจริง ๆ แม่หม้ายควิน ก็รีบจะช่วยคริสตี้ปกปิดความจริง และช่วยให้คริสตี้
แต่งงานกับเพ็กกิน โดยเสนอเงื่อนไขเดียวกับที่นางขอซ่อน คริสตี้ก็รับคำทุกประการ

ครั้นแล้วหญิงสาวทั้งสองก็เข้ามาบอกคริสตี้ว่า เพ็กกินต้องการให้คริสตี้
ไปแข่งขันกีฬา คริสตี้วิ่งออกไปมีหญิงสาวทั้งสองติดตามไปเป็นขบวน

องก์ที่ 3

เวลาต่อมา ในวันเดียวกับในองก์ที่ 2 คริสตี้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬา
และได้รับชัยชนะทุกชนิด ทุกคนก็ชื่นชมกับแซมเปียนโดยเฉพาะเพ็กกินนั้นเห็นได้ชัดว่า
หลงใหลคริสตี้มาก ทำให้คริสตี้มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น เขาแสดงความรักต่อ
เพ็กกินและขอแต่งงานด้วย ซึ่งเพ็กกินยอมรับอย่างเต็มใจยิ่ง

ในขณะที่ไม่เคลิบเคลิ้มของเพ็กกินกำลังจะอวยพรให้คนทั้งสอง เขามาน
บิดาของคริสตี้ก็ปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งที่บ้าน ติดตามด้วยฝูงชนและแม่หม้ายควิน เขามาน

ตรงเข้าคบตีคริสตี้ เมื่อเพ็กกี้รู้เรื่องราวบิดาของคริสตี้มิได้ถูกคริสตี้ฆ่าตายแต่ประการใด ก็หันมาเป็นปรปักษ์ต่อคริสตี้ทันที คำคริสตี้ว่าแกลงทำที่ว้ามาบิดา ที่แท้ก็เป็นเรื่องไปปก มคเท็จทั้งสิ้น เพ็กกี้เสียใจมาก ถึงกับไล่คริสตี้ให้ออกไปเสียให้พ้น

คริสตี้ เมื่อเห็นทุกคนที่เคยยกย่องตน เปลี่ยนใจเป็นปรปักษ์ จึงหนีบ พลับขึ้นมาและวิ่งไล่เข่ามานอกไปจากบ้าน หวังจะมาเข่ามานให้สำเร็จ ทุกคนไถ่ยืน เสียยงคัง เสียยงรอง แล้วทออย่างก็เงียบสงบ

คริสตี้กลับเข่ามาอีกครั้งหนึ่งอย่างงง ๆ แล้วก็ตรงไปที่เตาผิง เขายัง คงหวังว่าเพ็กกี้จะยังคงให้ความรักเขาเหมือนเดิม แต่แม่หม้ายควิน บอกให้คริสตี้หลบ หนีไป เธอรู้ว่าคนเหล่านั้นอาจจะชื่นชมยกย่องคนที่ฆ่าบิดาของตนในที่อื่น แต่มิใช่ใน บ้านของพวกเขาขอหนารกรำนัลและพยานมากมาย

คริสตี้ยังคงยืนกรานที่จะไม่ไปจากเพ็กกี้ ชาราวีงเข้ามาและพยายาม ใ้คริสตี้สวมกระโปรงชั้นในของเธอ เพื่อให้คริสตี้ปลอมตัวหลบหนีไป แต่คริสตี้คิดว่า แม่หม้ายควิน และชาราวีงจะมาเพ็กกี้ จึงพยายามจะให้เขาหนีไป เมื่อแม่หม้ายควิน เห็นว่าไม่สามารถช่วยให้คริสตี้หลบหนีได้ จึงตัดสินใจจะไปรับแพทย์มาเพื่อจะได้พิสูจน์ ว่าคริสตี้นั้นเสียสติ และขังเขาไว้ จะไ้รอกจากประสาทณ์ของชาวบ้าน

คริสตี้ซึ่งยังงง ๆ อยู่ นั่งลงใกล้ ๆ เตาผิง ในขณะที่ฝูงชนเข้ามาทาง ประตู เพื่อจะจับคริสตี้ไ้ทางการเนื่องจากคริสตี้เป็นฆาตกร แต่ด้วยเหตุที่บางคนอยู่ ในสภาพมึนเมา และรอนกัชลาเกินไ้ที่จะเข้าใกล้คริสตี้ จึงไม่มีผู้ใดกล้าคล้องบ่วงที่คอ คริสตี้ เพ็กกี้จึงทำเสียเอง คริสตี้ไม่ยอมไป โดยใช้ขาเกี่ยวไว้กับโต๊ะ และกักขอน ที่ขา เพ็กกี้จึงใช้ถ่านหินที่กำลังร้อนนาบขาคริสตี้ บังคับให้เขาลุกขึ้น

ขณะที่เกิดการข่มขู่คุกกระชากกันอยู่นี้ เฒ่ามานก็คลานเข้ามาโดยไม่มี ใครสังเกตเห็น เมื่อชาวบ้านลากคริสตี้จะไปยังประตู แลเห็นเฒ่ามานที่มีเลือดท่วมตัว เช่นนี้ จึงพากันวิ่งหนีคนละทิศละทาง คริสตี้ซึ่งชินแล้วกับการฟื้นชีวิตของบิดา ถามว่า เขาจะถูกฆ่าเป็นครั้งที่สามหรืออย่างไร เมื่อเฒ่ามานถามว่าทำไมจึงถูกมัด คริสตี้ตอบว่า เขาจะถูกนำตัวส่งตำรวจฐานฆาตกรรมบิดา ไม่เคิลกล่าวขออภัยต่อเหตุการณ์ครั้งนี้

พร้อมกับพูดเสริมว่า เขาจำเป็นต้องทำ มิฉะนั้นแล้วตัวเขาเองอาจจะต้องถูกแขวนคอ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับเพ็กกับบุตรสาวของเขา เขามานยอนตอบว่าเขาไม่สนใจว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเธอ แต่เขาและคริสตี้จะไปตามทางของเขา นอกจากนี้ เขามานยังพูดว่า เขาจะไม่พลาดโอกาสที่จะเล่าถึงความชั่วร้ายของมาโย และเหล่าคนโง่ที่นี่เลย

แล้วเขามานก็สั่งให้คริสตี้ไปกับคน แต่คริสตี้ซึ่งขณะนี้ได้ค้นพบถึงความเป็นบุรุษเต็มตัวของตน กล่าวว่า ตัวเขาคงหากที่จะเป็นผู้บอกคำสั่งให้เขามานไปกับเขา เช่นเดียวกับ "กับต้นมหาพฤกษาและสง่างามกับทาสผู้ป่าเถื่อน" เขามานตกใจ แต่แล้วก็ยินดีที่ได้พบความเปลี่ยนแปลงในตัวบุตรชาย คริสตี้กล่าวคำอวยพรและขอบคุณทุก ๆ คน ที่ช่วยเปลี่ยนตัวเขาให้เป็น "ผู้ชายเต็มตัว" ในที่สุด และทำให้เขามีความเชื่อมั่นตนเองในการที่จะเที่ยวเล่นและพูดคุยตลอดชีวิตของเขาตั้งแต่ชั่วโม่งนี้เป็นต้นไป

ไม่เคียดบอกให้เพ็กนำสุรามานมาให้เขากิน ขอนพูดว่าเขาคิดใจที่การแต่งงานของเขากับเพ็กสามารถเป็นไปตามที่วางไว้ แต่เพ็กรู้สึกเศร้าสลดที่สุดสูญเสียคริสตี้ไป หันไปก้าวร้าวขอร้องการควบคุมเขา ไล่ให้เขาไปให้พ้นจากสายตา แล้วก็คร่ำครวญด้วยความโหม่นสว่า เธอโคสผู้เสีย "เพลย์บอยแห่งโลกตะวันตก" ไปเสียแล้ว

โครงเรื่อง

ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในหมู่บ้านแห่งหนึ่งในแคนดี้ มาโย ซึ่งอยู่ในแถบตะวันตกของไอร์แลนด์ ซึ่งต้องการแสดงให้เห็นถึงการค้นพบตนเอง โครงเรื่องจึงประกอบด้วยเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอก คือคริสตี้ มาน ในการผลักดันเขาไปสู่ความสำเร็จในที่สุด

เหตุการณ์เริ่มเมื่อ คริสตี้ มาน ชายหนุ่มรูปร่างสันทนต์ ขี้อาย ไ้หนีออกจากบ้าน มายังหมู่บ้านในชนบทแห่งหนึ่ง เขาเล่าให้ชาวบ้านฟังว่าเขาได้ฉาบึกตายด้วยพลั่วขุดดิน แทนที่ชาวบ้านจะจับตัวเขาส่งตำรวจเพราะกระทำผิดฐานลักทรัพย์ กลับนิยมว่าเขากล้าหาญที่สามารถโค่นล้มผู้มีอำนาจเหนือเขาได้ ยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษ รับเขาไว้

ทำงานที่โรงขายเหล้า และให้ช่วยคุ้มกันเพ็กิน ซึ่งเป็นบุตรสาวของเจ้าของโรงขายเหล้า คริสต์ได้กลายเป็นวีรบุรุษตามจินตนาการของชาวบ้านและเพ็กิน ค่อย ๆ เปลี่ยนนิสัย ไปสู่ความเป็นคนกล้าอย่างแท้จริงด้วยการได้รับชัยชนะในการแข่งขันกีฬาทุกชนิด เพ็กิน รักและตกลงแต่งงานกับเขา แต่ความสุขของเขาก็พลันหายไป เมื่อบิดาผู้ที่เขา คิดว่าได้เสียชีวิตไปแล้วควมร่วมมือของเขาเอง ปรากฏตัวขึ้นมา คริสต์ต้องลงมือสังหาร บิดาอีกครั้งหนึ่ง หวังจะให้เพ็กินเห็นเขาเป็นลูกหลานเหมือนเดิมการกลับมาเป็นตรงกันข้าม เพ็กินและชาวบ้านเมื่อเห็นการกระทำของคริสต์ก็ถอนหน้าคอตา มิได้เห็นว่าเป็นวีรกรรม อีกต่อไป หากแต่เป็นฆาตกรรมอันสยดสยอง จึงจะจับคริสต์ส่งทางการเพื่อพิจารณาโทษ แต่เมื่อถึงตอนนี้คริสต์ได้บรรลุถึงสภาวะการค้นพบตนเองแล้ว เขาจึงไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด ทั้งสิ้น พอดีกับเขามานมิดาของคริสต์รื้อชีวิตอีกครั้งหนึ่ง จึงมาช่วยคริสต์ให้รอดพ้น จากโทษทัณฑ์ไปได้ คริสต์ได้ค้นพบพลังแห่งความกล้าหาญในตนเองอย่างสมบูรณ์แล้ว ก็ จากเพ็กินไปในลักษณะของ "วีรบุรุษ" ผู้ไม่เกรงกลัวต่อสิ่งใดอีกต่อไป

ซึ่งก็สามารถวางโครงเรื่องที่แสดงถึงพัฒนาการของคริสต์ จากชายหนุ่มซื่อๆ ไม่มีพิษสง ไปสู่ความเป็นผู้ไม่ระย่อต่อสิ่งใด ๆ ได้อย่างเป็นขั้นตอน และต่อเนื่องได้อย่างชำนาญยิ่ง เขาเริ่มเรื่องด้วยการสร้างสถานการณ์ให้เหมาะสมที่จะเอื้อให้เกิด เหตุการณ์การเปลี่ยนบุคลิกของคริสต์ ด้วยการปูพื้นบรรยากาศโดยอาศัยหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ห่างไกลและโดดเดี่ยว ชาวบ้านทุกคนต่างดำเนินชีวิตในวันหนึ่ง ๆ ไปอย่างจืดชืด นานาเบื่อ และก็เฝ้ารอให้มีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นเข้ามาในชีวิต ดังนั้นเมื่อมีชายหนุ่ม ผู้หนึ่งปรากฏตัว พร้อมกับเรื่องเล่าพ้อของตนเอง ซึ่งฟังดูประหลาด แต่เขาก็ได้รับการ ต้อนรับทันที เพราะทำให้ชาวบ้านคึกคักได้ ซึ่งก็ปูพื้นสถานการณ์และจังหวะของการ ปรากฏตัวของคริสต์ได้อย่างชำนาญยิ่ง ด้วยการให้ชน ผู้หลากหลายประเภทที่จะอยู่เป็น เพื่อนเพ็กิน แล้วทุกคนก็หันมาชื่นชมบุรุษแปลกหน้าผู้มาเยือนในยามวิกาล เพราะเขากล้า แม้กระทั่งพ้อตัวเองได้ ชาวบ้านจึงจินตนาการว่าเขาเหมาะสมที่จะได้รับสมญาว่า "ลูกหลาน" ภายใต้สถานการณ์ที่อ่านง่ายให้เช่นนี้ คริสต์จึงได้ค่อย ๆ สะสมความเชื่อมั่น ในตัวเอง จนในที่สุดสามารถเป็นลูกหลานตามจินตนาการของชาวบ้านได้จริง ๆ

ซึ่งกว้างไกลเรื่องได้อย่างเชี่ยวชาญในการสร้างสถานการณ์ขัดแย้ง (contrast) ให้เกิดกับคริสต์ เมื่อเขากำลึงภาคภูมิใจกับโฉมใหม่ของตนเองในเสื้อผ้า ที่ซ่อนไว้ พร้อมกับคุยโอ้อวดเกี่ยวกับวีรกรรมในการฆ่าพอนั้น เขาก็ต้องคลั่งใจสุดขีดจากการปรากฏกายของเขามาน แล้ว "วีรบุรุษ" ก็ต้องวิ่งหาที่หลบซ่อนตัว ไม่เหลือเค้าผู้กล้าหาญอยู่เลย

Christy : From this out I'll have no want of company when all sorts is bringing me their food and clothing (he swaggers to the door, tightening his belt), the way they'd set their eyes upon a gallant orphan cleft his father with one blow to the breeches belt. (He opens door, then staggers back.) Saints of Glory! Holy angels from the throne of light!

Widow Quin going over : What ails you?

Christy : It's the walking spirit of my murdered da!

Widow Quin looking out : Is it that tramper?

Christy wildly : Where'll I hide my poor body from that ghost of hell?

(The Playboy of the Western World. 1963 : 204-205)

กลวิธีในการเปลี่ยนเหตุการณ์โดยฉับพลันเช่นนี้ ก่อให้เกิดผลอย่างดี นั่นคือ ความตลกขบขัน และการที่ซิงก์เลือกแม่หม้ายควิน เป็นผู้รู้ความลับนี้ของคริสต์เป็นความสามารถอย่างยิ่งของผู้แต่ง ถ้าหากเป็นบุคคลอื่น ความลับก็จะเป็นความลับอีกต่อไป แต่เมื่อเป็นแม่หม้ายควิน เธอจะสามารถใช้ความลับนี้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเองได้ และในขณะเดียวกันก็ช่วยให้คริสต์ได้ใช้ความพยายามต่อไปในการค้นพบตัวเอง

คริสต์ก็เดินมาได้เพียงครึ่งทางเท่านั้น เขาก็ต้องเดินต่อไป ซึ่งกว่าต่อมา
สำเร็จอย่างสวยงาม เขาได้รับชัยชนะในการแข่งขันทุกประเภท ทุก ๆ คนโดยเฉพาะ
เพ็กิน มองเห็นเขาเป็นวีรบุรุษและเชยยอมรับที่จะแข่งงานกับเขา

แต่หันไปนั้นจุดสุดยอดของความทุกข์ของคริสต์ก็ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง จากการ
ปรากฏตัวอีกครั้งหนึ่งของเขามาน เมื่อเหตุการณ์อันน่าสยดสยองผ่านพ้นไปแล้ว คริสต์
จึงได้คนพบว่า ตัวเขาเองเป็นวีรบุรุษแต่เพียงในจินตนาการของชาวบ้านและเพ็กิน
แต่ครั้งเมื่อเขาได้สร้างตัวเองให้เป็นจริงตามความนึกฝันนั้น ชาวบ้านกลับปฏิเสธ
ลักษณะความเป็น "วีรบุรุษ" จริง ๆ ของเขา เขาจึงตระหนักถึงความจริงนี้ เขา
กล่าวว่า

Christy in low and intense voice : Shut your yelling,
for if you're after making a mighty man of me this
day by the power of a lie, you're setting me now to
think if it's a poor thing to be lonesome it's worse,
maybe, go mixing with the fools of earth.

(Ibid., p. 225)

นอกจากกลวิธีที่สร้างเหตุการณ์ให้แตกต่างกันแล้ว ซึ่งก็ยังใช้อีกกลวิธีหนึ่งใน
การเขียนบทละครเรื่องนี้ คือการเขียนล้อเลียน เสียดสี (irony) โครงเรื่องของ
ละครเรื่องนี้ก็เป็นการล้อเลียน เสียดสี นั่นคือ การที่เพ็กินสร้างความเชื่อเบื้องต้นว่า
คริสต์เป็นวีรบุรุษ ได้เป็นแรงจูงใจให้คริสต์พัฒนาบุคลิกลักษณะตนเองให้เป็นไปตามความ
เชื่อนั้น แต่แล้วเมื่อเขาสามารถทำได้ เพ็กินกลับปฏิเสธเสีย และยังสร้างความเชื่อ
ขึ้นมาใหม่ว่า คริสต์เป็นจอมโกหก เพ็กินและชาวบ้านนั้นมองดูเหมือนกับว่ายืนอยู่บนเหตุผล
และความเป็นจริงกว่าคริสต์ ผู้มีลักษณะข้างคิดฝัน แต่แท้ที่จริงแล้วกลายเป็นคริสต์กลับ
เป็นผู้ที่ตระหนักถึงความจริงมากกว่าเสียอีก

เราจะเห็นได้ว่า การสร้างโครงเรื่องได้วางไว้อย่างเป็นขั้นตอน เหตุการณ์ดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผลตรงกับแนวการวางโครงเรื่องของธรรมชาติ นิยมอย่างยิ่ง

แก่นเรื่อง

"สิ่งแวดล้อมมีพลังและอิทธิพลเหนือชีวิตมนุษย์" คือแก่นเรื่องของละครเรื่องนี้ มนุษย์จึงมีพฤติกรรมแสดงออกเป็นไปตามสิ่งแวดล้อมที่เขาอาศัยอยู่ มนุษย์ไม่สามารถมีเจตจำนงเสรีในการดำรงชีวิตของตนเอง หากแต่ต้องถูกกำหนดภายใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม มนุษย์จึงเพียงแต่มีชีวิตอยู่โดยมีไคร้ระหนกถึงศักยภาพและพลังของตนเองแค่นั้นเอง แต่อย่างไรก็ตามถึงที่ใดแสดงให้เห็นว่า ภายใต้สภาพการณ์ที่จำกัด เช่นนั้นมนุษย์ก็สามารถมีโอกาสดูแลตัวเอง ด้วยการให้คริสต์เป็นตัวแทนของผู้ประสมผลสำเร็จในการค้นพบตัวเอง

ซึ่งกำหนดให้เหตุการณ์เกิดขึ้นในหมู่บ้านเล็ก ๆ ที่ซึ่งชีวิตของชาวบ้านถูกกำหนดด้วยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม เป็นสังคมในชนบทที่ห่างไกล กฎหมายเข้าไปไม่ค่อยถึง และชาวบ้านดำรงชีวิตอย่างน่าเบื่อ เพราะความซ้ำซากจำเจ นอกจากนี้ชีวิตของเขาเหล่านี้ยังถูกรอบงำด้วยอิทธิพลของอำนาจที่อยู่เหนือชีวิตเขามากกว่า

อำนาจที่อยู่เหนือชีวิตเหล่าชาวบ้านมี 2 พวก คือศาสนา และเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พระอยู่ใกล้ชิดกับชีวิตของชาวบ้าน จึงได้รับการยอมรับและนับถือทั่วไป ลักษณะที่กล่าวพระผู้เป็นเจ้าและพระที่ซ่อนแสดงออกเป็นตัวอย่างที่แสดงถึงอำนาจอันสมบูรณ์ของศาสนาที่มีคือ "ชาวคริสต์เคียนที่ดี"

อำนาจทางบ้านเมืองซึ่งก็หมายถึงตำรวจ อยู่ห่างไกลออกไปหน่อย จึงเป็นที่เหยียดหยันมากกว่าอย่างอื่น ชาวบ้านจึงมีความปรารถนาที่จะล้มล้างอำนาจชนิดนี้ให้ได้ แต่ก็ไม่มีใครหาหนทางที่จะกระทำ เนื่องจากไม่มีคนกล้าในหมู่บ้านเลยแม้แต่คนเดียว

และแล้ววันหนึ่ง ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งมาถึงหมู่บ้าน พร้อมกับบอกว่าเขาได้ฆ่าบิดาของเขาตาย อันนำมาซึ่งความตื่นตะลึงแก่ชาวบ้าน เพราะว่าการกระทำ

ลคงในขณะที่เขาได้รับการยกย่องชื่นชมจากเพื่อนและชาวบ้าน เมื่อแม่หม้ายควินเข้ามา เขาก็ถูกดึงให้ต่ำลงชั่วขณะหนึ่ง แลแล้วขมไปยังกลิ่นดอกไม้ที่สูงขึ้นไป จากการที่เขา ประสพกับเหตุการณ์ที่ผู้หญิงสองคนคือ เฟ็กิน และแม่หม้ายควิน ถกเถียงกันเพื่อจะแย่ง ตัวเขา เขาเริ่มตระหนักถึงความโหดร้ายของตนเองที่ได้ประสพเหตุการณ์เช่นนี้

Well, it's a clean bed and soft with it, and it's great
luck and company I've won me in the end of time - two
fine women fighting for the likes of me - till I'm
thinking this night wasn't I a foolish fellow not to
kill my father in the years gone by.

(Ibid., p. 192)

คริสต์ก็ได้ออกยกสูงขึ้นไปอีก จากการที่แม่หม้ายควินและหญิงสาวชาวบ้านทั้งสี่
เดินทางมาเพื่อฟังเรื่องราวจากเขา แล้วชื่นชมในความเป็นวีรบุรุษของเขา

Girls together : Well, you're a marvel! Oh, God bless
you! You're the lad, surely!

(Ibid., p. 197)

แต่แล้วเมื่อเฟ็กินแสดงอาการโกรธเกรี้ยวที่เห็นเขาสนุกสนานกับสาวชาวบ้าน
ทำให้คริสต์ต้องถึงลงมาอยู่ที่คุกครั้งนี้อีก และครั้งนี้เขาได้ประสพกับความทุกข์ที่จะต้อง
จากไปพบกับความว้าเหวข้างนอก

Christy grimly : It's well you know what call I have.

It's well you know it's a lonesome thing to be passing
small towns with the lights shining sideways when the
night is down, or going in strange places with a dog
noising before you and a dog noising behind, or drawn
to the cities where you'd hear a voice kissing and
talking deep love in every shadow of the ditch, and
you passing on with an empty, hungry stomach failing
from your heart.

(Ibid., p. 200)

จากสิ่งเร้าทั้งหลายที่เขาประสบมา ทำให้คริสตี้เริ่มมีความเชื่อมั่นในการใช้คำพูดที่เป็นภาษากรีก และเขาได้แสดงว่ามีความรักต่อเพเกิน ซึ่งการที่เธอไม่ปฏิเสธ ไคสจึงให้คริสตี้ขึ้นไปยังคลื่นลูกใหม่ที่สูงกว่าเดิมอีก

ต่อมาคริสตี้ เอาชนะ ซอน เคอ และได้สวมเสื้อน้ำชุดใหม่ของ ซอน ยิ่งทำให้เขาเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเองยิ่งขึ้น แต่เขาก็ต้องตกลงมายังเบื้องล่างอีกจากการปรากฏกายของเขามาาน แม่หมาย ครวิน ได้ช่วยกู้สถานการณ์เอาไว้ได้ และการที่เขาได้รับชัยชนะในการแข่งขันก็ทำให้ไคสให้เขาขึ้นสู่เบื้องบนลูกคลื่นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเพเกินยอมรบที่จะแต่งงานกับเขา และบิดาของเธอก็ยินดีด้วยแล้ว ทำให้คริสตี้ ได้ทะยานขึ้นสู่ยอดสูงสุดของคลื่น แต่เขาก็ต้องตกลงมาอย่างหนักหน่วงจากการกลับมาของเขามาาน การตกลงสู่เบื้องล่างสุดคราวนี้ คริสตี้ ไม่มีผู้ใดจะช่วยเขาให้หลุดพ้นได้ เพเกิน และชาวบ้านกลับไม่แยแส และยังหาว่าเขาเป็นจอมโกหกอีกด้วย

Pegeen : It's there your treachery is spurring me,
till I'm hard set to think you're the one. I'm
after lacing in my heart-strings half an hour gone
by. (To Mahor.) Take him on from this, for I think
bad the world should see me raging for a **Munster**
liar, and the fool of men.

(Ibid., p. 223)

คริสตี้ จำเป็นต้องฆ่าบิดาอีกครั้งหนึ่ง ด้วยหวังว่าเพเกิน จะยังคงมอบความรักให้แก่เขาจนเต็ม หากการฆ่าเป็นเช่นนั้นไม่ เธอกลับมองเห็นว่าความเป็นจริงของการกระทำนั้นมากล้นนัก ไม่ได้สวยงามเหมือนกับที่นึกฝันไว้เสียแล้ว หันมาเป็นปฏิปักษ์ต่อเขาเสียอีก คริสตี้ จึงตกอยู่ในสภาพที่สิ้นหวัง ไม่สามารถจะหาใครมาช่วยได้ แต่บัดนี้เขาได้พัฒนาลักษณะของวีรบุรุษเต็มที่แล้ว เขาได้ค้นพบความจริงในตัวเอง จึงได้ทะยานขึ้นสู่ยอดคลื่นลูกสุดท้ายไปสู่ระดับที่บุคลิกภาพใหม่ของเขาจะสามารถต่อสู้กับเหตุการณ์ต่าง ๆ

ได้โดยไม่ต้องอาศัยจินตนาการของชาวบ้านหรือแม้แต่เพ็กิน อีกต่อไป

จากการที่คริสตี้ ได้พัฒนาบุคลิกภาพตนเองโดยอาศัยจินตนาการของชาวบ้าน และ เพ็กิน ที่วาดภาพให้เขาเป็นวีรบุรุษจนกระทั่งเขาสามารถค้นพบความจริงในความสามารถของตนเอง กลายเป็นวีรบุรุษจริง ๆ ตามมโนภาพของเพ็กิน แต่แทนที่เพ็กิน จะมองเห็นการเปลี่ยนแปลงและยอมรับว่านี่คือคริสตี้ได้กลายเป็นวีรบุรุษตามที่เธอนึกฝันไว้จริง ๆ นั้น เธอกลับปฏิเสธลักษณะใหม่ของเขา กว่าเธอจะตระหนักถึงความจริงนี้ คริสตี้ก็ได้พัฒนาไปเกินกว่าที่เธอคาดไว้เสียแล้ว ตั้งแต่นั้นต่อไปเขาได้กลายเป็นบุรุษเต็มตัว และเขาตั้งใจที่จะใช้ความสามารถที่เขาเพิ่งค้นพบหาความเพลิดเพลินให้กับตัวเองจนจนชีวิตจะหาไม่

สิ่งที่เพ็กิน และเหล่าชาวบ้านขาดความเข้าใจก็คือ พวกเขาได้ช่วยเปลี่ยน คริสตี้ให้เป็น "วีรบุรุษ" ตามภาพที่พวกเขาได้วาดไว้ในตอนต้น คริสตี้สามารถทำให้ จินตนาการและความจริงกลายเป็นสิ่งเดียวกันได้ เขาได้กลายเป็นคนกล้าที่จะสนุกสนาน กับชีวิต และเป็นเพลย์บอย ที่แท้จริง ต่อแต่นี้ไปเขาจะไม่ยอมก้มหัวให้แก่อำนาจเหนือ นั่นคือ เขานี้แหละที่จะเป็น "นาย" และ บิดาเขาจะต้องเป็น "บ่าว" แทน

ละครเรื่องนี้ยังก็แสดงถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริง แต่เขาก็แสดง ออกในแง่ลบด้วย เสียชื่อเสียงว่าเป็นเพราะผลของการถูกจำกัดด้วยสิ่งแวดล้อมนี้เอง เป็นผลให้เกิดจินตนาการที่ป่าเถื่อน และทำให้ชายหนุ่มคนหนึ่งได้มีโอกาสได้รู้จักตนเอง ในที่สุด

ตัวละคร

ตัวละครในเรื่องนี้แบ่งออกได้เป็นสองกลุ่ม คือ คริสตี้ และเข่ามาน เป็นกลุ่มที่มาจากที่อื่น และอีกกลุ่มหนึ่งคือ ชาวบ้าน อันประกอบด้วย เพ็กิน ไมค์ ไมเคิล เจมส์ เจ้าของโรงขายเหล้าและเป็นบิดาของเพ็กิน ขอนูหนั้นของเพ็กิน แม่หม้ายควิน ฟิลลี่ จิมมี่ และหญิงสาวชาวบ้านสี่คน

คริสโตเฟอร์ มาน (Christy)

คริสตี้ เป็นชายหนุ่มรูปร่างบอบบาง อายุ 22 ปี อยู่กับบิดาซึ่งเป็นชาวนา วันหนึ่งเขาตีศีรษะบิดาด้วยพลั่วซุกดิน แล้วก็นำยังหมู่บ้านที่ห่างไกล เขาได้รับการยอมรับว่าเป็น "วีรบุรุษ" คนที่ที่เขาเลื่อมใสศรัทธา เขายังประทับใจชาวบ้านยังชื่นชมการใช้คำพูดข้อ ๆ ของเราเขาเพียงแต่ใช้พลั่วตีศีรษะของบิดาของเขา แล้วบิดาก็ล้มลงไปเหมือนกระสอบเปล่า

Christy : I just riz the loy and let fall the edge of it on the ridge of his skull, and he went down at my feet like an empty sack, and never let a grunt or groan from him at all.

(Ibid., p. 184)

การพูดค่อย ๆ และยาวของเขา และการกล่าวว่าเขาเป็นคนกลัวกฎหมายยิ่งทำให้ชาวบ้านตื่นเต้นยิ่งกว่าการคุยโต เพราะชาวบ้านรู้สึกว่าการกระทำที่บอบบางของคริสตี้มีพลังลึกลับแฝงอยู่ นิสัยกล่าวว่าคริสตี้คงจะน่ากลัวมากเมื่ออารมณ์ถูกยั่ว

Philly nodding wisely : It's only with a common week-day kind of a murderer them lads would be trusting their carcass, and that man should be a great terror when his temper's roused.

(Ibid., p. 185)

คริสตี้ให้รู้สึกพิศวงอย่างยิ่งเกี่ยวกับปฏิกิริยาของชาวบ้านที่มีต่อเขา เป็นครั้งแรกในชีวิตที่คริสตี้รู้สึกว่าตนยืนยงกลางแห่งความสนใจ จึงทำให้เขารู้สึกพอใจ ยิ่งกว่านั้นเพกิ้นหญิงสาวสวย และยังเป็นบุตรของเจ้าของบ้าน ยังชื่นชมเขาว่าเป็นผู้กล้าหาญ และยังหน้าตาหล่ออีกด้วย

Peggen : Wasn't I telling you, and you a fine,
handsome young fellow with a noble brow?

Christy with a flush of delighted surprise : Is
it me?

(Ibid., p. 186)

"Is it me?" คำถามของคริสตี้ แสดงถึงความแปลกใจกับภาพพจน์ใหม่
ของตัวเองที่เขาได้รับจากเพ็กกิน เขาไม่เคยนึกฝันว่าตัวเขาเป็นเช่นนั้น ในขณะที่เขา
ยังไม่ใช่แน่ แต่เขากำลังจะเป็นในไม่ช้า แม้แต่เขาเองก็ไม่แน่ใจว่าแท้จริงนั้นตัวเขา
เองเป็นอย่างไรแน่

Peggen : Well, it's a story I'm not understanding
at all why you'd be worse than another, Christy
Mahon, and you a fine lad with the great savagery
to destroy your da.

Christy : It's little I'm understanding myself...

(Ibid., p. 201)

คริสตี้ในความคิดนึกของเพ็กกินนั้น เป็นผู้แฝงความปลาใจจนถึงกับอำมหิตได้ใน
รูปหนุ่มหน้าตาดี คริสตี้พบว่าเขาประสบปัญหาในตอนแรก ในการที่จะมองเห็นตนเอง
ตามภาพพจน์ที่เพ็กกินวาดไว้ แต่สุดท้ายความได้เตือนมิได้เขาเคลือบแคลงใจ แต่ให้
ปักใจเชื่อและยืนยันตามนั้น เขาจึงเริ่มมีความมั่นใจในการพูดคุยกับเพ็กกิน อย่างที่เขา
ไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นกับหญิงอื่นมาก่อนเลย ทั้งที่ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกเขาไว้ว่า

expanding with delight at the first confidential talk
he has ever had with a woman.

(Ibid., p. 187)

เขาเริ่มมองเห็นว่าวันที่เขาคิดคานนั้นเป็นเวลาวิกฤตที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเขา
ก่อนหน้านั้นเขาเพียงแต่คิดว่ามีชีวิตอยู่ ใช้เวลาในวันหนึ่ง ๆ ไปเรื่อย ๆ ถูกคุมขัง
จากคนทั่วไป โดยมีโคตรหนักถึงพลังของตนเอง

Peggen with curiosity : And isn't it a great wonder
that one wasn't fearing you?

Christy very confidentially : Up to the day I killed
my father, there wasn't a person in Ireland knew
the kind I was, and I there drinking, waking, eating,
sleeping, a quiet, simple poor fellow with no man
giving me heed.

(Ibid., p. 187)

เมื่อเขาจากบ้านมา เขาเผชิญกับประสบการณ์ใหม่และภาพพจน์ใหม่เกี่ยวกับ
ตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เขาก็อพอใจ ความเชื่อมั่นในตนเองจึงค่อย ๆ เพิ่มขึ้น และยิ่ง
เมื่อเขาแลเห็นว่าตัวเขาเองเป็นตัวการให้หญิงสาวสองคนต้องตกเตียงกัน เพียงเพื่อ
จะให้เขาอยู่ควย ทำให้คริสต์เกิดความสุขสนานเป็นครั้งแรกในชีวิต เขาเริ่มเกิด
ความภาคภูมิใจในความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้เขาไม่เคยรู้สึกมาก่อน
เขาจึงจินตนาการตัวเองมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข ณ สถานที่แห่งนี้ด้วยการทำงานเบา ๆ
ในบ้านเท่านั้น

Well, this'd be a fine place to be my whole life talking
out with swearing Christians, in place of my old dogs
and cat; and I stalking around, smoking my pipe and
drinking my fill, and never a day's work but drawing
a cork an odd time, or wiping a glass, or rinsing out
a shiny tumbler for a decent man...

(Ibid., p. 193)

ความเชื่อมั่นของเขายิ่งมีมากขึ้น เมื่อหญิงสาวสี่คนนำของกำนันมาให้
แม่หมายควินก็มาสมทบด้วย คริสตี้ก็เล่าวีรกรรมของตนให้คนทั้งหมดฟังด้วยความยินดี
คราวนี้เขาเพิ่มรายละเอียดพร้อมกับแสดงอาการประกอบ ท่ามกลางความประทับใจ
ของผู้ฟัง

Christy flattered and confident, waving bone : He
gave a drive with the scythe, and I gave a lep to
the east. Then I turned around with my back to the
north, and I hit a blow on the ridge of his skull,
laid him stretched out, and he split to the knob
of his gullet. (He raises the chicken bone to his
Adam's apple.)

(Ibid., p. 197)

ความสามารถของกวีได้เริ่มฉายแสงในตัวเขา เนื่องจากความเชื่อมั่นที่
เพิ่มขึ้น และการที่สาว ๆ นิยมชมชอบคริสตี้ ทำให้เพ็กินไม่พอใจอย่างยิ่ง เมื่อพบ
กับความโกรธของเพ็กิน คริสตี้ก็เกรงว่าเพ็กินจะหยุดยั้งการคุ้มครองและการเป็นแรง
บันดาลใจให้เขาได้ค้นพบตัวเอง เพราะฉะนั้นเขายังต้องการความสนับสนุนและความ
ชื่นชมจากเธออยู่เพื่อนำเขาไปสู่ความสำเร็จ เพ็กินนั้นเปรียบเสมือนสิ่งเร้าสำหรับเขา
เพื่อให้ได้มาซึ่งรางวัล เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้ แต่เมื่อเขามานปรากฏตัว แม่หมายควิน
ชักชวนให้เขาแต่งงานกับนาง เขากลับเป็นฝ่ายขอให้แม่หมายควินให้เขาชนะใจเพ็กิน
เขามั่นคงต่อเพ็กินคนเดียวเท่านั้น

Christy : Aid me for to win Pegecn. It's herself
only that I'm seeking now.

(Ibid., p. 209)

และเมื่อคริสตี้ได้รับชัยชนะในการแข่งขัน ความสามารถของเขาเกือบจะ
ถึงขีดสมบูรณ์ เขากลับพอแล้วที่จะขอเพ็กินแต่งงาน และความสามารถทางกวีของเขา

ก็พัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เขาเก็บเอาเพ็กกับถ้วยภาษาสละสลวยของกวีโดยแท้จริง

Christy putting his arm round her : If I wasn't a
good Christian, it's on my naked knees I'd be
saying my prayers and paters to every jackstraw
you have roofing your head, and every stony pebble
is paving the laneway to your door.

(Ibid., p. 218 - 219)

แต่เขามานัดมาทำลายความสุขที่กำลังจะเกิดขึ้น และเพ็กก็หันมาปฏิเสธ
เขาอย่างไม่มีเยื่อใย คราวนี้ไม่มีใครที่จะช่วยให้เขารอค้นจากสถานการณ์ไปได้
เมื่อครั้งก่อน ๆ คราวใดที่ความเชื่อมั่นในตัวเองของเขาสิ้นกลอน แม่หม้ายควิน หรือ
เพ็กก็ จะช่วยกระช่นยื่นยันให้เขาดึงครัทธาในตัวเองให้กลับมาจุใจเต็ม แต่บัดนี้แม่หม้าย
ควินช่วยอะไรไม่ได้ ยิ่งกว่านั้นเพ็กก็ยังเพิกเฉย และฝูงชนทั้งหมดต่างก็คิดว่าเขาเป็น
ผู้หลอกลวงทั้งสิ้น เขาต้องตกอยู่ในสภาวะเขาคาจน เขาจะต้องกลับไปทนทุกข์ทรมาน
กับงานในท้องทุ่งอีกเจเนนหรือ

Christy looking round in desperation : And I must
go back into my torment is it, or run off like a
vagabond straying through the unions with the dust
of August making mudstains in the gullet of my
throat; or the winds of March blowing on me till
I'd take an oath I felt them making whistles of
my ribs within?

(Ibid., p. 224)

แต่เขากำลังพัฒนาตนเองอยู่ทุก ๆ นาที ความตึงเครียด ความกดดัน และ
คำเยยหยัน แทนที่จะทำให้เขาลมลงไป แต่กลับทำให้การพัฒนาการของเขาเกือบจะ

สมบูรณ์ เขาจึงได้จัดการสังหารบิดาอีกครั้งหนึ่งคู่เดียวกับที่เขาทำครั้งแรก หวังจะ
ได้รับคำชื่นชมจากเพ็กินกลับคืนมา

Christy : I'm thinking, from this out, Pegeen'll be
giving me praises, the same as in the hours gone by.

(Ibid., p. 225)

คำพูดของเขานี้แสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจที่เขาทำว่า การกระทำครั้งนี้เกิดขึ้น
เพราะเหตุใด ณ บัดนี้เขามีใจคนอ่อนแออีกต่อไป เขาชนะทุก ๆ คนในการกีฬา
เขาเอาชนะชน เขาเอาชนะใจเพ็กินได้ด้วยความสามารถของกีฬาร้อนแรงและไม่มี
ใครเทียบได้ และเขาก็ได้ล้มล้างบิดาแล้ว เขาได้ทำทุกอย่างที่ทุกคนคิดว่าเขาควรจะเป็น
นั่นคือ "วีรบุรุษ" และเขาก็หวังให้เพ็กินมองเห็นและยอมรับ แต่สำหรับเพ็กินนั้น ภาพ
วีรบุรุษที่เธอเคยมีนั้นได้สูญสิ้นไปแล้ว เพราะว่าภาพที่เธอวาดไว้เป็นเพียงนิทานอกนิหาร
และจึงทำหน้าที่เป็นเพียงนิทาน เมื่อเธอได้ประสบกับความจริง เธอจึงรับผิดชอบกับการ
ที่จะจับเขาส่งตำรวจ และเธอเป็นผู้ใช้เชือกมัดเขาค้วยตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ชื่นชมที่สุด
สำหรับคริสตี้ ด้วยความตกใจเขาร้องขอให้เพ็กินปล่อยเขาไป แล้วเขาจะออกไปผจญชะตาชีวิต
โดยไม่หวนกลับมา

And it's yourself will send me off, to have a horny-
fingered hangman hitching slip-knots at the butt of
my car.

(Ibid., p. 227)

Cut the rope, Pegeen, and I'll quit the lot of you, and
live from this out, like the madman of Keel, eating
muck and green weeds on the faces of the cliffs.

(Ibid.)

ดูเหมือนว่าคริสต์จะล้มเหลว ณ จุดสุดท้ายนี้ แต่เมื่อเผชิญกับความรังเกียจ และเกลียดชังที่เพิก่นแสดงต่อเขาด้วยการเรียกเขาว่าเป็นจอมโกหก และก่อกวนร่วมมือกับชนนทรมานเขาค้นว่าการนบชาเขาค้นงานหินที่ติดไฟ คริสต์จึงได้บรรลุความสำเร็จแห่งการค้นพบตัวเอง เขาจะไม่ทนต่ออะไรอีก แม้กระทั่งความตาย

Pegeen blowing the fire with a bellows : Leave go now, young fellow, or I'll scorch your shins.

Christy : You're blowing far to torture me. (His voice rising and growing stronger.) That's your kind, is it? Then let the lot of you be wary, for, if I've to face the gallows, I'll have a gay march down, I tell you, and shed the blood of some of you before I die.

(Ibid.)

การทำใหม่ในภาพเป็นความจริง การค้นพบตัวเอง และการเป็นอิสระของ คริสต์ ล้วนเกิดขึ้นพร้อมกันแก่ตัวคริสต์ ณ บัดนี้คริสต์ไม่หวาดกลัวต่อสิ่งใดทั้งสิ้น เขาได้กลายเป็น "เพลย์บอย" เป็น "มนุษยมหัศจรรย์" ของโลกตะวันตกอย่างแท้จริง เขาร้องหาชาวบ้านที่กำลังยื้อยุดเขาอยู่อย่างไม่วางคหวั่น ถึงเขาจะตายก็จะตายอย่างสมศักดิ์ศรี

Christy : If I can wring a neck among you, I'll have a royal judgment looking on the trembling jury in the court of law. And won't there by crying out in Mayo the day I'm stretched upon the rope, with ladies in their silks and satins snivelling in their lacy kerchiefs, and they rhyming songs and ballads on the terror of my fate? (He squirms round on the floor and bites Shawn's leg.)

Shawn shrieking : My leg's bit on me. He's the like of a mad dog, I'm thinking, the way that I will surely die.

Christy delighted with himself : You will, then, the way you can shake out hell's flags of welcome for my coming in two weeks or three, for I'm thinking Satan hasn't many have killed their da in Kerry, and in Mayo too.

(Ibid., p. 228)

เมื่อเขามานรอกชีวิต และกลับมาอีกครั้งหนึ่ง คริสต์ผู้ซึ่งมีบุคลิกใหม่ที่เขาเพิ่งค้นพบ ได้พูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับบิดาว่า บัดนี้เขาจะเป็น "นาย" และเขามานจะเป็น "ขาว"

Christy : Go with you, is it? I will then, like a gallant captain with his heathen slave. Go on now and I'll see you from this day stewing my oatmeal and washing my spuds, for I'm master of all fights from now. (Pushing Mahon.) Go on, I'm saying.

Mahon : Is it me?

(Ibid.)

"Is it me?" คำถามของเขามานสะท้อนให้เราระลึกถึงคำพูดเดียวกันของคริสตเมื่อตอนต้นเรื่อง ซึ่งตอนนั้นเพิ่งได้วาดภาพคริสตในรูปของกวีผู้เก่งกล้า ซึ่งเขาก็สามารถทำตามนั้นได้ในตอนจบ คริสต์สามารถทำให้ภาพกลายเป็นจริงได้ "Is it me?" จึงกลายเป็น "It is me." เขาเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่รู้ว่าเพ็กและชาวบ้านได้ช่วยสร้างเขาให้เป็นคนเต็มตัว จากอำนาจของคำเท็จโดยไม่รู้ตัว เขาจึงได้กลายเป็นครั้งสุดท้ายกับชาวบ้านด้วยการแสดงความขอบคุณที่ช่วยทำให้เขาได้กลายเป็น "ผู้ชายเต็มตัว" เพื่อที่เขาจะได้สนุกสนานกับชีวิตจนกว่าชีวิตจะหาไม่

Christy : Ten thousand blessings upon all that's here,
 for you've turned me a likely gaffer in the end of
 all, the way I'll go romancing through a romping
 lifetime from this hour to the dawning of the
 Judgment Day.

(Ibid., p. 229)

เฒ่ามาน (Old Mahon)

คริสตี้บรรยายภาพเฒ่ามาน บิดาของเขาว่า เป็นคนแก่ที่สกปรก
 ขอบคัม และชอบสบถสาบาน

He was a dirty man, God forgive him, and he getting
 old and crusty, the way I couldn't put up with him at all.

(Ibid., p. 183)

I'd hear himself snoring out -- a loud, lonesome snore
 he'd be making all times, the while he was sleeping;
 and he a man'd be raging all times, the while he as
 waking, like a gaudy officer you'd hear cursing and
 damning and swearing oaths.

(Ibid., p. 188)

Then you'd have cursed mine, I'm telling you, and he
 a man never gave peace to any, saving when he'd get
 two months of three, or be locked in the asylums for

battering peelers or assaulting men (with depression),
the way it was a bitter life he led me till I did up
a Tuesday and halve his skull.

(Ibid., p. 189) .

คริสตัมบรรยายลักษณะของบิดาอย่างรักเจน ให้เรามองเห็นว่าบิดาเป็น
ตัวร้ายกาจที่สมควรจะต้องตาย และเขามานยังเปรียบเสมือนผู้มีอำนาจเหนือที่ชาวบ้าน
อยากจะกำจัดให้หมดไป ถ้าปราศจากเขามาน คริสต์จะไม่มีโอกาสได้พบตนเอง
เพราะว่าเขาเป็นบ่อเกิดแห่งนิทานอภินิหาร (Myth) ที่คริสตจะต้องเล่าให้ชาวบ้านฟัง
เขามานติดตามคริสตมา ด้วยหวังว่าจะจัดการกับคริสตที่ทำร้ายเขา เขาเข้า
มาในบ้าน และพบกับแม่หม้ายควิน เขากำลังอยู่ในความเร่าร้อนเสียจนไม่ทักทายเธอ
แต่กลับถามแม่หม้ายควินถึงคริสตอย่างคึกคัก

Widow Quin in great amazement : God save you, my
poor man.

Mahon gruffly : Did you see a young lad passing this
way in the early morning or the fall of night?

Widow Quin : You're a queer kind to **walk** in not
saluting at all.

Mahon : Did you see the young lad?

(Ibid., p. 205)

หลังจากที่ถูกแม่หม้ายควินลงโทษไปแล้ว เขาก็กลับมาใหม่ทันเวลาพอดีกับได้
เห็นคริสตขณะการกีฬา แต่เมื่อเขาจำได้ว่าคนที่เขากำลังเฝ้าอยู่นั้นเป็นคริสต เขาก็

เกิดความงงงัน และกลายเป็นความทุกข์ จากการที่แม่หมายควินหลอกให้เขาเข้าใจ
ว่าเขาได้เสียชีวิตไปแล้ว

Mahon getting distressed : It's maybe out of reason
that that man's himself. (Cheering again.) There's
none surely will go cheering him. Oh, I'm raving
with a madness that would fright the world! There was one
time I seen ten scarlet divils letting on they'd cork my
spirit in a gallon can; and one time I seen rats as big as
badgers sucking the lifeblood from the butt of my lug; but I
never till this day confused that dribbling idiot with a
likaly man. I'm destroyed surely.

(Ibid., p. 215)

เขาจากไปอีกครั้งหนึ่ง แต่แล้วก็กลับมาอีกครั้งในเวลาคริสต์มาสที่กำลังจะ
แต่งงานพอดี เขามาทำลายพิธีอย่างสิ้นเชิง และถูกคริสต์มาสตีด้วยพลั่ว หวังจะให้เขา
ตาย แต่เขาก็รอดชีวิตอีกครั้งหนึ่งอย่างไม่น่าเชื่อ เขากลับมาอีกครั้งเพื่อจะชมชู้
บุตรชายทั้งที่เขาเคยปฏิบัติมา แต่เขาก็ต้องประหลาดใจที่พบว่า เป็นไปไม่ได้ บุตรชาย
ของเขาได้กลายเป็นคนใหม่ที่กล้าออกคำสั่งกับเขา เขาถามว่า "Is it me?" ด้วย
ความแปลกใจ ผสมกับความพึงพอใจ เขาพอใจที่ได้ตระหนักว่าบุตรชายของเขาได้
เป็นคนอย่างแท้จริง ตั้งนามสกุล "มาน" ที่หมายถึง "ผู้ชายเต็มตัว" เขามีชื่อ
"คนเลวทรามที่น่าเกลียด" หรือ "อ้ายบ้าของสกุลมาน" อีกต่อไป เขารู้สึกยินดี
ที่สามารถยกอำนาจไปยังผู้สืบทอดที่ไว้ใจได้ เขามีความสุขใจในที่สุด

มากาเร็ต พิลลาเฮอร์ตี (Peggy Mike)

เพ็กกี้ เป็นบุตรอายุ 20 ปี ของ ไมเคิล เธอเป็นสิ่งที่เราสำคัญที่จริงใจ
ให้คริสต์มาสได้พบตัวเอง ผู้แต่งบรรยายลักษณะเธอว่า "เป็นคนโมโหร้ายแต่ดี"

เพ็กยื่นปากจึก แม่แต่กับบิดาเธอก็ทำหน้าที่เราจะไปค้างคืนทั้งงานศพ ปล่อยให้
เธออยู่บ้านคนเดียวในเวลาจำเป็น

Peggeen speaking across the counter : ...and have you
no shame, Michael James, to be quitting off for the
whole night, and leaving myself lonesome in the shop?

(Ibid., p. 175)

เธอเป็นคนแข็ง ทั้งที่จิมมีเงินยอว่าเธอแข็งพอที่ตีศีรษะชายสองคนได้สบาย

What is there to hurt you, and you a fine, hardy girl
would knock the heads of any two men in the place?

(Ibid., p. 179)

เธอชอบล้อเลียนชวนเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ของเขา เธอไม่ชอบแม่หม้ายควิน
ถึงกับเรียกนางว่า "ฆาตกร" เมื่อคริสตี้ถามแม่หม้ายควินว่า มาสามี่ตายหรือ เพ็ก
เสียดสีแม่หม้ายควินว่า นางไม่ได้ฆาตรอก แต่นางคือเขาควยขวานปลายแหลมเกา ๆ
แล้วพิษสนิมก็กัดเลือดทำให้เขาตาย และลูก ๆ ก็ตายทำนองเดียวกัน

Peggeen contemptuously : She did not. She hit himself
with a worn pick, and the rusted poison did corrode
his blood the way he never covered it, and died after.
That was a sneaky kind of murder did win small glory
with the boys itself.

(Ibid., p. 190)

เมื่อคริสต์ปรากฏตัวครั้งแรก ไมเคิล ฟิลด์ และจิมมี่ พยายามอย่างไร้ผลที่จะให้คริสต์ได้เมตตาของเข แต่เพ็กสามารถหลอกให้คริสต์สารถภาพได้ว่าเขาได้พบภาพตายด้วยการพูดในทางตรงกันข้ามว่าเขามีได้ทำอะไรมาสักอย่างเดียว

Pegeen with a sign to the men to be quiet : You did nothing at all. A soft lad the like of you wouldn't slit the wind pipe of a screeching sow.

Christy offendéd : You're not speaking the truth.

Pegeen in mock rage : Not speaking the truth, is it?

Would you have me knock the head of you with the butt of the broom?

Christy twisting round on her with a sharp cry of horror : Don't strike me. I killed my poor father, Tuesday was a week, for doing the like of that.

(Ibid., p. 183)

เพ็กขึ้นชมคริสต์อย่างมากในฐานะ "วีรบุรุษ" เธอชมคริสต์ต่อหน้าเขาว่าเป็นคนหล่อ และมีคุณสมบัติของ "กวีผู้เร่ร่อน" เธอเป็นคนสำคัญในการช่วยให้คริสต์รู้จักตนเอง ด้วยการปฏิบัติต่อเขาอย่างดี ทำให้เขามีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กลัวที่จะพบกับเธอครั้งแรก

Christy : I've told my story no place till this night, Pegeen Mike, and it's foolish I was here, maybe, to be talking free; but you're decent people, I'm thinking, and yourself a kindly woman, the way I wasn't fearing you at all.

(Ibid., p. 186)

ในขณะที่เดียวกับที่เธอช่วยคริสต์จักรตนเอง เธอยังมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ
เขาค้วย เธอโกรธและอิจฉาที่เห็นคริสต์ศาสนิกชนกับสาวชาวบ้าน และแม่หม้ายควิน
จึงยกเอาเรื่องการแฉวนคอมมาชู้ให้เขากลับ แต่แล้วเธอก็หันเหไปกับภาษาสละสลวย
ที่คริสต์พูดกับเธอ

Pegeen with real tenderness : And what is it I have,
Christy Mahon, to make me fitting entertainment for
the like of you, that has such poet's talking, and
such bravery of heart.

(Ibid., p. 218)

และเมื่อคริสต์ได้พิสูจน์ความสามารถในการแข่งขัน เพ็กก็พึงพอใจอย่างยิ่ง
ที่ "วีรบุรุษ" ของเธอช่างเก่งกลาสามารถสมกับที่เธอชื่นชม เมื่อคริสต์ก็ยกเขาค้วย
ภาษาสละสลวยราวกับกวี เธอก็แปลกใจที่ตัวเธอซึ่งปกติเป็นคนปากจุกก็สามารถพูดหวาน
กับคริสต์ได้

Pegeen : And to think it's me is talking sweetly,
Christy Mahon, and I the fright of seven townlands
for my biting tongue. Well, the heart's a wonder;
and, I'm thinking, there won't be out like in Mayo,
for gallant lovers, from this hour to-day.

(Ibid., p. 219)

แต่เป็นที่น่าเสียดายที่เธอไม่รู้ตัวว่าเป็นเพราะมโนภาพที่เธอมีต่อคริสต์
ได้เป็นแรงจูงใจให้คริสต์ได้พัฒนาตัวเองไปสู่ความเป็นจริงตามภาพที่เธอวาดไว้ เมื่อ
เธอคนพบว่า "ที่พูดสังหาร" ยังมีชีวิตอยู่ เธอหันมาต่อว่าคริสต์ ว่าเขาเป็นจอมโกหก
ไม่เก่งจริง และไล่ให้เขาไปจากเธอเสีย

Peggen glaring at Christy : And it's lies you told,
 letting on you had him slitted, and you nothing
 at all.

(Ibid., p. 223)

Peggen : And to think of the coaxing glory we had
 given him, and he after doing nothing but hitting
 a soft blow and chasing northward in a sweat of
 fear. Quit off from this.

(Ibid.)

นอกจากนี้เพ็กเก็นยังเป็นผู้ช่วยจับคริสตี้ เมื่อเห็นการกระทำของเขาจริง ๆ
 เธอตกใจแทบสิ้นสติที่ได้เห็นการกระทำที่เธอเคยนึกฝันว่าเป็นวีรกรรมด้วยตนเอง
 จึงได้ตระหนักว่าที่แท้ก็เป็นการฆาตกรรม เธอตอบคริสตี้ว่า การกระทำนั้นแตกต่าง
 จากเรื่องที่เราเล่ามากมายนัก

I'll say, a strange man is a marvel, with his mighty
 talk; but what's a squabble in your back yard, and
 the blow of a loy, have taught me that there's a great
 gap between a gallous story and a dirty deed.

(Ibid., p. 227)

เธอถูกครอบงำด้วยความละอายมากเกินไป จนลืมสังเกตไปว่า แท้ที่จริง
 แล้ว คริสตี้ เปลี่ยนแปลงนิสัยเป็น "วีรบุรุษ" ดังที่เธอเคยคิดไว้ได้แล้ว ครั้นเมื่อ
 คริสตี้จากไปในลักษณะที่ไม่ต้องการใคร แม่แต่เธอ ให้อภัยช่วยเหลืออีกต่อไป เธอจึง
 สำนึกได้ว่าเธอได้สูญเสียเขาไปแล้วจริง ๆ จึงได้คิดว่าควรช่วยความโศกสลด

Oh, my grief, I've lost him surely. I've lost the
only Playboy of the Western World.

(Ibid., p. 229)

ความโศกเศร้าของเพ็กกี้ที่เธอสูญเสียคริสตี้ไปนั้นพอจะกล่าวได้ว่า เธอสูญเสีย
เขาไปเพราะในเวลาวิกฤตที่ความเชื่อของเธอเกี่ยวกับภาพที่วาดไว้หายไปนั้น เป็น 'วง'
ที่ภาพวาดกลายเป็นความจริงพอดี เมื่อถึงจุดที่คริสตี้ค้นพบว่าในภาพเป็นความจริง
เพ็กกี้กลับปิดตาของเธอเสีย ดังนั้นเธอจึงต้องประสบกับโศกนาฏกรรมด้วยการสูญเสีย
"เพลย์บอย" ที่เธอมีส่วนอย่างมากในการสร้างขึ้น

ไมเคิล เจมส์ ฟลาเซอร์ตี้ (Michael)

ไมเคิล เป็นเจ้าของโรงขายเหล้า และเป็นบิดาของเพ็กกี้ เขามี
ลักษณะ "อ้วน และร่าเริง" เขาเป็นคนง่าย ๆ ชอบดื่มเช่นเดียวกับชาวนาคนอื่น ๆ
ในหมู่บ้าน

เขาภาคภูมิใจมากในการที่สามารถค้นพบซ่อนอยู่เป็น "คริสเตียนที่เหมาะสม"
เพื่อเป็นบุตรของเพ็กกี้ เขาพูดกับเพ็กกี้ว่าซ่อนเป็นคนดี เมื่อเธอแต่งงานแล้วแน่ใจได้
ว่าเขาจะไม่ปัญหาให้กับหญิงอื่น

Michael : ...and by the will of God I've got you a
decent man, Pegeen, you'll have no call to be spying
after if you've a score of young girls, maybe,
weeding in your field .

(Ibid., p. 120)

เช่นเดียวกับชาวนาคนอื่น ๆ เขาแลเห็นว่าคริสตี้เป็นคนกล้า ดังนั้นเมื่อเพ็กกี้
ยืนยันว่าเธอจะแต่งงานกับคริสตี้ เขาก็เห็นด้วย พร้อมกับคิดว่าเด็ก ๆ ที่จะเกิดกับ
คริสตี้คงจะกล้าหาญมากกว่าเด็กที่เกิดกับซ่อนเป็นแน่

Michael :; but I'm a decent man of Ireland, and I liefer face the grave untimely and I seeing a score of grandsons growing up little gallant swearers by the name of God, than go peopling my bw side with puny weeds the like of what you'd breed, I'm thinking, out of Shaneen Keogh. (He joins their hands.) A daring fellow is the jewel of the world, and a man did split his father's middle with a single clout should have the bravery of ten, so may God and Mary and St Patrick bless you, and increase you from this mortal day.

(Ibid., p.222)

เขาไม่ปรารถนาจะให้ปัญหาเกิดขึ้นในบ้าน เมื่อคริสต์กับซอนตกเตียงกัน
เรื่องเพี้ยน เขาบอกให้คนทั้งสองออกไปต่อสู้กันที่ชายหาด จะได้ไม่ทิ้งร่องรอยเอาไว้

Machael springing up with a shriek, : Murder is it? Is it mad yous are? Would you go making murder in this place, and it piled with poteen for our drink to-night? Go on to the foreshore if it's fighting you want, where the rising tide will wash all traces from the memory of man. (Pushing Shawn towards Christy.)

(Ibid., p. 221)

แม้ว่าเขาจะเป็นคนแรกที่ตั้งใจว่าคริสต์เป็นคนกล้าที่ฆ่าพ่อได้ แต่เขาก็เป็น
คนแรกอีกเหมือนกันที่แนะนำว่าควรจับคริสต์ไปให้ทางการเมื่อเขากระทำการฆ่าพ่อ
อีกครั้ง เพราะว่าเหตุการณ์ครั้งแรกเกิดขึ้นในที่ห่างไกล ส่วนเหตุการณ์ครั้ง
เกิดขึ้นใกล้บ้านของเขาเอง เขาจึงเกลี้ยกล่อมคริสต์ให้ยินยอมโดยดี เพื่อหลีกเลี่ยง
ความยุ่งยากที่จะตามมา

Michael : If we took pity on you the Lord God would,
maybe, bring us ruin from the law to-day, so you'd
best come easy, for hanging is an easy and a speedy end.

(Ibid., p. 227)

ในที่สุดเมื่อผลปรากฏว่าเขาได้กระทำการผิดพลาก เนื่องจากเขามานรอคดีชีวิต
มาได้ ไม่เคียด ก็กล่าวขอภัย พร้อมกับให้เหตุผลว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้นจะเป็นการทรยศต่อ
กฎหมาย

Michael apologetically : It is the will of God that
all should guard their little cabins from the treachery
of law, and what would my daughter be doing if I was
ruined or was hanged itself?

(Ibid., p. 228)

หลังจากที่ทุกสิ่งทุกอย่างเข้าสู่สภาพปกติ เขาก็รู้สึกโล่งใจที่เขาได้พบกับ
สันติสุขกับการคุมเชนเคย เขาไม่รู้สึกของเถียวแต่อย่างใดกับความโศกเศร้าของเพ็กกี
เนื่องจากว่าความยุ่งยากทั้งหลายได้สลายลงแล้ว นั่นคือเขามีความสุขกับการที่ได้กลับคืน
สู่สภาพเดิมอีกครั้งหนึ่ง

ชอน เคอ (Shawn Keogh)

ชอน มีลักษณะเหมือนกับคริสตี้ในตอนต้นเรื่อง คือ ขี้อาย และไม่มั่นใจใน
ตัวเอง แต่ในขณะที่คริสตี้พัฒนาไปเป็นเพลย์บอย ชอนก็ยังอยู่ในลักษณะเดิม ไม่เพียง
แต่เขาจะกลัวพระเจ้า เขายังกลัวทุก ๆ คนอีกด้วย

ผู้แต่งบรรยายชอนว่าเป็นชายหนุ่มที่ "อ้วนและหน้าตาดี" ความประพฤติก
ของเขาบางครั้งก็แสดงถึงความโง่เขลาของเขา แต่ก็ตลกขบขัน เพราะไม่ว่าจะทำอะไร

ก็กลัวไปเสียหมด ก่อนที่เรื่องเขากลัวคุณพ่อเฮอร์ลีย์จะดำเนินถ้าเขาอยู่เป็นเพื่อนเพ็กิน และคุมกันเธอตามลำพัง

Shawn in horrified confusion : I would and welcome, Michael James, but I'm afraid of Father Reilly; and what at all would the Holy Father and the Cardinals of Rome be saying if they heard I did the like of that?

(Ibid., p. 179)

และเมื่อไม่เคียดพยายามจะจับเขาซึ่งไว้ เขาคืนรนและก้อ้างพระให้สาปแช่งที่เขาทำกับคนเช่นนี้

Shawn screaming : Leave me go, Michael James, leave me go, you old Pagans leave me go, or I'll get the curse of the priests on you, and of the scarlet-coated bishops of the Courts of Rome.

(Ibid., p. 180)

เขาเป็นคนที่ไม่เคียดคิดว่าเหมาะสมที่จะเป็นคู่ครองของเพ็กิน เพราะเขาเป็นคริสเตียนที่ดี แต่เพ็กินไม่ชอบความชั่วช้าของเขาเลย เธอมองเห็นเขาเป็นเหมือนหุ่นไล่กา ขี้อายเกินไป พุคจากที่อื่น ๆ ไม่มีเสน่ห์ และไม่มีคำไพเราะ

Pegeen : Aye, Wouldn't it be a bitter thing for a girl to go marrying the like of Shaneen, and he a middling kind of a scarecrow, with no savagery or fine words in him at all?

(Ibid., p. 220)

แม้แต่แม่หม้ายควินก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกันว่าผู้ชายแบบเขานั้นเป็นที่รังเกียจในหมู่หญิงสาว

Widow Quin jeeringly : It's true all girls are fond
of courage and do hate the like of you.

(Ibid., p. 203)

เมื่อคริสตี้ปรากฏตัว ชอนน์คิดว่าเขาได้เผชิญกับคู่แข่งที่เขาไม่มีทางสู้ได้
เขาชอบซึ่งคิดว่าเพื่อนจะต้องหลงรักผู้ชายที่เก่งกล้าอย่างคริสตี้ แม้ว่าเขาปรารถนา
ที่จะปกป้องสิทธิ์ของเขาเอง แต่ก็มีอาหวนพ้อ เขาอยากจะทำจี้คริสตี้ให้ออกไป
นอกทางก็ไม่กล้า จะทำตัวให้เหมือนคริสตี้ก็ไม่ได้ เพราะไม่มีพ่อจะให้เขา จึงต้อง
ขอร้องให้แม่หมายควินช่วยเหลือโดยจะมีของตอบแทนให้

Shawn walking about in desperation : Oh, Widow Quin,
what'll I be doing now? I'd inform again him, but
he'd burst from Kilmainham and he'd be sure and certain
to destroy me. If I wasn't so God-fearing, I'd near
have courage to come behind him and run a pike into
his side. Oh, it's a hard case to be an orphan and
not to have your father that you're used to, and you'd
easy kill and make yourself a hero in the sight of all.
(Coming up to her.) Oh, Widow Quin, will you find me
some contrivance when I've promised you a ewe?

(Ibid.)

เขามองไม่เห็นทางที่จะกำจัดคริสตี้ได้ สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือติดสินบนให้คริสตี้
ไปจากที่นี่เอง

Shawn trembling with anxiety : I'll give it to you and my new hat (pulling it out of hamper); and my breeches with the double seat (pulling it out); and my new coat is woven from the blackest shearings for three miles around (giving him the coat); I'll give you the whole of them, and my blessing, and the blessing of Father Reilly itself, maybe, if you'll quit from this and leave us in the peace we had till last night at the fall of dark.

(Ibid., p. 202)

เขาคงนึกหวังอย่างรุนแรงที่เห็นว่าคริสต์ก็กลับหล่อเหลามากขึ้นกว่าเดิม ในเดือนมกราคมที่เขาให้ แต่เขาก็พลาดเกินไปที่จะอธิษฐานชายที่กล้าสังหารบิดาตาย ถ้าเขาจะพ่ายแพ้ขออยู่เป็นโสเภณีกว่าที่จะต่อสู้กับคนเช่นคริสต์ เขายังรักชีวิตตนเอง มากกว่า เมื่อไม่เกลียดให้เขาสู้กับคริสต์ เขาก็ตอบว่าเขาจะไม่ต่อสู้

Shawn shaking himself free, and getting behind Michael :

I'll not fight him, Michael James. I'd liefer live a bachelor, simmering in passions to the end of time, than face a lepping savage the like of him has descended from the Lord knows where. Strike him yourself, Michael James, or you'll lose my drift of heifers and my blue bull from Sneem.

(Ibid., p. 221 ~ 222)

ในที่สุดเมื่อคริสต์จากไปแล้ว เขาก็ยืนค้ำอย่างแข็งที่เขาจะได้แต่งงานกับเพ็กกี ในที่สุด เขายังหวังเต็มเปี่ยมว่า หลังจากแต่งงานกันแล้วเพ็กกีคงจะให้ความรักเขา ถึงแม้ว่าเขาจะถูกเพ็กกีล้อเลียนและคำว่า เขาก็ยังมั่นคงในรักไม่เลื่อมคลาย

ซอนมีความสำคัญในละครเรื่องนี้ในแง่ที่ว่า เขาเป็นบันไดให้คริสต์ได้เดินไปสู่การรู้จักตนเอง การแสดงออกของซอนทำให้คริสต์นึกถึงตนเองในอดีตที่คล้ายคลึงกัน แต่เขาสามารถเอาชนะซอนได้โดยง่าย จึงทำให้เขาพัฒนาไปสู่บุคลิกใหม่ได้อย่างรวดเร็ว แต่ในตอนจบซอนก็สุขใจที่ได้เพิกนกลับคืนมา

แม่หม้ายควิน (Widow Quin)

แม่หม้ายควินเป็นแบบฉบับของหญิงที่ต้องต่อสู้ชีวิตตามลำพัง จากการที่เป็นสาเหตุทางอ้อมให้สามีตาย และลูก ๆ ของนางก็ตายหมด เหล่าชาวบ้านจึงไม่ค่อยสมาคมกับนางนัก เพิกนเรียกนางว่า ผาตกร เธอเคียดแค้นคริสต์ให้ระวังเกี่ยวกับนาง แต่นางก็พยายามเกลี้ยกล่อมให้คริสต์มองเห็นว่านางและคริสต์จะเป็นคู่ที่เหมาะสมกัน เพราะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และยิ่งนางได้รู้ความลับของคริสต์ว่าบิดาของเขามีได้ตายจริง นางก็มองเห็นหนทางที่จะหาประโยชน์ใส่ตน เมื่อคริสต์ไม่ยอมแต่งงานกับนาง แต่กลับขอให้นางช่วยเขาได้แต่งงานกับเพิกน นางก็ขอสิ่งตอบแทนถ้าจะช่วย

Widow Quin looks at him for a moment : If I aid you,
will you swear to give me a right of way I want, and
a mountainy ram, and a load of dung at Michaelmas,
the time that you'll be master here?

(Ibid., p. 209)

นางไม่เพียงแต่รับปากว่าจะช่วยเฉพาะคริสต์เท่านั้น แต่นางยังสัญญากับซอนอีกด้วย และก็เช่นเดียวกัน นางก็จะได้รับสิ่งตอบแทนคล้าย ๆ กัน จึงจะเห็นได้ว่าไม่ว่าใครจะได้แต่งงานกับเพิกน แม่หม้ายควินก็จะได้ประโยชน์ทั้งนั้น สิ่งที่เธอขอก็เป็นปัจจัยที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต เช่น ทางเดิน แกะ และบ่อน้ำ ซึ่งการมีชีวิตอยู่ตามลำพังของหญิงคนหนึ่งดังแม่หม้ายควิน คงจะเป็นที่ลำบากมากในสภาพเช่นนั้น

ถึงแม้แม่หม้ายควินจะมองว่าเป็นคนเห็นแก่ได้ และมีเล่ห์เหลี่ยม แต่นางก็มี
ความเข้าใจคริสต์อย่างถ่องแท้ นางมิได้มองเห็นว่าคริสต์ลือเลศดังที่เพ็กินคิด นาง
มองเห็นเขาเป็นเพื่อยบอย และปฏิบัติตนต่อเขาคงเล่นคงวาตังแต่ตนจนจบ นางคาดการณ
ล่วงหน้าไว้ถูกต้องว่าเพ็กินและชาวบานจะต้องละทิ้งเขาเมื่อรู้ความจริง จะมีนางเพียง
คนเดียวที่จะคอยเห็นใจเขาอยู่

Widow Quin : Well, if the worst comes in the end of
all, it'll be great game to see there's none to pity
him but a widow woman, the like of me, has buried her
children and destroyed her man.

(Ibid., p. 210)

และสิ่งที่นางคาดเอาไว้ก็เป็นจริง นางพยายามที่จะช่วยให้เขารอดพ้นจาก
ประหัตพิหารของฝูงชน นอกจากซาราแล้วก็มีแม่หม้ายควินเพียงคนเดียวที่เข้าใจคริสต์
อย่างถ่องแท้และถูกต้องมาตั้งแต่ตน

ฟิลลี่ คัลเลน และจิมมี่ ฟาร์เวล (Philly and Jimmy)

ฟิลลี่มีรูปร่างผอม และมีลักษณะที่ไม่น่าไว้วางใจ ส่วนจิมมีนั้นอ้วน
และเชื่องง่าย คนทั้งสองเป็นเพื่อนบ้านของไมเคิล และเล่นเกี่ยวกับไมเคิลต่างก็
นับถือคริสต์ว่าเป็นคนกล้า พวกเขาคิดว่าความกล้าหาญเป็นสมบัติอย่างหนึ่งในสถานที่ที่
ทางไกลเช่นนี้ และการหาพ่อของคริสต์แสดงถึงความอาจหาญเป็นอย่างยิ่ง

Philly : It's only with a common week-day kind of a
murder them lads would be trusting their carcass,
and that man should be a great terror when his
temper's roused.

.....

Jimmy : Bravery's a treasure in a lonesome place, and
a lad would kill his father, I'm thinking, would face
a foxy divil with a pitch pike on the flags of hell.

(Ibid., p. 184)

ฟิลล์และจิมมีเป็นตัวแทนของเหล่าชาวนาที่คิดว่าการฆ่าบิดาของคริสต์เป็น
วีรกรรม เป็นความเก่งกล้าที่สามารถล้มล้างอำนาจที่มีเหนือคนได้ เพราะคริสต์
เล่าว่าบิดาถูกขี่แทงเหวี่ยงมาก บิดาของคริสต์จึงเป็นสัญลักษณ์ของทรรายซึ่งควรกำจัด
คริสต์จึงได้รับการยกย่องว่าเป็น "วีรบุรุษ" แต่เมื่อได้เผชิญกับภาพการสังหารที่เกิดขึ้น
จริง ๆ ต่อหน้าต่อตา พวกเขาจึงไตร่ตรองกันว่า สิ่งที่เขาจินตนาการไว้นั้นแตกต่าง
จากความเป็นจริงอันน่าสยดสยองมาก

สาวชาวนาสี่คน (Sara, Susan, Honor, Nelly)

ในรายนามผู้แสดงนั้น ปรากฏชื่อเพียงสามคน แต่ในบทละครเนลลี่
มีบทเพิ่มเข้ามา ทั้งนี้อาจเกิดจากการสับสนในต้นฉบับ เพราะซิงก์ปรับปรุงและเปลี่ยน
แปลงบทละครของเขาอยู่บ่อย ๆ บทละครเรื่องนี้ก็มีประมาณ 8 - 9 ต้นฉบับที่แตกต่าง
กันไปในเรื่องละเอียด

สาวชาวนาทั้งสี่คนนี้ พูกรวม ๆ กันว่าเป็นพวกยกย่องวีรบุรุษ
ออกสำเภาเดินทางจากหมู่บ้านมาเพื่อนำของกำนัลมาให้คริสต์ และฟังเรื่องราวของเขา
ด้วยตัวเอง พวกเขาอาจจะเทียบได้กับนักบวชผู้สามคนที่เดินทางไปแสดงความเคารพ
ต่อพระเยซูคริสต์ ที่เพิ่งประสูติในเมืองเบธเลเฮม ความสำคัญของเหล่าสาวชาวนา
นี้ก็เพื่อช่วยเสริมแรงให้คริสต์เพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง และพัฒนาไปสู่การรู้จักตนเอง
ในที่สุด

การสร้างตัวละครของซิงก์นั้นพอจะสรุปได้ว่า เขาสามารถวางลักษณะ
ตัวละครได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตัวละครทุกตัวมีความสัมพันธ์ต่อกัน เราสามารถมองเห็น

ได้อย่างชัดเจน ราวกับเป็นคนในชีวิตรจริงที่มีพฤติกรรมและความคิดที่เป็นเบื้องหลัง การกระทำนั้น ๆ การที่เหลาชาวบ้านมีจินตนาการที่ป่าเถื่อนเช่นนั้น. เนื่องจากว่าเขามีชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับธรรมชาติ ชีวิตประจำวันของพวกเขาจึงซึกไม่มีชีวิตชีวาเลยจนเขามีแนวโน้มที่จะมองหาสิ่งที่จะทำให้ชีวิตตื่นเต็นขึ้นบ้าง เขาจึงไปถึ ที่ไค้เห็นคริสตึ้นาน เข้ามาในชีวิตพร้อมกับเรื่องเล่าที่แปลกไปจากชีวิตที่ไม่มีอะไรน่าตื่นเต็นของพวกเขา พวกเขาจึงยอมรับคริสตึกับเรื่องราวของเขาที่เกิดขึ้นใกล้ตัวเป็นเหมือนนิทานอภินิหาร แต่เมื่อนิทานกลายมาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในบ้านของเขาเอง พวกเขาถึงพร้อมที่จะเห็นเป็นอื่นไป เมื่อเห็นว่าสถานการณ์เช่นนั้นจะทำให้พวกเขาตกอยู่ในความยุ่งยากซึ่งก็เป็นธรรมดาของคนที่ต้องพยายามเอาตัวรอด ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับปัญหาใด ๆ

ฉาก

ฉากของละครเรื่องนี้ถูกจัดอย่างเรียบง่าย และเป็นธรรมชาติให้สมกับสภาพของโรงขายเหล้าที่ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยในชนบทแห่งหนึ่งในแคนดึมาโย อุปกรณ์ในร้านก็มีเพียงเคาน์เตอร์ โต๊ะ หิ้งวางขวดและเหยือก เตาผิงที่ใช้ตามชนบท คือใช้ถ่านหินร่น เป็นเชื้อเพลิง การแต่งกายของตัวละครก็เป็นแบบธรรมชาติตามสภาพที่เป็นจริง เพกึนแต่งตัวในชุดสาวชานา จึงจะเห็นไค้ว่าการบรรยายฉากนั้นสมจริงสมจังอย่างยิง

ผู้แต่งไค้บรรยายสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์โดยผ่านตัวละคร ทำให้เราทราบว่า ณ สถานที่แห่งนี้เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ ชาวบ้านดำรงชีวิตอยู่อย่างโคกเตียว เพราะแต่ละหลังคาเรือนอยู่ห่างไกลกัน ชีวิตผ่านไปอย่างจืดชึกไม่มีอะไรตื่นเต็น ผู้ชายจึงฆ่าเวลาไปด้วยการดื่มเป็นส่วนใหญ่ คนหนุ่มสาวมากก็ดูเหมือนว่าจะอพยพไปอเมริกา ยังคงเหลือแค่ที่พิการ เสียสตี หรือไม่ก็เป็นอาชญากรเท่านั้น ดังที่เพกึนกล่าวกับซอน

Pegeen : It's a wonder, Shaneen, the Holy Father'd be taking notice of the likes of you; for if I was him I wouldn't bother with this place where you'll meet none but Red Linahan, has a squint in his eye, and Patcheen is lame in his heel, or the mad Mulrannies were driven from California and they lost in their wits. We're a queer lot these times to go troubling the Holy Father on his sacred seat.

(Ibid., p. 177)

ถึงแม้ว่าจะมีคนดีอย่างชอน เลอ ก็หมั่นของเพี้ยนอยู่ก็ตาม แต่เขาก็ซัดจาด
ในละแวกบ้านนี้ จะหาคนที่กล่าวหาตัวจริงเหมือนกับที่แดนิน ซัลลิแวน เคยทำไม่ได้เลย

Pegeen : Where now will you meet the like of Daneen Sullivan knocked the eye from a peeler; or Marcus Quin, God rest him, got six months for maiming ewes, and he a great warrant to tell stories of holy Ireland till he'd have the old women shedding down tears about their feet. Where will you find the like of them, I'm saying?

(Ibid.)

นอกจากนี้ยังมีพวกที่ประพฤติคนในทางมีคิอีกด้วย อันแสดงถึงความไม่มีชื่อเสียง
กฎหมายไม่สามารถมาถึงหมู่บ้านได้

Pegeen : Isn't there the harvest boys with their tongues red for drink, and the ten tinkers is camped in the east glen, and the thousand militia - bad

cess to them! - walking idle through the land.

There's lots surely to hurt me, and I won't stop alone in it, let himself do what he will.

(Ibid., p. 179)

ผู้แต่งสร้างฉากและสถานการณ์ให้เราเกิดมโนภาพว่าชาวบ้านต่างชีวิตกัน
อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีความปลอดภัย แต่ในขณะที่เดียวกันชาวบ้านทั้งหลายก็มีทัศนคติ
ที่ไม่ดีต่อตำรวจ ดังจะเห็นได้จากคำพูดของฟิลลี่ ออกความเห็นว่าเขาไม่เคียดแค้น
ทำงานในบ้านแล้ว จะทำให้ตำรวจกลัวเขาแล้วไม่กลายมายุ่มยามก่อความรำคาญให้
พวกเขาได้

Philly : The peckers is fearing him, and if you'd
that lad in the house there isn't one of them would
come smelling around if the dogs itself were lapping
potteen from the dung-pit of the yard.

(Ibid., p. 184)

การปรากฏตัวของคริสต์ในหมู่บ้านที่มีชีวิตอยู่อย่างเงิบเหงา ห่างไกลกัน เป็น
จุดสนใจของเขาเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คริสต์ได้กระทำสิ่งที่เขาไม่หาญกล้าจะ
ประพฤตินั้นคือการปลิวชีวิตบิดาของตนเอง ทำให้ชาวบ้านยอมรับคริสต์ในฐานะ
ผู้กล้าหาญทันที ด้วยเหตุนี้เขาเหล่านี้อยู่ในสถานการณ์ที่พร้อมจะยกย่องคนกล้าอยู่แล้ว
ไม่ว่าเขาจะทำการดีที่ถูกต้องหรือไม่ก็ตาม

เราจะเห็นได้ว่า ชิงกัสร้างฉากได้สมจริงสมจัง ในการที่จะนำไปสู่
เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป เขาได้ทำให้การจินตนาการของชาวบ้านที่เห็นคริสต์เป็น
วีรชนสมเหตุสมผลเป็นจริงเป็นจังได้

สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ในละครเรื่องนี้ตลอดทั้งสามองก์ใช้เพียงแห่งเดียว คือ
ที่โรงขายเหล้า แต่ในองก์ที่สองชิงกัสร้างฉากการแข่งขันกีฬาที่ชายหาดได้อย่างสมจริง

โดยไม่ต้องเปลี่ยนสถานที่ เพียงแค่ให้ตัวละคร คือ เขามาน ฟิลลี่ จิมมี่ และแม่หม้ายควิน มองออกไปนอกหน้าต่าง แล้วเขียนการแข่งขัน ก็สามารถทำให้เราวาทภาพการแข่งขัน ได้จากตัวละครทั้งสี่คนนั้น ในองก์ที่สามก็เช่นเดียวกัน เราเองไม่เห็นวาทศิลป์ที่น่าพิศ ในครั้งที่สองอย่างไร แต่เราสามารถจินตนาการได้อย่างชัดเจน จากเสียงร้อง เสียงตี จากข้างนอก แล้วก็มองเห็นว่าคริสต์ก็เดินเข้ามาในบ้านคนเดียว

ละครเรื่องนี้นอกจากจะมีเอกภาพในเรื่องสถานที่แล้ว ยังมีเอกภาพเกี่ยวกับ เวลาอีกด้วย คือ ใช้เวลาภายใน 24 ชั่วโมง ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ในองก์ที่หนึ่ง เหตุการณ์เริ่มต้นในคืนวันหนึ่งของฤดูใบไม้ร่วง ในองก์ที่สองเป็นเวลาเช้าของวันรุ่งขึ้น และในองก์ที่สามเหตุการณ์จบลงในเวลาบ่ายของวันเดียวกัน การเลือกเวลากลางคืน เป็นการเริ่มเรื่อง ก็นับว่าเป็นความสามารถในการสร้างฉากของผู้แต่ง เพื่อที่จะได้ ก่อให้เกิดบรรยากาศของความลึกลับ เป็นเวลาที่เหมาะสมสำหรับคริสต์ที่จะเล่าเรื่องของ เขา และสำหรับชาวบ้านที่จะยอมรับทันทีว่าเป็นนิทานเกี่ยวกับอภินิหารของ "วีรบุรุษ" คริสต์

การสร้างฉากจึงเป็นความเชี่ยวชาญอันยอดเยี่ยมของซิงก์ในการให้ความจริง และเป็นธรรมชาติของเหตุการณ์ในละคร ทำให้เรามีความรู้สึกราวกับว่ากำลังประสบ กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ในชนบทที่ห่างไกลความเจริญ ในดินแดนทางแถบตะวันตก ของไอร์แลนด์

ภาษา

ภาษาที่ใช้ในละครเรื่องนี้เป็นแบบธรรมชาตินิยม คือ ใช้ภาษาที่ทุกคน ในชีวิตประจำวันของชาวชนบทในแถบตะวันตกของไอร์แลนด์ ซิงก์เองก็ได้เขียนไว้ใน คำนำของละคร เรื่องนี้ว่าในการ เขียนบทละคร ของเขานั้นเขาได้ใช้ภาษาที่ทุกคนทางแถบ ชายฝั่งตะวันตกจากเคาน์ตี้ เคอร์รี่ ถึงเคาน์ตี้มาโย เขาถ่ายทอดสำนวนภาษาที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันจริง ๆ ของชาวนาแถบนี้

เราสามารถทราบธรรมเนียมนิยมในการบูชาของชนชาวนาในแถบนี้ได้จาก
ภาษาของตัวละคร ศาสนามีบทบาทอย่างมากในการดำรงชีวิตของเขา เราจะเห็น
ได้จากการทักทาย คำอูทาน และแม้แต่ในคำสนทนาจะมีการเอ่ยถึงพระเจ้าอยู่เสมอ เช่น

Men together : God bless you! The blessing of God on
this place!

Pegeen : God bless you kindly.

(Ibid., p. 178)

Christy subsiding : With the help of God I did, surely,
and that the Holy Immaculate Mother may intercede for
his soul.

Philly retreating with Jimmy : There's a daring feelow.

Jimmy : Oh, glory be to God!

(Ibid., p. 183)

Shawn turning back, wringing his hands : Oh, Father
Reilly, and the saints of God, where will I hide
myself to-day? Oh, St Joseph and St Patrick and
St Brigid and St James, have mercy on me now!

(Ibid., p. 180)

ซึ่งก็ใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบได้อย่างมีชีวิตชีวา และเราสามารถมองเห็นภาพ
ได้อย่างชัดเจน เช่น เมื่อคริสตี้แสดงความรักต่อเพ็กกี้ เขาได้จินตนาการถึงความสุข
ที่เขาทั้งสองจะได้รับเมื่อมีความรัก ซึ่งการเปรียบเทียบก็ยังพาดพิงถึงพระเจ้าและ
สวรรค์อยู่เช่นกัน

Christy : It's little you'll think if my love's a
poacher's, or an earl's itself, when you'll feel my
two hands stretched around you, and I squeezing kisses
on your puckered lips, till I'd feel a kind of pity
for the Lord God is all ages sitting alone in his
golden chair.

(Ibid., p. 218)

Christy : If the mitred bishops seen you that time,
they'd be the like of the holy prophets, I'm thinking,
do be straining the bars of Paradise to lay eyes on
the Lady Helen of Troy, and she abroad, pacing back
and forward, with a nosegay in her golden shawl.

(Ibid.)

ในการเปรียบเทียบ ซึ่งก็ใช้สัญลักษณ์หรือคำเปรียบเทียบที่เกี่ยวข้องกับ
ชีวิตประจำวันของคนกับธรรมชาติรอบตัว เช่น คริสตี้พูดเปรียบเทียบว่าเธอเปรียบ
ประจักษ์ดวงจันทร์ในยามรุ่งสาง

Christy : I wish to God I was letting on; but I was
lonesome all times, and born lonesome, I'm thinking,
as the moon of dawn.

(Ibid., p. 201)

คริสตี้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับบิดาของเธอ เปรียบเทียบบิดาเวลาเมา
จะออกไปนอนเปลือยกาย ตัวซีดหน้าเกลียดเหมือนต้นไม้กลางแสงจันทร์ในคืน
พฤษภาคม

Chrity : ...if you seen him and he after drinking for weeks, rising up in the red dawn, or before it maybe, and going out into the yard as naked as an ash-tree in the moon of May, and shying clods against the visage of the stars till he'd put the fear of death into the banbhs and the screeching sows.

(Ibid., p. 188)

เมื่อคริสตีพบว่าบิดาของเขามีโคตาย แยกกำลังตามหาตัวเขาอยู่ เขาเปรียบเทียบ
ว่าบิดาของเขาเหมือนกับสัตว์ที่ตามล่าหนู

Christy turning to the door, half to himself : To be letting on he was dead, and coming back to his life, and following after me like an old weasel tracing a rat, and coming in here laying desolation between my own self and the fine women of Ireland, and he a kind of carcass that you'd fling upon the sea...

(Ibid., p. 207)

นอกจากนี้จึงยังใช้การเปรียบเทียบและบรรยายที่ก่อให้เกิดความขบขัน เช่น
เมื่อแม่หมายควินมาบอกเพ็กินว่าจะให้คริสตีไปที่บ้านของนางนั้น เพ็กินไม่พอใจ และว่า
แม่หมายควินอย่างรุนแรง แต่ก็เป็นการเปรียบเทียบที่ตลก เธอว่าพระเจ้าสร้างแม่หมาย
ควินให้เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบาย นางเลี้ยงแกะคำควินนั้นมของนางเอง เพื่อให้พระได้
รู้สึกถึงความเป็นคริสเตียนของนางจากสัตว์ไถ่แกะตัวนั้น

Pegeen with noisy scorn : It's true the Lord God

formed you to contrive indeed. Doesn't the world know you reared a black ram at your own breast, so that the Lord Bishop of Connaught felt the elements of a Christian, and he eating it after in a kidney stew? Doesn't the world know you've been seen shaving the foxy skipper from France for a threepenny-bit and a sop of grass tobacco would wring the liver from a mountain goat you'd meet leaping the hills?

(Ibid., p. 191)

ไม่เคิลกลับจากงานศพในอากรณีนเมา เขาบอกว่าคริสต์ว่าเขาน่าจะนำศพ
บิดามาด้วย จะให้ทำพิธีฝังอย่างสมเกียรติ และทุกคนจะได้ดื่มอวยพรให้แก่วิญญาณ
เขาด้วย

Michael : It is, then; and aren't you a louty schemer to go burying your poor father unbeknownst when you'd a right to throw him on the crupper of a Kerry mule and drive him westwards, like holy Joseph in the days gone by, the way we could have given him a decent burial, and not have him rotting beyond, and not a Christian drinking a smart drop to the glory of his soul?

(Ibid., p. 220)

ไม่เคิลยังได้กล่าวถึงบรรพบุรุษกาลก่อนฝังศพเดทว่า

You'd never see the match of it for flows of drink, the
 way when we sunk her bones at noonday in her narrow grave,
 there were five men, aye, and six men, stretched out
 retching speechless on the holy stones.

(Ibid.)

เราจะเห็นได้ว่า มีการใช้ถ้อยคำขัดแย้งน่าขัน คือ ในพิธีฝังศพอันมีเกียรติ
 (decent burial) แต่มีการดื่มที่ติดต่อกัน (flows of drink) ในเวลาเที่ยงวัน
 ซึ่งปกติควรจะดื่มในเวลากลางคืน แสดงว่าคนเหล่านั้นดื่มตั้งแต่กลางคืน เรื่อยมาจนถึง
 กลางวัน 'retching speechless' กับ 'holy stones' ก็ขัดแย้งกัน แสดงให้
 เห็นว่าซึ่งก็มีความเป็นเลิศในการใช้ถ้อยคำ เพื่อให้เกิดผลตามที่ต้องการได้อย่างดี
 นั่นคือ การล้อเลียนในแง่ตลกขบขัน

ภาษาที่ใช้ในละครเรื่องนี้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันของชนชาวนาในแถบ
 ตะวันตก การนำภาษาดังกล่าวมาใช้จึงอยู่ในแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม และข้อดีของ
 ภาษาดังนี้ก็คือความไพเราะสละสลวยราวกับภาษากวี ดังที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ 2 ใน
 หัวข้อวิวัฒนาการของการละครไอริชสมัยใหม่ ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินิยม ทำให้ละคร
 ธรรมชาตินิยมที่ซิงก์เขียนนี้สนุกสนานและมีรสชาติอย่างยิ่ง

วิเคราะห์บทละครเรื่อง Juno and the Paycock ของ จอน โอเคซี

ละครเรื่องนี้แสดงที่โรงละครแอนบี้เป็นครั้งแรกในปี 1924 เป็นละครเรื่องที่
สองของโอเคซีที่ได้แสดง ณ โรงละครแห่งนี้ เรื่องแรกคือ The shadow of a
Gunman ได้นำมาแสดงในปี 1923 สำหรับเรื่อง Juno and the Paycock นี้
ได้สร้างประวัติศาสตร์ให้แก่โรงละครแอนบี้คือเป็นละครเรื่องแรกที่ได้แสดงถึงสภาพที่สอง
และมีการเข้าชมเต็มทุกที่นั่งตลอดการแสดง เพราะไม่เคยมีละครเรื่องใดแสดงเกินหนึ่ง
สัปดาห์

ละครประสบความสำเร็จอย่างงดงาม แต่ก็มีเสียงบ่นบ้างจากผู้ชมเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง
บางตอน และเมื่อคณะละครไปเปิดการแสดงที่เมืองคอร์ค (Cork) ซึ่งอยู่ทางใต้ของ
ไอร์แลนด์ ก็มีสัญญาณว่าจะมีปัญหา ผู้จัดการของโรงละครที่นั่นไม่อนุญาตให้ละครเรื่องนี้
แสดง จนกว่าจะมีการคัดทอนส่วนที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและมีการแก้ไขส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง
ทางเพศเสียก่อน แม้แต่บทสวดที่ไพเราะ และมีความหมายลึกซึ้งที่นางแทนเคร็คและจูโน
ใช้ซึ่งเป็นคำพูดที่สำคัญที่สุดของละครเรื่องนี้ ก็จำเป็นต้องถูกตัดออก และยิ่งกว่านั้น
เหตุการณ์ที่แมรีถูกเบนซิมหลอกหลวงจนต้องท้องก็ต้องเปลี่ยนให้เบนซิมและแมรีแต่งงานกัน
เสียก่อน แล้วเบนซิมจึงทอหึงเธอในเวลาต่อมา ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้แสดงให้เห็น
ว่าชาวไอริชมีความคิดอนุรักษนิยมอย่างมากในขณะนั้น

บทละครที่จะนำมาวิเคราะห์นี้ใช้บทละครที่พิมพ์โดยบริษัท The New Library
ในหนังสือ Five Great Modern Irish Plays ซึ่งตีพิมพ์ในปี 1941

เนื้อเรื่องย่อของ Juno and the Paycock

ละครเรื่องนี้เกิดขึ้นในปี 1922 ระหว่างสงครามกลางเมือง ซึ่งเป็นการต่อสู้
ในหมู่ชนชาวไอริชด้วยกันเองระหว่างฝ่ายที่สนับสนุนการแยกตัวของไอร์แลนด์ออกเป็นรัฐ
อิสระจากอังกฤษ แต่ยังมีไอร์แลนด์เหนือขึ้นตรงต่ออังกฤษ กับฝ่ายสนับสนุนสาธารณรัฐไอริช

ที่ไม่เห็นด้วยกับการแบ่งแยกไอร์แลนด์เหนือออกไปจากไอร์แลนด์ เป็นที่แน่นอนว่าการสู้รบจะต้องส่งผลกระทบไปยังชาวไอร์แลนด์เอง โดยเฉพาะครอบครัวที่มีสามี หรือบุตรที่ร่วมในขบวนการ ไม่ว่าจะอยู่ฝ่ายใดก็ตาม ฉะนั้นเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงชีวิตของครอบครัวชาวไอร์แลนด์ครอบครัวหนึ่งที่อาศัยอยู่ในสลัม กรุงดับลิน ซึ่งผลจากสงครามทำให้ครอบครัวต้องประสบระบอบการปกครองที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

ตอนที่ 1

เวลาเช้า ณ ห้องเช่าแห่งหนึ่งในกรุงดับลินเป็นที่พักอาศัยของครอบครัวบอยล์ จอห์นนี่ กำลังนั่งชกตัวอยู่ข้างเตาผิง ในขณะที่แมรีพี่สาวผู้มีหน้าตาดี อายุ 22 ปี กำลังทำผมอยู่หน้ากระจกบานเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ และอ่านหนังสือพิมพ์ไปควบ เธออ่านออกเสียงข่าวหนึ่งเกี่ยวกับการพบศพชายคนหนึ่งในถนนนอกเมือง จูโน บอยล์ มารดาของแมรีและจอห์นนี่ ผู้ซึ่งกลับจากข้อของถามแมรีว่า กับตันบอยล์ ผู้เป็นบิดากลับมาแล้วหรือยัง แมรีตอบปฏิเสธ แล้วแมรีก็อ่านข่าวเรื่องศพที่พบ ปรากฏว่าเป็นบุตรชายของนางแทนเคิร์กเพื่อนบ้านของครอบครัวบอยล์ ขณะที่แมรีกำลังอ่านรายละเอียดซากศพ ให้มารดาฟัง จอห์นนี่ก็ปีงปั้งลุกขึ้นออกจากห้องไป เพราะไม่สามารถทนฟังได้ จูโนแสดงความโล่งใจที่จอห์นนี่ไม่ไ้ยุ่งเกี่ยวกับบุตรชายของนางแทนเคิร์กมานานแล้ว เพราะว่ามีคนพูดว่าเขาเป็นพวกนิยมสาธารณรัฐ แล้วจูโนก็พูดถึงสามีว่าคงจะรอให้คนออกไปทำงานเสียก่อน จึงจะกลับเข้าบ้าน จะไ้ชวนเพื่อนลูก จอห์นนี่มารับประทานอาหารเช้าด้วย เสร็จแล้วจูโนก็นั่งเฝ้าเรื่องการว่างงานของจอห์นนี่ และการหยุดงาน สไตรค์ของแมรี

จอห์นนี่กลับเข้ามาพร้อมกับพูดว่าเขาไม่สามารถจะพักผ่อนได้เพราะเพื่อนบ้านที่อยู่ชั้นบนทำเสียงดัง จอห์นนี่มีท่าทางหงุดหงิดไม่สบายใจ และกลัวที่จะอยู่คนเดียว เขาเป็นคนขมและบอบบาง อายุุน้อยกว่าแมรี หน้าตาซึกเขียว ดวงตาแสดงถึงความสิ้นหวัง เขาเป็นลูกเลิกร่วมขบวนการก่อการจลาจลในวันอีสเตอร์ และถูกยิงที่สะโพก ส่วนแขนซ้ายของเขาขาดเพราะถูกสะเก็ดกระบอกปืนในการปะทะกันที่ถนนโอคอนเนลล์ทำให้เขาต้องเดิน

กะโหลกกะเผลก ต้องเป็นคนพิการ มีจิตใจที่ไม่ปกติ กลัวความมืด ต้องจุดไฟไว้
หน้ารูปปั้นแม่พระ นอกจากนี้เขายังจุดไว้ที่หน้ารูปเซนต์แอนโทนีในห้องนอนเข่อีกด้วย

เจอร์รี่ ก็วัน เขามาอย่างรีบร้อน เขาเป็นชายหนุ่มอายุประมาณ 25 ปี รูปร่าง
ที่ ท่าทางกระตือรือร้น เขาถามถึงกับตันบอยล์ พร้อมกับบอกว่า คุณพอฟาร์เรลสั่งให้
มาแจ้งข่าวว่ามึงงานจะให้กับตันบอยล์ทำ จูโนจึงแนะนำให้เจอร์รี่ไปหาที่ตันบอยล์ในบาร์
เครื่องดื่มที่ร้านโรอัน หรือร้านฟอลลี เจอร์รี่รีบวิ่งออกไป จูโนอยู่แต่ใจว่าอย่างไรเสีย
กับตันบอยล์ก็คงจะหาทางหลีกเลี่ยงงานจนได้ เพราะเขาชอบที่จะเที่ยวเตร่ทั้งวันทั้งคืน
ราวกับ "นกยูง" ในขณะที่เขากำลังทำงานหามรุ่งหามค่ำสายตัวแทบขาด

ครั้นแล้วกับตันบอยล์ก็กลับมาในอาการมึนเมา พร้อมกับร้องเพลงอย่างครึ้มอก
ครึ้มใจ โดยมีจ็อกเซอร์เป็นลูกขุนพลคอยพยัก จูโนเข้าไปแอบซ่อนอยู่หลังม่าน กับตันบอยล์
ชักชวนให้จ็อกเซอร์เข้ามาในมาน เพราะเขาใจว่าจูโนไปทำงานแล้ว เขาพูดถึงจูโน
ว่า ไม่ควรจะเชื่อว่าจูโนเลย ควรจะเป็นเคย์ควีแห่งความโศกสลด (Deirdre of the
Sorrows) มากกว่า เนื่องจากเธอช่างมันมาก จ็อกเซอร์ก็เอออไปกับกับตันบอยล์
เขาออกความเห็นว่าเป็นการที่จูโนออกไปเสีย เมื่อแมวไม่อยู่หนูจะได้รำเริง กับตัน
บอยล์จึงชวนให้จ็อกเซอร์อยู่ดื่มชาด้วย

จูโนออกมาจากที่ซ่อน จ็อกเซอร์จึงไม่กล้าอยู่ต่อไป เมื่อจ็อกเซอร์ไปแล้ว
จูโนก็หันมาบนว่าสามี กับตันบอยล์ปฏิเสธอย่างแข็งขันว่าเขาเองยังไม่ได้ดื่มแม้แต่
หยกเดียว

เจอร์รี่กลับมาจากการตามหาที่ตันบอยล์ ทำให้จูโนจับเท็จกับตันบอยล์ได้ว่า
เขาได้ไปดื่มที่ร้านฟอลลี กับตันบอยล์ด้วยความเสียหน้าจึงว่าเจอร์รี่ว่าหากคนเป็นจารบุรุษ
คอยติดตามเขา แต่เมื่อทราบว่ามึงงานจะให้คนทำ ก็ทำที่ว่าปวกที่ขาขวา จูโนก็คว้า
สามีควยถ้อยคำรุนแรง หวังจะให้เขาทำงานให้ได้ แต่กับตันบอยล์ก็หาเหตุผลขึ้นมาอ้าง
เพื่อจะได้เลี่ยงงานครั้งนี้

เมื่อจูโนรีบไปทำงานแล้ว เจอร์รี่ซึ่งหลงรักแม่รี่พยายามพุกกับแม่รี่ซึ่งกำลังจะ
ออกไปข้างนอก เขาเคยพบว่าแม่รี่ไปกับชายอื่นจึงถือว่าแม่รี่ แล้วการสนทนาก็กลาย

เป็นการถกเถียงกัน แมรวี้งออกไปโดยมีเจริ์ตามไปตึก ๆ

ขณะที่กัปตันบอยล์เตรียมปรุงอาหารเช้า ครั้งแรกเขาถูกรบกวนจากคนขายจักร และครั้งที่สองจากเสียงเคาะประตูที่ดังมากจนกระทั่งจ็อกเซอร์ที่อยู่ห้องข้าง ๆ และจอห์นนี่ต้องออกมาดู แต่กัปตันบอยล์ไม่ยอมเปิดประตูเพียงแค่ออบคุกกี้ของหน้าต่าง แลเห็นว่าเป็นบุรุษในเสื้อโค้ดกันฝน จอห์นนี่รู้สึกกังวลใจมากและใส่ใจอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเสียงเคาะประตูนั้นยุติ และบุรุษผู้นั้นหายไป

กัปตันบอยล์ชักชวนให้จ็อกเซอร์กินชาด้วย แล้วคนทั้งสองก็สนทนากัน เรื่องแรกคือเกี่ยวกับงาน และเจริ์ กัปตันบอยล์วิจารณ์เจริ์ว่าเขาไม่นิสัยไม่เหมือนคริสเตียนเลย เพราะว่าเขาไม่เคยสวด และอาจจะไม่เคยกินเลยในชีวิต ต่อมาบอยล์ก็วิจารณ์พระว่าเป็นผู้มีอิทธิพลเหนือชีวิตของคน และสิ่งที่พระองค์ต้องการคือให้ทุกคนทำงานหนักเพื่อให้พระไค้โดยสุขสำราญ แล้วกัปตันบอยล์ก็คุยฟุ้งต่อไปถึงอดีตที่เขาเคยเป็นกัปตันเรือ

ทันใดนั้น คนทั้งสองก็ไค้ยินเสียงจูโนพักกับนางแมคคิกแกน ผู้อาศัยอยู่ในห้องเข้าอีกคนหนึ่ง จ็อกเซอร์รีบป็นออกนอกหน้าต่าง ขึ้นไปซ่อนบนหลังคา ในขณะที่กัปตันบอยล์เก็บของบนโต๊ะอย่างลนลาน

จูโนเข้ามา แล้วแจ้งกับกัปตันบอยล์ว่าจะมีแขกมาที่บ้านพร้อมกับชาวที่ยิ่งใหญ่สำหรับกัปตันบอยล์ ครู่หนึ่งต่อมาแมรวี้งก็เข้ามาพร้อมกับชาร์ลี เบนธัม ชายหนุ่มรูปงามสูง และแต่งตัวหรูหรา อายุ 25 ปี เขาเป็นครู และศึกษากฎหมายในเวลาเดียวกัน เขาเป็นผู้ร่างพินัยกรรมให้แก่นายเอลลิสันดาติของกัปตันบอยล์ผู้มีเจตจำนงจะยกทรัพย์สินสมบัติส่วนหนึ่งให้แก่กัปตันบอยล์ และบัดนี้นายเอลลิสันไค้เสียชีวิตแล้ว และเงินจำนวน 1,500 ถึง 2,000 ปอนด์ ก็จะถูกเป็นของเขา กัปตันบอยล์รู้สึกโสมนัสอย่างยิ่งกับโชคลาภที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน เขาเอ่ยปากสัญญากับจูโนว่าตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่คบหากับจ็อกเซอร์อีกต่อไป จ็อกเซอร์ผู้หลบอยู่บนหลังคาไค้ยินเข้าก็โกรธมาก กระโดดลงมาจากหลังคาล้อเลียนกัปตันผู้สร้างหาคบเป็นทหารเรือในทะเลลึก และพยายามแสวงหางานทำ แต่สวคมนต์ภาวนาไม่ให้ไค้ แล้วก็จากไป กัปตันบอยล์เมื่อเห็นเพื่อนผู้ทรยศทำเช่นนั้นก็คิดว่าจ็อกเซอร์จะไม่ไค้ล้มรสสุราจากขวดของคนอีกเลย

องก์ที่ 2

สองวันต่อมา เวลาประมาณสิบแปดนาฬิกา สถานที่เดิมคือห้องนั่งเล่นของครอบครัวบอยล์ ซึ่งบัดนี้เต็มไปด้วยเฟอร์นิเจอร์ราคาถูที่กัปตันบอยล์ได้จัดหามาด้วยเงินเชื่อ

กัปตันบอยล์นอนเอกเขนกหลับไปบนเก้าอี้หวายบนโซฟา ลึกครู่หนึ่งได้ยินเสียงจ็อกเชอร์อยู่นอกประตู กัปตันบอยล์รีบลุกขึ้นหยิบปากกา ท้าทายว่ากำลังยุ่งอยู่กับเอกสารต่าง ๆ เมื่อจ็อกเชอร์เข้ามา กัปตันก็วางท่าสง่าและบอกจ็อกเชอร์ให้รีบออกไปก่อนที่เบนซ์จะมา

จูโนและแมรีเข้ามาพร้อมกับเครื่องเล่นแผ่นเสียงที่กัปตันบอยล์สั่งซื้อด้วยเงินผ่อน ทุกคนในครอบครัวชื่นชมกับของเล่นชิ้นใหม่ ต่อมาเบนซ์ซึ่งกลายเป็นแขกประจำบ้านก็เข้ามา ในการสนทนาทำให้รู้ว่าเบนซ์นับถือศาสนาคริสต์นิกายรีพรีเซนแตทีฟ และไม่เชื่อว่ามีผีในโลกนี้ ขณะที่เบนซ์กำลังอธิบายเกี่ยวกับผีในทัศนะของนักวิทยาศาสตร์นั้น จอห์นนี่ผู้หัวโผนไม่สามารถจะทนฟังต่อไปได้ รีบลุกขึ้นเดินเข้าห้องไป แต่แล้วทุกคนก็ได้ยินเสียงจอห์นนี่ร้อง และวิ่งพรวดพรากเข้ามาหาทางตกใจสุดขีด เขาพบว่าเขาแลเห็นรอบบี้ แตนเคิร์ก ผู้ถูกฆาตaylorโดยพวกนิยมรัฐอิสระกำลังคุกเข่าอยู่หน้ารูปแม่พระ และหันมามองจอห์นนี่ด้วยสายตาไม่เป็นมิตร นอกจากนี้รอบบี้ยังอยู่ในสภาพที่นาถ้ว มีบาดแผลที่หน้าอกอย่างเห็นได้ชัด

จูโนพยายามปลอบจอห์นนี่ให้หายกลัว เบนซ์อาสาเข้าไปดูในห้องและกลับออกมาแจ้งกับทุกคนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพปกติ

ต่อมานางแมคคิกแกน สมาชิกผู้เข้าบ้านเช่นเดียวกับครอบครัวบอยล์ เข้ามาสมทบด้วย พร้อมกับจ็อกเชอร์ กัปตันบอยล์แนะนำให้คนทั้งสองรู้จักกับเบนซ์ การสนทนาคำเนินไปด้วยดี ในขณะที่ทุกคนกำลังสนุกสนานกับการลับกันร้องเพลง ความบันเทิงก็ต้องซบถลงด้วยขบวนการเทศน์ของรอบบี้ผ่านหน้าบ้านเข้าไป

ในขณะที่จอห์นนี่นั่งอยู่ตามลำพัง เนื่องจากทุกคนลงไปที่ถนนเพื่อชมขบวนแห่ศพ ชายหนุ่มคนหนึ่งก็เข้ามาพบจอห์นนี่ แจ้งกับจอห์นนี่ว่าให้ไปประชุมกับสมาชิกหน่วยรบ และ

จะถูกสอยสวนเกี่ยวกับการตายของรอบบี้ จอห์นนี่ยืนยันว่าคนไม่รู้เรื่องแค่ประการใด และปฏิเสธการไปประชุม เมื่อถูกตักเตือนไม่ให้ลืมหาคำสาบาน จอห์นนี่ก็ร้องว่าเขาได้เสียสละให้ไอ้แรนค์มากพอแล้ว แต่ชายหนุ่มก็พูดว่าไม่มีใครจะสามารถเสียสละให้แก่ไอ้แรนค์ได้เพียงพอ แล้วก็จากไป เสียงสวมนต์ของผู้คนในชวอนแฮตดังแว่วมาเบา ๆ

องก์ที่ 3

สองเดือนต่อมา เดือนพฤศจิกายน เวลาประมาณ 18:30 น.

แมรีกำลังนั่งอยู่หน้าเตาผิง หน้าคาเฟ่ทางกังวลใจและอึดโรย เบนซ์ได้จวกเธอไปประเทศอังกฤษโดยไม่ไ้ข่าวคราว และแมรีก็ไม่ทราบที่อยู่ของเธอ จูโนพยายามซักถามถึงสาเหตุการจากไปของเบนซ์จากแมรี ซึ่งแมรีเองก็ไม่ทราบเหตุผล เพียงแค่บอกจูโนว่าเธอรักเบนซ์มากทั้งกายและใจ จูโนแลเห็นว่าแมรีมีสุขภาพทรุดโทรม จึงจะพาไปให้แพทย์ตรวจ

ก่อนที่จะออกไป จูโนเข้าไปพบกับตันบอยล์ซึ่งยังนอนอยู่ เพราะเมื่อคืนนี้ถูกหามส่งบ้านด้วยไข้เสียจนเมามายไม่ได้สติ เธอบอกให้เขาไปติดตามเรื่องพินัยกรรม กับทนายความ ขณะนี้ครอบครัวอยู่ในสภาพหนี้สินล้นพ้นตัว จูโนยื่นคำขาดกับตันบอยล์ว่าต่อแค่นี้ไปให้เขาไปซื้อของที่ร้านเมอร์ฟี่เอง เธอเป็นหนี้เขาถึงยี่สิบปอนด์แล้ว และไม่กล้าที่จะเผชิญหน้าเขาอีกต่อไป

ทันทีที่จูโนและแมรีลับประตูไป จ็อกเซอร์กับนูเจนท์ก็เข้ามา นูเจนท์บอกจ็อกเซอร์ว่ากับตันบอยล์จะไม่ได้มรดกเพราะว่าพินัยกรรมระบุไว้ไม่ชัดเจน กับตันบอยล์เป็นหนี้เขาอยู่เจ็ดปอนด์ค่าเสื้อผ้าชุดใหม่ และเพื่อนบ้านทุกคนได้ให้กับตันบอยล์กู้เงิน เพราะหวังว่าเขาจะได้อมรดก

กับตันบอยล์ต้องตกอยู่ในสภาพลำบาก หลังจากที่นูเจนท์ไปพร้อมกับยี่สิบชุดใหม่ของเขาคืน เขาก็ต้องเผชิญหน้ากับนางแมคคิกแกน ผู้มาทวงเงิน 3 ปอนด์ 5 ชิลลิง ที่ไคยืมคืน กับตันบอยล์ไม่สามารถหาเงินคืนได้

นางแมคคิกแกนจึงยึกเครื่องเล่นแผ่นเสียงไป เพื่อนำไปเข้าโรงจำนำ

ต่อมาที่คันทันบอยล์ก็มีปากเสียงกับจ๊อคเซอร์ เมื่อจูนกลับมาพบกับคันทันบอยล์และจอห์นนี่ เธอแจ้งคนทั้งสองถึงข่าวร้ายเกี่ยวกับแมรีว่า แมรีกำลังตั้งท้องและเบนซิมเป็นผู้รับผิดชอบ แต่เขาไปอังกฤษเสียแล้ว บิดาและบุตรชายลงความเห็นตรงกันเป็นครั้งแรกว่าควรจะให้แมรีออกจากบ้าน จูนคัดค้านและเสนอว่าพวกเขาสามารถย้ายไปอยู่ที่อื่นก็ไม่มีใครรู้เรื่องได้เมื่อได้รับเงินมรดกแล้ว กับคันทันบอยล์จึงเปิดเผยว่าเขาไม่มีทางจะได้รับมรดก เบนซิมไม่เพียงแต่จะล่อลวงแมรีเท่านั้น แต่ยังเขียนพินัยกรรมฉ้อฉลอีกด้วย เขาระบุเพียงว่านายเฮลลิสันยกทรัพย์สินให้แก่ลูกพี่ลูกน้องคนที่หนึ่งและคนที่สอง แทนที่จะระบุชื่อไมเคิล ฟินเนแกน และ จอห์น บอยล์ ทำให้มีผู้อ้างสิทธิ์กันมากมาย และขณะเดียวกันนั้นเหล่าทนายความก็ใช้จ่ายเงินมรดกจนกระทั่งแทบจะไม่เหลือเลย

จูนจึงค้นพบสาเหตุการจากไปของเบนซิม จอห์นนี่ตำหนิบิดาว่า เลวกว่าแมรีเสียอีก เพราะไปกู้ยืมเงินคนอื่น และนำไปซื้อเบียร์หมด ถ้าเขาเป็นพ่อที่ดีกว่านี้ สถานการณ์จะไม่ยุ่งเหยิงอย่างนี้เลย กับคันทันบอยล์ตัดบทว่า เขาจะออกไปหัดช่างนอก ก่อนไปยังยื่นคำขาดกับจูนว่าไม่ให้แมรีเข้าบ้านอีกต่อไป แล้วก็เรียกจ๊อคเซอร์ให้ออกไปด้วยกันกับเขา

เพียงจิตใจเดียวที่สลายทั้งสองคนออกไป ชายสองคนก็เข้ามาแจ้งกับจูนว่า เขาจะมาขนย้ายเฟอร์นิเจอร์ที่ครอบครัวย้ายซื้อด้วยเงินซื้อคืนไป จูนจึงวิ่งออกไปตามกับคันทันบอยล์ พ่อที่แมรีกลับเข้ามา ต่อมาเจอรี่เข้ามาพบกับแมรีว่าเขายังคงรักเธออยู่ แต่เมื่อทราบว่าแมรีตั้งท้อง เขาตกใจมากเพราะคาดไม่ถึง เขาก็เหมือนชายหนุ่มทั่วไปที่ไม่ใจกว้างพอที่จะยอมรับเรื่องเช่นนี้ได้

ในขณะที่ชายสองคนนั้นกำลังเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์ออกไป จอห์นนี่สังเกตเห็นว่าไฟที่จุดไว้หน้ารูปแม่พระคัมภีร์ร้องไวววายขึ้นว่าเขาถูกยิง ทันใดนั้นชายสองคนสมาชิกของกองทัพอิหรีย (Irish Republic Army) เข้ามาพร้อมกับไขปืนบังคับให้จอห์นนี่ไปกับเขา และนำลูกประคำไปด้วย ซึ่งหมายความว่าจอห์นนี่จะต้องถูกสังหารอย่างแน่นอน จอห์นนี่ชักขึ้น แต่คนทั้งสองก็ลากตัวเขาไปในที่สุด

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เพอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่ถูกยกออกไปหมด จูโนและแมรีนั่งอยู่ใกล้ ๆ เตาผิง จูโนรู้สึกกังวลใจมากเมื่อทราบจากนุเจนที่ว่า จอห์นนี่นั่งรถไปกับชายสองคน เธอเป็นห่วงสวัสดิภาพของบุตรชายในขณะที่กำลังจะไปสถานีตำรวจ นางแมคคิกแกนก็เข้ามาบอกจูโนว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจได้พบศพชายคนหนึ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นจอห์นนี่ จูโนจึงต้องไปโรงพยาบาลเพื่อไปศพ เธอส่งแมรีให้ไปคอยเธอที่บ้านน้องสาว จูโนตัดสินใจที่จะไม่กลับไปบ้านเขาอีกต่อไป ปล่อยให้กับตันบอยล์ "สนุกสนาน" อยู่ตามลำพัง เธอตั้งใจว่าจะไปพักอยู่กับน้องสาวจนกว่าแมรีจะคลอด และจะเลี้ยงดูทารกที่จะเกิดใหม่

จูโนรำพันว่า เธอเสียใจมากที่เธอไม่ได้แสดงความเห็นใจนางแทนเคิร์กมากนัก ตอนที่บุตรชายของเธอเสียชีวิต คราวนี้เธอประสพภัยตนเอง บุตรชายที่รักของตนเสียชีวิตบางจึงได้ประจักษ์ถึงความจริงที่ว่าความผูกพันทางการเมืองไม่มีความสำคัญแต่อย่างใดเลย เมื่อคนที่รักได้สูญเสียไป แล้วเธอสวดมนต์โดยใช้คำสวดเช่นเดียวกับนางแทนเคิร์คสวดเมื่อเธอสูญเสียบุตรชาย

ไม่นานหลังจากที่จูโนและแมรีไปแล้ว กับตันบอยล์และจ็อกเซอร์ก็เดินโซเซเข้ามาทั้งสองอยู่ในอาการมึนเมา กับตันบอยล์พอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับครอบครัว แต่เขาก็เมาเกินไปที่จะปะติดปะต่อเรื่อง เขากลับขอแอลกอฮอล์ที่เขาชอบพุกอยู่เสมอว่า "โลก ทั้ง โลก นี้ ช่าง ยุ่งเหยิง จริงหนอ"

วิเคราะห์แต่ละครเรื่อง Juno and the Paycock

โครงเรื่อง

ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ "เลี้ยวชีวิต" ของครอบครัวของชนชั้นผู้ไร้แรงงานครอบครัวหนึ่งที่อาศัยอยู่ในห้องเช่าราคาถูกในกรุงดับลิน เหตุการณ์เกิดขึ้นในปี 1922 ในขณะที่ไอร์แลนด์อยู่ในระหว่างสงครามกลางเมือง ท่ามกลางความสับสนต่าง ๆ ครอบครัวบอยล์จำเป็นต้องดำรงชีวิตเพื่อให้อยู่รอด

เรื่องราวเริ่มต้นด้วยการแนะนำตัวละคร และอธิบายความสัมพันธ์ของตัวละคร ที่มีต่อกัน เพื่อเป็นภูมิหลังสำหรับผู้อ่าน ครอบครัวบอยล์ประกอบด้วยสมาชิก 4 คน คือ บิลลา มาร์กา บุตรสาว และบุตรชาย กับต้นบอยล์เป็นหัวหน้าครอบครัว ชีวิตในอดีต เขาอ้างว่าเคยเป็นทหารเรือ แต่ปัจจุบันไม่มีงานทำเป็นหลักแหล่ง มักจะพยายามหลบเลี่ยง การทำงานเสมอโดยอ้างเหตุผลการเจ็บป่วย ในขณะที่เดียวกันก็ใช้เวลาส่วนใหญ่กับการ คีฬาในบาร์ และสนุกสนานกับเพื่อนบ้านคู่ใจ ชื่อจ๊อคเซอร์ จูโนภรรยาของกับต้นบอยล์เป็น ผู้ทำงานและเป็นหลักของครอบครัว และพยายามประคองชีวิตครอบครัวให้ดำเนินไปด้วยดี แมรีบุตรสาวอายุ 22 ปี ทำงานในโรงงานแห่งหนึ่ง แต่ขณะนี้กำลังหยกงานสไตรค์ ที่โรงงานให้พนักงานคนหนึ่งออกโดยไม่เป็นธรรม แมรีมีเพื่อนชายคนหนึ่งชื่อเจอร์รี่ คีวิน ผู้ซึ่งหลงรักเธอมาก สมาชิกอีกคนหนึ่งคือ จอห์นนี่ เป็นน้องชายแมรี เขาเคยร่วม ขบวนการต่อสู้เพื่อไอร์แลนด์ เป็นเหตุให้แขนซ้ายขาด และเกือบจะโดนลูกปืนเพราะ ถูกยิงที่สะโพกด้วย จากการที่ผ่านชีวิตที่โหดร้ายรุนแรง ทำให้จอห์นนี่กลายเป็นคนตกใจ ง่าย หงุดหงิด และหวาดกลัวอยู่เสมอ ชีวิตของครอบครัวนี้มีความเป็นอยู่ที่อดคัก ต้อง ใช้ออกกำลังกายเงินเชื่อ เนื่องจากมีเพียงจูโนคนเดียวที่ทำงานค่าจ้างครอบครัว และแล้วก็มี เหตุการณ์ที่จะทำให้วิถีชีวิตของครอบครัวบอยล์เปลี่ยนแปลง เมื่อมีบุรุษรูปงามคนหนึ่งมา เยี่ยมที่บ้านครอบครัวบอยล์ เขาชื่อ ฮาร์ลีย์ เบนธัม ทำงานเป็นครูและเป็นนายความ ด้วย เขาแจ้งข่าวที่ว่า กับต้นบอยล์จะได้รับมรดกจากญาติผู้หนึ่งผู้เสียชีวิตไปเป็นเงินราว 1,500 ถึง 2,000 ปอนด์ ครอบครัวบอยล์จึงมีความหวังในชีวิตว่าจะมีความสุขจาก โชคตกตักที่จะได้รับ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนว่ามีเค้าแห่งความยุ่งยากก่อตัวขึ้นเช่นกัน จากการที่เพื่อนของจอห์นนี่ที่เคยร่วมเป็นสมาชิกนิคมสาธารณรัฐ ถูกสังหารและจอห์นนี่หวาดกลัว

ในองก์ที่ 2 เรื่องพัฒนาต่อไป ครอบครัวบอยล์เริ่มมีชีวิตที่เป็นสุขขึ้น เพื่อนบ้าน ที่รู้เรื่องพินัยกรรมต่างก็ให้กับต้นบอยล์กู้ยืมเงิน และกับต้นบอยล์ก็ระดมซื้อเฟอร์นิเจอร์ ีต่าง ๆ ด้วยเงินเชื่อ นอกจากนี้เขายังซื้อเครื่องเล่นแผ่นเสียงด้วยเงินผ่อนอีกด้วย เครื่อง เล่นแผ่นเสียงเป็นสัญลักษณ์แห่งความสนุกสนานและพุ่มเฟิย ในฉากนี้จึงเป็นฉากแสดงถึง ความสุข สนุกสนานของครอบครัวบอยล์ เบนธัมนายหนุ่มก็มีท่าทีว่ารักแมรี และคาดหมายว่า

จะแต่งงานกัน ในขณะที่ทุกคนกำลังอยู่ในอารมณ์สนุกสนานกับการดื่มและร้องเพลง บรรยายากสแห่งความเศร้าก็มาทำให้ทุกอย่างจริงจัง ขบวนการแห่พรอบบ็อยตรชาของ นางแทนเครีคเป็นเพื่อนบ้านคนหนึ่งของครอบครัวบอยล์ผ่านหน้าบ้านไปพร้อมกับเสียง สวทมนต์ ขณะเดียวกันความยุ่งยากที่มีเค้าตั้งแต่ตอนแรกก็ปรากฏชัดขึ้น เมื่อจอห์นนี้ได้รับคำสั่งให้ไปประชุมกับหน่วยการลับ เพราะเขาเข้าใจว่าจอห์นนี่เป็นผู้ทรยศต่อ ครอบครั

อีกสองเดือนต่อมาในองก์ที่ 3 ความยุ่งยากทั้งหลายก็ถึงขีดสูงสุด ครอบครัวบอยล์ต้องประสบเคราะห์กรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เรื่องแรกคือ แมรีถูกเบนซิมทอดทิ้งไปโดยไม่ทราบสาเหตุ เขาไปประเทืองฤๅษีเสียแล้ว และไม่แจ้งที่อยู่ให้แมรีติดต่อกันได้เลย ร่ายยิ่งกว่านั้นแมรีตั้งท้องและเบนซิมคือบิดาของเด็กในท้องด้วย เมื่อกับตันบอยล์และจอห์นนี้รู้ข่าวร่ายก็ลงความเห็นว่าคุณควรรไ้แมรีให้ออกจากบ้านไป เพราะทำให้ครอบครัวเสียชื่อเสียง ความยุ่งยากขึ้นที่สองตามมาอย่างกระชั้นชิด นั่นคือ กับตันบอยล์ไม่ได้รับเงินมรดก เพราะเบนซิมเขียนระบุในพินัยกรรมไม่ชัดเจน เหล่าเจ้าหน้าที่ทราบข่าวก็รีบตามหาทวงหนี้คืนทันที กับตันบอยล์จนปัญญาที่จะหาเงินมาใช้หนี้คืน เจ้าหน้าที่จึงต้องยืมของกลางไป เริ่มด้วยเงินยืมคิดเสียดำชุกใหม่ของกับตันบอยล์ นางแมคคิกแกน แยกเครื่องเล่นแผ่นเสียงเข้าโรงจำนำเพื่อเอาเงิน 3 ปอนด์ 5 ชิลลิงของเธอคืน และร้านเฟอร์นิเจอร์ก็มาขย่ำสิ่งของคืนหมด และเหตุการณ์อันหนักหน่วงที่สุดคือจอห์นนี้ถูกนำตัวไปสังหาร เพราะทั้งหมดประดังกันมาจนสุดที่ใจโนะหนานใด เธอจึงตัดสินใจในที่สุดที่จะจากบ้านเขาไปกับแมรี ต้องยอมรับสภาพบ้านแตก เพราะถึงแม้จะอยู่ต่อไปก็ไม่ทำให้สถานการณ์ดีขึ้น กับตันบอยล์ก็ยังคงเป็น "นกยูง" อยู่อย่างเช่นที่เคยเป็นมา แต่จู่โจมก็หมดหวังและทอดถอนใจ เธอกลับตั้งใจว่าจะเลี้ยงลูกน้อยของแมรีที่จะเกิดมาอย่างดี และมีความอบอุ่น

Mary : My poor little child that'll have no father!

Mrs. Boyle : It'll have what's far better - it'll have two mothers.

(Juno and the Paycock. 1974 : 71)

เรื่องราวที่จบลงด้วยการกลับมาบ้านเขาที่ว่างเปล่าของกัปตันบอยล์และจ็อกเซอร์ เพื่อนคู่ใจในสภาพเมามายแทบไม่ไถ่สติ ไม่ใส่ใจต่อสภาพการรบกวนข้างใด ๆ ที่เกิดขึ้น กัปตันบอยล์ก็กล่าวประโยคที่เขาชอบพูดเป็นประจำว่า

I'm telling you... Joxer... th' whole worl's... in a terr...
ible state o'...chassis!

(Ibid., p. 73)

โครงเรื่องของละครเรื่องนี้ ผู้เขียนได้วางไว้อย่างกระชับ สมเหตุสมผล เหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์สัมพันธ์กันเป็นอย่างดี นำไปสู่จุดจบอันเป็นโศกนาฏกรรมของครอบครัวบอยล์ ซึ่งโศกนาฏกรรมครั้งนี้เกิดจากเหตุการณ์สามเหตุการณ์ เริ่มต้นจากการที่กัปตันบอยล์พลาดโอกาสได้รับเงินมรดก แมรีถูกเบนล้มลงจวนทั้งทอง และสุดท้ายจอห์นถูกฆาตาย ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ล้วนนำไปสู่จุดจบที่โศกสลดสำหรับครอบครัวบอยล์ โดยเฉพาะจูโน ผู้พยายามทุกวิถีทางที่จะประคองชีวิตครอบครัวให้อยู่รอด แต่แล้วความพยายามของเธอก็ไร้ผลโดยสิ้นเชิง เธอและสมาชิกในครอบครัวต้องตกเป็นเหยื่อของชะตากรรม เธอจำเป็นต้องทิ้งกัปตันบอยล์ให้เผชิญชีวิตตามลำพัง และต้องเตรียมตัวต้อนรับสมาชิกใหม่ที่จะเกิดมา ทั้งจูโน แมรี และกัปตันบอยล์จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเผชิญกับชะตากรรมที่ตนไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้

ผู้เขียนได้วางโครงเรื่องให้มีบรรยากาศทั้งขบขันและเศร้าสลดควบคู่กันไป ดังตัวอย่างตอนที่ครอบครัวบอยล์กำลังสนุกสนานกับเพื่อนบ้านด้วยการสลับกันร้องเพลง ความเพลิดเพลินสนุกสนานก็ต้องซบเซาด้วยเสียงสวมนนค้ของขบวนแห่ศพ และในฉากสุดท้าย จูโนตัดสินใจจากบ้านไปอย่างเศร้าสลด แต่บรรยากาศต่อมาก็เป็นที่น่าขบขัน และน่าสมเพชเมื่อกัปตันบอยล์กลับเข้าบ้านด้วยอาการมึนเมาและไม่ยอมรับรู้โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของตนแต่อย่างใด กลับพร่ำบ่นแต่ประโยคที่ตนชอบพูดว่า "โลกนี้ยุ่งเหยิงจริงหนอ" ละครเรื่องนี้จึงเป็นโศกและสุขนาฏกรรม (Tragi-Comedy) เนื่องจากมีทั้งสองลักษณะปนกันอยู่

การวางโครงเรื่องของไอเกียนี้ เราจะเห็นว่าเป็นธรรมชาตินิยมอย่างแท้จริง เหตุการณ์แต่ละเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างสมเหตุสมผลและเป็นจริงได้ในชีวิตประจำวันของคนในสังคมสมัย ในสภาพการณ์ที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้

แก่นเรื่อง

ละครเรื่องนี้เขียนต้องการแสดงให้เราเห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถจะหลบหนีไปจากชะตากรรมได้จน ถึงแม้จะใช้ความพยายามสักปานใด ด้วยเหตุที่มนุษย์ไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิตของตนเองได้ หากแต่อยู่ภายใต้อิทธิพลของชะตากรรมที่สิ่งแวดล้อมและแรงผลักดันภายนอกเป็นผู้กำหนด ซึ่งความคิดที่แสดงแก่นเรื่องเช่นนี้ตรงกับแนวของธรรมชาตินิยมที่เชื่อเกี่ยวกับเหตุวิสัย (determinism) ที่ว่ามนุษย์อาจมีเจตจำนงเสรีส่วนบุคคลในการดำเนินชีวิตของตนเองได้ เพราะชีวิตถูกกำหนดไว้แล้วด้วยพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

ในเรื่องนี้ จูโน บอยด์ เป็นตัวแทนของมนุษย์ผู้ประสบชะตากรรมที่ตนเองมิได้เป็นผู้ก่อ เธอต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของแรงผลักดันภายนอกต่าง ๆ ที่นำให้ชีวิตของเธอไปสู่ความหายนะในที่สุด แม้ว่าเธอจะใช้ความพยายามอย่างที่สุดที่จะต่อต้านเพื่อให้ชีวิตดำเนินไปได้เพียงไรก็ตาม

สิ่งแวดล้อมเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชีวิตของจูโนประสบความล้มเหลว ครอบครัวบอยด์เป็นครอบครัวของชนชั้นผู้ใช้แรงงานฐานะยากจน ต้องอาศัยอยู่ในบ้านเช่าที่ลวนแต่แวดล้อมด้วยคนจน ไม่มีความรู้สึกเป็นเอกเทศ และยิ่งกว่านั้นสถานการณ์ของบ้านเมืองในขณะนั้นอยู่ในสภาพยุ่งเหยิง สับสน สังคมระส่ำระสาย จากผลของสงครามกลางเมืองและการเลี้ยงชีวิตในการทำงานใช้ชีวิตเช่าแลกของคนยากจน ความตายสามารถจะเกิดขึ้นได้กับทุกคนในสังคม ดังที่จูโนพูดถึงสภาพที่เกิดขึ้นกับผู้คนในละแวกบ้านเช่าของเธอว่า

I'd like to know how a body's not to mind these things;
 look at the way they're afther leavin' the people in this
 very house. Hasn't the whole house, nearly, been
 massacred? There's young Mrs. Dougherty's husband
 with his leg off; Mrs. Travers that had her son blew
 up be a mine in Inchegeela, in Co. Cork; Mrs. Mannin'
 that lost wan of her sons in an ambush a few weeks ago,
 an' now, poor Mrs. Tancred's only child gone West with
 his body made a collander of. Sure, if it's not our
 business, I don't know whose business it is.

(Ibid., p. 139)

สงครามกลางเมือง ทำให้ชาวไอริชแบ่งแยกกันทางความคิด หวาระแวง
 ชิงกันและกัน ไม่มีความมั่นใจในสวัสดิภาพของตนเอง เพราะอาจจะถูกสอบสวนและ
 ถูกสังหารเมื่อไรก็ได้ แม้จะเคยเสียสละและต่อสู้เพื่อชาติมาก่อนก็ตาม ซึ่งแรงผลักดัน
 นี้ได้เกิดขึ้นกับจอห์น บุตรชายของจูโน ผู้เคยร่วมขบวนการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของ
 ไอร์แลนด์ จนต้องพิการแขนขาและเดินกะเผลกเผลล มีสภาพจิตใจไม่ปกติ เป็น
 การระแวงรอบคัว โดยเฉพาะจูโน ต้องทำงานอย่างหนักเพื่อที่จะจุนเจือครอบครัว แต่
 เขาก็ไม่ย่อท้อ หวังเพียงให้ครอบครัวดำเนินชีวิตไปได้เท่านั้น การค้นหาเป็นเช่นนั้นไม่
 จอห์นกลับเป็นผู้รายงานความเคลื่อนไหวของรอบปฏิตราชาของนางแทนเคิร์ค ทำให้
 เขาถูกฆาตกรรม และในที่สุดจอห์นเองก็ต้องถูกนำตัวไปสังหารเช่นกัน สภาพสังคมที่
 ยุ่งเหยิงเช่นนี้จึงมีผลกระทบตอชีวิตของคนในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แรงผลักดันภายนอกอีกแรงหนึ่งก็คือ โศกนาฏกรรมแกูโนก็คือ การมาของ
 เบนธัมพร้อมกับข่าวการได้รับมรดกของกัปตันบอยล์ เบนธัมมิได้เป็นเพียงผู้ก่อให้เกิดความ
 หวังของครอบครัว แล้วนำไปสู่การเป็นหนี้สินเท่านั้น แต่เขายังหลอกลวงแม้รีจันเธอ
 ต้องตั้งห้อง แล้วยังหลอกหนีไปโดยไม่รับผิดชอบ นอกจากนั้นมรดกที่จะได้กลับกลายเป็นว่า

เบนมีใช้ภาษาในการเขียนพินัยกรรมไม่ชัดเจน และทนายความก็นำเงินมรดกไปใช้จ่ายจนแทบจะไม่เหลือให้ทายาท ครอบครัวบอยล์จึงต้องเป็นเหยื่อแห่งความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เขาทำนองคนใจเป็นเหยื่อของคนฉลาด ชะตากรรมครั้งนี้ครอบครัวบอยล์มิได้เป็นผู้ขอขมา หากแต่แรงผลักดันภายนอกนี้เข้ามาสู่ชีวิตของเขาเอง ยังผลให้ครอบครัวต้องพ่ายแพ้ต่อชะตาชีวิตอย่างสิ้นเชิง ทั้ง ๆ ที่จูโนพยายามทนทุกข์ ยอมอดทนทำงานหนักนอกบ้านเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว และในบ้านเพื่อให้สมาชิกครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้าและมีความสุข เป็นทั้งภรรยาที่ดีและแม่ที่ดี ทนต่อสู้กับปัญหาต่าง ๆ โดยมิย่อท้อ แม้จะมีสามีที่ไม่ยอมจะทำงาน แต่สนุกกับการดื่มเบียร์ตามบาร์ และมีบุตรชายพิการก็ตามก้างเช่นตอนที่จูโนพูดกับจอห์นว่า เธอต้องแบกรับภาระต่าง ๆ ไว้คนเดียวท่ามกลางปัญหายิบยักต่าง ๆ ที่รุมล้อมครอบครัว

Who has kep' th' home together for the past few years--only me. An' who'll have to bear th' biggest part o' this trouble but me.

(Ibid., p. 161)

ผลตอบแทนจากการต่อสู้ดิ้นรนยอมอดทนกับปัญหาต่าง ๆ ของจูโน ก็คือ การตายของจอห์นนี่ แม่ร้างทอง และการเป็นหนี้สินล้นพ้นตัวของครอบครัว สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสิ่งที่จูโนมิได้กระทำให้ขึ้นมา หากแต่เป็นผลจากแรงภายนอก และเป็นอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมอย่างแท้จริง จูโนต้องยอมรับผลกระทบของชะตากรรมนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องประสบกับความเศร้าสลดกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวและบุตรชายของตน

ในเรื่องนี้ ผู้เขียนยังได้แสดงถึงความแตกต่างของการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของจูโนและกับตันบอยล์ จูโนนั้นถึงแม้จะประสบปัญหา รุมล้อมอย่างหนัก เธอก็มิได้ย่อท้อ หากแต่พยายามสู้ปัญหาควยเหตุผลและสามัญสำนึก มิได้เสียกำลังใจแต่อย่างใด เธอมิได้ลงโทษพระเจ้าหรือตำหนิสิ่งอื่นใด เพราะเธอรู้ว่าสิ่งเหล่านี้เกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่ก่อปัญหาขึ้นมาจากความโง่เขลาของมนุษย์เอง

We'll want all the help we can get from God an' His
Blessed Mother now!... These things have nothin' to do
with the Will o' God. Ah, what can God do agen the
stupidity o' men!

(Ibid., p. 168 - 169)

จูโนเป็นหยัดคู่กับปัญหาและชะตากรรมอย่างไม่ย่อท้อและเสียกำลังใจ ตรงกันข้าม
กับกัปตันมอยล์ซึ่งตระหนักถึงสภาพความยุ่งเหยิงของชีวิต แต่เขาไม่เคยพยายามที่จะ
แก้ปัญหาให้ลุล่วง กลับหนีปัญหาด้วยการดื่มและเที่ยวบาร์ ไม่ยอมรับรู้เหตุการณ์ใด ๆ
ที่เกิดขึ้น เขาหาความสุขด้วยการสร้างความฝันและจินตนาการถึงอดีต ซึ่งการกระทำ
ของเขากลับเป็นการเพิ่มปัญหาให้แก่อุโนยิ่งขึ้นไปอีก

แต่อย่างไรก็ตามจอห์นนี่ก็ต่างไปจากกัปตันมอยล์ หรือตัวละครอื่น ๆ ที่เขา
สามารถทำความเข้าใจการที่เขาผิดใจได้เป็นบางส่วน แต่ความผิดในการต่อต้านวีรชน
(anti - hero) ของโอเคซีบี ทำให้เขาไม่ยกย่องการกระทำของจอห์นนี่เท่าไรนัก
เขากลับตั้งคำถามให้เราคิดว่าหลักการเช่นนั้นคุ้มค่าแค่ไหน และการอุทิศชีวิตเช่น
จอห์นนี่นั้นคุ้มค่าหรือไม่ คำตอบก็คือ สิ่งเหล่านี้มิได้มีอะไรเลย ในขณะที่มีการเสีย
สละเพื่อมาตุภูมิ แต่ในเวลาเดียวกันมารดาที่มีเลือดและเนื้อกลับได้รับการปฏิเสธและ
เพิกเฉย โอไรแลนด์เป็นที่รักในแง่อุดมคติและเป็นดินแดนแห่งความเสียสละของเหล่านัก
อุดมคติทั้งหลายเช่น จอห์นนี่ จูโนเป็นแม่ที่มีชีวิตกลับตกอยู่ในภาวะต้องนั่งเฝ้าบุตร
ของเธอเสียสละชีวิตเพื่ออุดมคติ เธอต้องทนทุกข์ทรมาน เหตุเพราะเธอเป็นแม่ใน
ความเป็นจริงหาใช่ความนึกฝันไม่ แม่แต่จอห์นนี่ก็ยังดีต่อผู้เพื่ออุดมคติแทนที่จะทำงาน
เพื่อมารดาของเธอเอง ความกีดกันอุดมคติเช่นนี้จึงก่อให้เกิดสงคราม และสงครามนี้เอง
เป็นพลังที่มีอิทธิพลต่อชีวิตของคนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับควายกิ้งเช่นจูโน เธอต้องตกเป็นเหยื่อ
ของพลังนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

จากความล้มเหลวของจูโนและครอบครัวมอยล์ในการเป็นหยัดที่จะมีชีวิตอยู่ในโลก
นั้น เป็นแก่นเรื่องที่อยู่เบื้องหลังการแสดงให้เห็นว่าไม่ว่ามนุษย์จะต่อสู้
กันร่น และพยายามสักเพียงไหนก็ตาม มนุษย์จะไม่สามารถรอกพ้นไปจากอิทธิพลของ

สิ่งแวดลอมรอบตัวเขาได้เลย เหตุเพราะมนุษย์มิได้เป็นผู้กำหนดชะตากรรม ของตนเอง หากแต่ชีวิตของมนุษย์ได้ถูกกำหนดไว้แล้ว

แกนเรื่องของละครเรื่องนี้ตรงกับแนวความคิดของธรรมชาตินิยมอย่างมาก เพียงแค่อิทธิพลของพันธุกรรมไม่ปรากฏเด่นชัด แต่ความคิดเกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้าปรากฏอย่างชัดเจน แนวความคิดเรื่องเหตุวิสัย ก็เป็นแกนของเรื่องเช่นกัน จึงสรุปได้ว่า แกนเรื่องของละครเรื่องนี้ตรงตามแนวธรรมชาตินิยม สามารถเป็นตัวอย่างของละครแนวธรรมชาตินิยมได้อย่างดี

ตัวละคร

ในบทละครเรื่อง Juno and the Paycock นี้ มีตัวละครที่สำคัญคือ จูโน กับกัปตันบอยล์เป็นสามีของจูโน แมรีบุตรสาว จอห์นบุตรชาย ตัวละครที่สำคัญรองลงมาก็มีสมาชิกบ้านเขาด้วยกัน อันมี เจอร์ ชายหนุ่มผู้หลงรักแมรี จอกเซอร์ สหายคู่ใจกัปตันบอยล์ นางแมคคิกแกน และนางแทนเคิร์ก บุคคลที่มาจากที่อื่นคือ ชาร์ลี เบนธัม ผู้มีอาชีพครูและทำหน้าที่เป็นทนายความด้วย นอกจากนี้ก็มีตัวละครที่ปรากฏตัวเพียงเล็กน้อยและไม่สำคัญเท่าไรนัก คือทหารจรยุทธ์พวกอิเร็กคิวลาร์ คนขายถ่านหิน คนขายจักรเย็บผ้า คนขนย้ายเฟอร์นิเจอร์ นิคเคิล มูเจนท์ ช่างเย็บผ้า และเพื่อนบ้านสองคน

ณ ที่นี้จะวิเคราะห์ตัวละครเรียงตามลำดับความสำคัญคือ จูโน กับกัปตันบอยล์ แมรี จอห์นนี่ จอกเซอร์ นางแทนเคิร์ก นางแมคคิกแกน เจอร์ และเบนธัม

จูโน บอยล์ (Juno Boyle)

จูโน เป็นตัวละครเอกในเรื่องที่ต้องประสบกับโศกนาฏกรรม แม้จะพยายามฟันฝ่าอุปสรรค ขมอมอกทนกับสภาพการณที่เป้นปัญหาต่าง ๆ จูโนเป็นสัญลักษณ์แห่งความกล้าหาญและกอบกู้ภัยสามัญสำนึกในการดำรงชีวิต เป็นวีรสตรีในอุดมคติของไอเคซี่อย่างแท้จริง

จูโน มีหน้าตาที่เมื่อสาวสวยในอดีตเมื่อสิบปีก่อน แต่จากการที่ต้องดิ้นรน
กับชีวิตอย่างมากจึงดูผิดโรยโรชีวิตช้า นิ่งงวล ตอนตนเรื่องผู้แต่งได้บรรยายลักษณะ
ของเธอไว้ดังนี้

She is forty-five years of age, and twenty years ago
she must have been a pretty woman; but her face has
now assumed that look which ultimately settles down
upon the faces of the women of the working-class; a
look of listless monotony and harassed anxiety, blend-
ing with an expression of mechanical resistance. Were
circumstances favourable, she would probably be a hand-
some, active and clever woman.

(Ibid., p. 88)

กับต้นบอยล์บอกจอกเซอร์สหายคู่ใจของเขาว่า จูโนเป็นคนขี้บ่น

'Tisn't Juno should be her pet name at all, but Deirdre
of the Sorras, for she's always grousin'.

(Ibid., p. 94)

แต่การบ่นของจูโนนั้นจำกัดเฉพาะกับสามีเท่านั้น และเป็นการสมควร
อย่างยิ่งที่เธอจะต้องบ่นว่า เพราะกับต้นบอยล์ไม่ได้ทำให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง และ
ครอบครัวย่างไร เขาใช้เวลาไปกับการดื่ม และมั่วสุมกับจอกเซอร์ ไม่สนใจที่จะ
ทำงาน ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวอยู่ในสภาพขัดสน ความกดดันที่ต้องอยู่ร่วมกับสามีที่หาประโยชน์
มิได้เห็นทำให้จูโนต้องกลายเป็นคนเซื่องซึม ปากจืด พูดขม และเสียศีลได้อย่าง
เผอเรอ แม่แตกบจอกเซอร์เธอว่าโหดอย่างไม่เกรงใจ

Butty o'Joxer's! Oh, you'll do a lot o' good as long
as you continue to be a butty o'Joxer's!

Shovel! Ah, then, me boyo, you'd do far more work with a knife an' fork than ever you'll do with a shovel! If there was e'er a genuine job goin' you'd be dh' other way about--not able to lift your arms with the pains in your legs! Your poor wife slavin' to keep the bit in your mouth, an' you gallivantin' about all the day like a paycock!

Everybody callin' you "Captain," an' you only wanst on the wather, in an oul' collier from here to Liverpool, when anybody, to listen or look at you, ud take you for a second Christo For Columbus!

(Ibid., p. 97 - 98)

เมื่อกลับต้นมอยล์ถูกว่าหนักเข้า ก็ว่าจูนจะได้เขาออกจากบ้าน จูนก็ย้อน
ให้ว่าให้เขาออกจากบ้านนั้นง่ายกว่าให้เขาทำงานเสียอีก

Boyle: Are you never goin' to give us a rest?

Mrs. Boyle : Oh, you're never tired o' lookin' for a rest.

Boyle : D'ye want to dhrive me out o' the house?

Mrs. Boyle : It ud be easier to dhrive you out o' the house than to dhrive you into a job.

(Ibid.)

จูนในคำร่างชีวิตอยู่ควยสามัญสำนึก เธอมีทัศนคติที่เป็นจริงต่อชีวิต ไม่เพ้อฝัน
เธอมองเห็นคุณค่าของการทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพเป็นสิ่งจำเป็นของมนุษย์ ไม่ใช่หลักเกณฑ์
หรืออุดมคติใด ๆ ทั้งสิ้น เธอไม่สนใจว่าแม้จะถูกฉกฉวยริบขึ้นสี่อะไร และยังบนแม่
ควย เกี่ยวกับการสไตรก์ไม่ทำงานของเธอ เพียงเพื่อต่อต้านการไล่คนงานออกเพียง
คนเดียว เมื่อแม่ริบคอบว่านั่นเป็นเพราะเธอเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานและเธอไม่อาจหน
เห็นเจนนีตกงานคนเดียวได้ จูนก็ประชดตอบว่า "ใช่, ลูกต้องตกงานเป็นเพื่อนควย

เวลานายวางเขาไปคนหนึ่งออก พวกสหภาพต้องเก่งกว่า คือทำให้ตกงานได้เป็นร้อย" ซึ่งนับว่าเป็นความจริง เป็นเรื่องที่เขาไม่ออกสำหรับคนที่อยู่ในสภาพจนกรอบเช่นนั้น

No, of course you couldn't--you wanted to keep her company. Wan victim wasn't enough. When the employers sacrifice wan victim, the Trades Unions go wan better be sacrificin' a hundred.

(Ibid., p. 90)

และเมื่อแม่บอกว่า หลักการต้องเป็นหลักการ จูโนยอมให้เป็นท่านองว่า
ก็จริง แต่คุณการไม่ช่วยให้ออมทอง

Mary : It doesn't matther what you say, ma--a principle's a principle.

Mrs. Boyle : Yis; an' when I go into oul' Murphy's to-morrow, an' he gets to know that, instead o' payin' all, I'm goin' to borry more, what'll he say when I tell him a principle's a principle? What'll we do if he refuses to give us any more on tick?

(Ibid.)

ในท่านองเดียวกัน เมื่อจอห์นบอกกับมารดาว่าเขาบังคับที่จะต่อสู้เพื่อไอร์แลนด์
อีกเพราะว่าหลักการก็คือ หลักการ จูโนตอบอย่างฉลาดว่า

Mrs. Boyle : Ah, you lost your best principle, me boy, when you lost your arm; them's the only sort o' principles that's any good to a workin' man.

(Ibid., p. 114)

จูโนมองเห็นความเป็นนักอุดมคติของบุตรชายว่าเป็นความบ้าคลั่งและความ
โง่เขลา มนุษย์ไม่สามารถจะมีชีวิตรอดได้ด้วยการรักษาตัวอย่างงมงายและไร้สติ
สงครามทำลายความเป็นคนและสงครามเกิดจากความโง่เขลาของมนุษย์ เธอยังมีความ
เชื่อที่ผิดพลาดเกี่ยวกับพระเจ้าว่า

These things have nothin' to do with the Will o' God.

Ah, what can God do agen the stupidity o' man!

(Ibid., p. 169)

จูโนก็มีลักษณะเช่นเดียวกับมารคาทัส ๆ ไป คือ ห่วงใยและเป็นทุกข์เมื่อบุตร
ประสบปัญหา เมื่อจอห์นต้องกลายเป็นคนพิการ ตัดตนเองออกจากสังคม มีอารมณ์
หงุดหงิด ผันแปรง่าย และตกใจกลัว เธอก็พยายามเอาใจใส่ดูแล และปลอบใจ
สำหรับแมรีก็เช่นกัน เมื่อเบนธัมละทิ้งเธอไปโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็มีอาการเศร้าสร้อย
จูโนก็พยายามไต่ถาม แล้วก็นำแมรีไม่ให้ลี้ภัยกลุ่มมาก เพราะการที่เสียผู้ชายไป
คนหนึ่ง ก็ไม่มีทางรู้ว่าอะไรจะเสียอะไรไปอีก หรือจะได้อะไรอีกเช่นกัน

Mrs. Boyle : But you shouldn't be frettin' the way
you are; when a woman loses a man, she never knows
what she's afther losin', to be sure, but, then, she
never knows what she's afther gainin', either.

(Ibid., p. 145)

จูโนคิดว่าแมรีว่าควรจะปรึกษามารคาเมื่อมีปัญหา แมรีตอบว่าไม่มีประโยชน์อะไร
ที่จะบอกเพราะเธอคงไม่เข้าใจ จูโนรู้สึกน้อยใจมาก เพราะเธอรู้ค่าความดีมาตลอด
แต่บุตรก็กลับไม่เห็นความสำคัญของตน แต่เธอก็พาแมรีไปหาหมอ แล้วก็ต้องพบกับความ
เสียใจ

จอห์นเองก็ไม่เคยทำอะไรให้มารคาชื่นใจ เมื่อเขาทราบว่าแมรีคงทอง และ
กลับหันมอย่ล่อหนีสั้นทั้ง ๆ ที่รู้ตัวว่าจะไม่ได้รับมรดก เขาก็ระเบิดกับจูโนว่าไม่มีใครคิดถึง

ตัวเขาเลย จูโนจึงกล่าวหักทวนและกล่าวถึงความอดทนของเธอในการต่อสู้กับปัญหา
ต่าง ๆ รอบคอบว่า

If you don't whisht, Johnny, you'll drive me mad. Who
has kep' th' home, together for the past few years--
only me. An' who'll have to bear th' biggest part o'
this throuble but me--but whinin' an' whingin' isn't
going to do any good.

(Ibid., p. 161)

ผลตอบแทนที่จูโนได้รับจากความอดทนและความพยายามประคองชีวิตครอบครัว
ให้รอดอยู่ได้ท่ามกลางสภาพบ้านเมืองที่สับสน และความยากจนก็คือ แม่ที่ถวิลหา
จนถึงห้อง และจอห์นที่ถูกฆ่าตาย ทำให้จูโนเสียใจแทบจะทนไม่ได้ แต่แม้กระนั้นก็ตาม
เธอก็ยังมีสติและเหตุผลที่จะเผชิญกับความจริงของชีวิต พร้อมทั้งลุกขึ้นมาใหม่ เพื่อ
ต่อสู้กับชะตาชีวิตต่อไป เมื่อแม่คร่ำครวญว่าลูกของเธอจะเป็นเด็กกำพร้าพอนั้น จูโน
ให้กำลังใจแม่ที่มีไหวพริบแพะตัวว่า

Mary : My poor little child that'll have no father!

Mrs. Boyle : It'll have what's far bettther--it'll
have two mothers.

(Ibid., p. 169)

ในการสู้รบ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะฝักใฝ่ฝ่ายใดก็ตามเมื่อต้องเสียชีวิตไป เขา
ย่อมนำความโศกสลดมายังครอบครัวเท่า ๆ กัน เมื่อสูญเสียบุตรชาย จูโนจึงได้แต่
สวดอ้อนวอนพระเจ้า ขอให้ทรงจัดการความเกลียดชังของมนุษย์ และประทานความรัก
ให้แทน

What was the pain I suffered, Johnny, bringin' you into
the world to carry you to your cradle to the pains I'll
suffer carryin' you out o' the world to bring you to
your grave! Mother o' God, Mother o' God, have pity on
us all'. Blessed Virgin, where were you when me darlin'
son was riddled with bullets, when me darlin' son
was riddled with bullets? Sacred Heart o' Jesus,
take away our heart o' stone, and give us hearts o'
flesh! Take away this murderin' hate, an' give us
Thine own eternal love!

(Ibid., p. 170)

เราจะเห็นว่า ถึงแม้อุโนจะมีลักษณะนิสัยที่กลาหาญ บึกบึน ออกทนต่อสู้กับ
อุปสรรคชีวิตอย่างหนักด้วยความสุขุมเพียงไรก็ตาม เขาก็มีอาจประสบกับความสุขใน
ชีวิตได้ดังใจหวัง นั่นเป็นเพราะว่าสิ่งแวดล้อมและแรงผลักดันภายนอก มีอิทธิพลต่อ
ชีวิตของอุโนอย่างมาก เขามีอาจหลีกเลี่ยงชะตากรรมของชีวิตได้เลย ซึ่งลักษณะการ
วางตัวละคร เช่นนี้ตรงกับแนวคิดแบบธรรมชาตินิยมที่ว่าด้วยเรื่องเหตุวิสัยนั่นเอง

กัปตันบอยล์ (Captain Boyle)

กัปตันบอยล์ เป็นแบบฉบับของคนเลวที่ชอบทำตลกเหลวไหล ผู้เป็น
คนเหี้ยมเกรียมความทุกข์ แต่กลับมีทุกขนั้นด้วยการหัวเราะตลกขบขัน เขามีอายุราว 60 ปี
อ้วนล่ำ คอสั้น แก้มพอง ออกสีม่วงแดง ไ้หนวด เกินขาวางกาม เชื้อนามอม
สวมหมวกแก่สีขาวเสื้อสีซีด

ทุกครั้งที่เขาปรากฏตัว เราจะได้หัวเราะกับคำพูดและการประพฤติกวีของ
เขา เขาใช้เวลาในวัน ๆ หนึ่งและรวมทั้งกลางคืนด้วยการดื่มในบาร์ เขาได้ใช้เงิน
ประกันสุขภาพไปหมด และก็มีได้รับเงินอุดหนุนจากการเป็นคนว่างงานอีกต่อไป แต่แม้
กระนั้นเขาก็ยังใช้จ่ายเงินฟุ่มเฟือย อุโนพูดถึงเขาว่า เขาทำตัวราวกับว่าทำเงินได้
อาทิตย์ละ 20 ปอนด์

You'd think he was bringin' twenty poun's a week into the house the way he's goin' on.

(Ibid., p. 90)

กับตันบอยล์สามารถพูดเท็จได้อย่างง่ายดาย โดยเฉพาะเมื่อเกี่ยวกับการดื่มหรือเกี่ยวกับเพื่อนคู่หู จ๊อกเซอร์ เมื่อจูนพูดว่าเขาเพิ่งกลับจากบาร์ เขาก็จะปฏิเสธอย่างแข็งขัน

Boyle : I'm telling you for the last three weeks I haven't tasted a dhrop of intoxicatin' liquor. I wasn't in ayther wan snug or dh' other--I could swear that on a prayer-book--I'm as innocent as the child unborn.

(Ibid., p. 99)

แต่เมื่อความจริงได้ถูกเปิดเผยโดยเจอร์รี่ เขาก็แก้ช่วยด้วยการหันไปต่อว่าเจอร์รี่ หาวว่าเขาตามไปสอดแนมพฤติกรรมของคนทันที

Boyle (to Jerry) : What business is it o' yours whether I was in a snug or no? What do you want to be gallopin' about afther me for? Is a man not to be allowed to leave his house for a minute without havin' a pack o' spies, pimps an' informers cantherin' at his heels?

(Ibid., p. 100)

เมื่อไรก็ตามที่มีท่าทีว่าจะมีงานให้ทำ กับตันบอยล์จะเริ่มบ่นว่าเขาปวดขาขึ้นมาทันที

It ud be betther for a man to be dead! U-ugh! There's another twinge in me other leg! Nobody but meself knows the sufferin' I'm goin' through with the pains in these legs o' mine!

(Ibid., p. 101)

และเมื่อจโนบอกเขาให้ลงมือรับประทานอาหารเขาที่เธอเตรียมไว้ให้และกล่าวเสริมว่านี่อาจจะเป็นอาหารมื้อสุดท้ายเพราะว่าครอบครัวประสบปัญหาขาดแคลนเงินอย่างหนัก กับตันบอยล์ตอบว่าไม่เป็นไร สถานการณ์จะดีขึ้นเมื่อเขาได้งานทำ ซึ่งคำพูดนี้ก็เป็นการโกหก เพราะว่าความจริงแล้วเขาไม่เคยสนใจที่จะทำงานเลยตั้งแต่จโนพูดถึงเขาว่า

Mrs. Boyle (piteously) : There now, he'll miss that job, or I know for what! If he gets win' o' the word, he'll not come back till evenin', so that it'll be too late. There'll never be any good got out o' him so long as he goes with that shouldher-shruggin' Joxer. I killin' meself workin', an' he sthruttin' about from mornin' till night like a paycock!

(Ibid., p. 93)

กับตันบอยล์เป็นผู้ที่ไม่อยู่กับร่องกับรอย วันหนึ่งเขาอาจจะมีความเห็นอย่างหนึ่ง แต่อีกวันหนึ่งเขาก็เปลี่ยนเป็นอีกอย่างหนึ่งโดยง่าย ยกตัวอย่างเช่น เรื่องเกี่ยวกับคุณพ่อฟาร์เรล ตอนแรกเขามีความศรัทธาที่มีอำนาจมากเกินไปต่อชีวิตของคน

The clergy always had too much power over the people in this unfortunate country.

(Ibid., p. 108)

เขายังกล่าวโจมตีพระอีกว่า ต้องการให้คนทำแต่งงาน งาน และงาน เพื่อพระเจ้าได้มีชีวิตที่ดีขึ้น

Father Farrell's beginnin' to take a great intherest in Captain Boyle; because of what Johnny did for his country, says he to me wan day. It's a curious way to reward Johnny be makin' his poor oul' father work.

But, that's what the clergy want. Joxer--work, work, work for me an' you; havin' us mulin' from mornin' till night, so that they may be in bettther fettle when they come hoppin' round for their dues! Job! Well, let him give his job to wan of his hymn-singin', prayer-spoutin', caw-thumpin' Confraternity men!

(Ibid., p. 109)

แต่ต่อมาเมื่อจ็อกเซอร์กล่าวถึงคุณพ่อฟาร์เรลอย่างไม่ค่อยให้เกียรตินัก กับตันบอยล์ก็จะปกป้องให้ทันที อันแสดงถึงความไม่คงเส้นคงวาของเขานั้นเอง

What you're sayin' of Father Farrell is very near to blasfeemey. I don't like any one to talk disrespectful of Father Farrell.

(Ibid., p. 121)

นอกจากนี้กับตันบอยล์ยังเป็นคนใจอ่อนคนลน ซึ่งการกระทำของเขาทำให้เป็นที่ตกชบขันอย่างยิ่ง เช่น ตอนที่เขาทำเป็นเคร่งขรึมเอาการเอางาน ต้องการจะตักทวงนาให้ญาติผู้วายชนม์ เขากลับกล่าวนิทไปยกเอาบทสวดที่ประเทศมาพูด

Juno...Mary...Johnny...we'll have to go into mournin' at wanst...I never expected that poor Bill ud die so sudden...Well, we all have to die some day...you, Juno, today...an' me, maybe, to-morrow...It's Sad, but it can't be helped...Requiescat in pace...or, usin' our oul' tongue like St. Patrick or St. Briget, Guh sayeree jeea ayera!

Mary : Oh, father, that's not Rest in Peace; that's God save Ireland.

Boyle : U-u-ugh, it's all the same--isn't it a prayer?

(Ibid., p. 125)

เมื่อเบนเข้ามาเยี่ยม เขาทำวางภูมิว่ารู้เรื่องในหนังสือพิมพ์ แต่เมื่อถูกชักเข้า
ก็ไม่รู้เรื่อง กลับแกเกอวาทูไปพวกผู้หญิงก็ไม่รู้เรื่อง ทำให้เราต้องออกหัวเราะกับ
พฤติกรรมของเขาไม่ได้

Boyle (solemnly) : I seen be the paper this mornin'
that Consols was down half per cent. That's serious,
min' you, an' shows the whole counthry's in a state
o' chassis.

Mrs. Boyle : What's Consols, Jack?

Boyle : Consols? Oh, Consols is--oh, there's no use
tellin' womer what Consols is--th' wouldn't undher-
stand.

(Ibid., p. 125)

กับคันขอยล์เป็นผู้ที่ไม่ยอมรับความเป็นจริงของชีวิต เขาพยายามวิ่งหนีตลอดเวลา
โดยการสร้างจินตนาการว่าเขาเคยออกทะเล ซึ่งจอกเซอร์ก็คล้อยตามอย่างเต็มที่ ยิ่งทำ
ให้เขามีชีวิตอยู่ในความฝันมากยิ่งขึ้น

Joxer : God be with the young days when you were
steppin' the deck of a manly ships, with the win'
blowin' a hurricane through the masts, an' the only
sound you'd hear was, "Port your helm!" an' the only
answer, "Port it is, sir!"

Boyle : Then was days, Joxer, them was days. Nothin'
was too hot or too heavy for me then. Sailin' from
the Gulf o' Mexico to the Antarctic Ocean. I seen
things, I seen things, Joxer, that no mortal man
should speak about that knows his Catechism. Ofen
an' ofen, when I was fixed to the wheel with a marlin-
spike, an' the win's blowin' fierce an' the waves
lashin' an' lashin', till you'd think every minute
was goin' to be your last, an' it blowed, an' blowed--
blew is the right work, Joxer, but blowed is what
the sailors use...

(Ibid., p. 109-110)

เมื่อเขารบว่าจะได้รับมรดก ด้วยความดีใจ เขาก็ให้สัญญาว่าจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับจ็อกเซอร์อีกต่อไป และจะเป็นคนใหม่ ซึ่งในที่สุดก็ทำไม่ได้และเป็นการพูดให้เจเนเคย

He'll never blow the froth off a pint o' mine agen, that's a sure thing. Johnny...Mary...you're to keep yourselves to yourselves for the future. Juno, I'm done with Joxer...I'm a new man from this out...

(Ibid., p. 118)

นอกจากเขาจะเป็นตัวตลกที่หาประโยชน์มิได้แล้ว ก็ดันบอยล์ยังไม่มีความรักต่อสมาชิกในครอบครัว เขาไม่เคยใส่ใจถึงความรู้สึกของผู้อื่น เมื่อจอห์นนี่วิ่งเข้ามาบอกว่าเขาแลเห็นผีของรอบบี้ จูโนบอกให้เขาเขาไปคเพื่อให้อจอห์นนี่หายกลัว เขาเพียงแต่พูดว่า เหลวไหล เห็นเงาอะไรระมิง แต่ไม่ยอมช่วย

(making no move) E-e-e-c-ch; it's all nonsense; it was only a shadda he saw.

(Ibid., p. 129)

เมื่อเขารบว่าแม่รู้ตั้งทอง แทนที่จะช่วยจโนคิดหาหนทางแก้ไขปัญห เขากลับคิดถึงแต่ตนเองและคำนึงถึงแต่ความอับอายที่จะได้รับ

Oh, isn't this a nice thing to come on top o' me, an' the state I'm in! A pretty show I'll be to Joxer an' to that oul' wan, Madigan! Amn't I afther goin' through enough without havin' to go through this!

(Ibid., p. 157)

หลังจากที่ทราบแน่แล้วว่าไม่ได้รับเงินมรดก จอห์นนี่ตำหนิเขาว่าเป็นตัวการทำ
ให้ครอบครัวประสบปัญหาหนี้สินฉันทัว

Johnny (to Boyle) : An' you let us run into debt, an'
you borreyed money from everybody to fill yourself
with beer! An' now, you tell us the whole thing's
a wash out! Oh, if it's thrue, I'm done with you,
for you're worse than me sither Mary!

(Ibid., p. 159)

ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวประสบกับวิกฤตการณ์อันน่าเศร้า กับต้นบอยล์กลับออกไปดื่ม
และใช้เงินจนสุดท้ายที่เขาขี้เมา แล้วก็กลับเข้าบ้านที่บัดนี้ว่างเปล่า ในอาการ
มึนเมาไม่ไคล่สติ พร้อมกับกล่าวประโยคที่เขาชอบพูดยู่เสมอว่า

Boyle : I'm telling you...Joxer...th' whole worl's...
in a terr...ible state o'...chassis!

(Ibid., p. 171)

ถึงแม้ว่ากับต้นบอยล์จะตระหนักถึงความยุ่งเหยิง สับสนอลหม่านของโลก แต่
แทนที่เขาจะพยายามแก้ปัญหาให้ลุล่วงไปได้ เขากลับเป็นผู้ที่สร้างปัญหาให้ยุ่งเหยิงขึ้นไป
อีกด้วยการเป็นภาระของครอบครัว ไม่คิดที่จะทำตนให้น้อยไม่ต้องช่วยคนอื่น แต่ก็
สามารถช่วยตนเองได้

จอห์นนี่ บอยล์ (Johnny Boyle)

จอห์นนี่ เป็นตัวเชื่อมระหว่างครอบครัวบอยล์กับสังคมกลางเมือง ซึ่ง
ถ้ามีเช่นนั้นแล้วละครก็อาจจะเกิดขึ้นในเวลาอื่นในประวัติศาสตร์ไอริช จอห์นนี่ต้อง
เสียแขนข้างหนึ่งและพิการเกินกะโหลกกระดูกเพราะการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของไอร์แลนด์
ทำให้เขาตัดตัวเองออกจากสังคมภายนอก ซึ่งตัวเองอยู่ในแต่ในห้อง และกลายเป็นคน
หวาดกลัว อารมณ์หงุดหงิดอยู่เนืองนิจ แม้แต่กับมารดาผู้คอยเอาใจใส่ตลอดเวลาเขาก็
มีวาทแสดงอารมณ์ควาย

Johnny : Tay, tay, tay! You're always thinkin' o' tay.

If a man was dyin', you'd thry to make him swally a
cup o' tay!

(Ibid., p. 91 - 92)

ถึงแม้จะได้รับผลจากสงครามด้วยการกลายเป็นคนพิการ แต่จอห์นนี่ก็ยังยึดมั่น
ในอุดมการณ์ที่จะต่อสู้เพื่อไอร์แลนด์ แม้กระนั้นเขาก็ยังมีความกลัวประจวบกับชนธรรมคา
เขาจึงหันมายึดศาสนาเป็นที่พึ่ง เขาต้องจุดดวงไฟไว้หน้ารูปปั้นแม่พระและเซนต์แอนโทนี่
ดวงไฟนี้เป็นสัญลักษณ์ของศาสนาและความหวังในการที่จะมีชีวิตรอคอยได้ของเขา เมื่อ
ดวงไฟดับ เขาก็มีความรู้สึกสิ้นหวังราวกับว่าชีวิตของเขาได้ดับสูญไปด้วย

(The votive light flickers for a moment, and goes out.)

Johnny (in a cry of fear) : Mother o' God, the light's
afther goin' out.

First man : You put the win' up me the way you bawled
that time. The oil's all gone, that's all.

Johnny (with an agonizing cry) : Mother o' God, there's
a shot I'm afther getting!

(Ibid., p. 166)

จอห์นนี่มีความหวาดกลัวเกี่ยวกับความตายอย่างมาก เขาจะรู้สึกอ่อนไหวทุกครั้ง
ที่ได้ยินเรื่องที่เกี่ยวพันกับความตาย เมื่อเบนซ์อธิบายความเชื่อของเขาเกี่ยวกับวิญญาณ
ของคนตายที่อาจมีพลังปรากฏให้เห็นได้ จอห์นนี่ไม่สามารถจะทนฟังได้

(rising swiftly, pale and affected) : What sort o'
talk is this to be goin' on with? Is there nothin'
betther to be talkin' about but the knillin' o'
people? My God, isn't it bad enough for these things
to happen without talkin' about them!

(Ibid., p. 128)

ในตอนนั้น ๆ เรามีอาการว่าอะไรเป็นสาเหตุให้เขามีปฏิกิริยาเช่นนี้ แต่เรื่องราวก็ค่อย ๆ เปิดเผยออกมาว่าเขาต้องการที่จะไปให้พ้นจากสถานที่นี้ เมื่อได้ยินข่าวเกี่ยวกับมรดกของบิดา เขาเอ่ยขึ้นว่า

We'll be able to get out o' this place now, an' go
somewhere we're not known.

(Ibid., p. 117)

จากคำพูดของเขา ก็หมายความว่าเขาไม่ต้องการที่จะอยู่ที่บ้านเดิมอีกต่อไป ขณะนี้เขาก็ต้องหลบไปอาศัยตามบ้านญาติต่าง ๆ ไม่ช้าก็ในแต่ละคืน ซึ่งพอจะทำให้เรารู้ว่าเขาต้องทำอะไรผิดไว้สักอย่าง แต่เราก็มีอาการว่าคืออะไร จนกระทั่งตอนท้ายขององก์ที่ 3 ที่เราแน่ใจว่าเขาได้หักหลังเพื่อนร่วมงานด้วยการให้ข่าวศัตรูเกี่ยวกับรอบนี้ ทำให้เขาถูกฆ่าตาย

จอห์นนี่ก็มีลักษณะนิสัยคล้ายกับกับตันบอยล์ที่คิดถึงแต่ตนเองเป็นใหญ่ เมื่อเขารู้เรื่องแมรี่ตั้งท้อง เขาก็ตำหนิเธอทันทีว่านำความอับอายมาให้เขาและครอบครัว

Johnny : Oh, isn't this terrible!...I suppose you told
him everything...couldn't you have waited for a few
days...he'd have stopped th' takin' of the things,
if you'd kep' your mouth shut. Are you burnin' to
tell everyone of the shame you've brought on us?

(Ibid., p. 165)

แต่จอห์นนี่ก็หาตระหนักไม่ว่า เขาเองก็ได้้นำความโศกเศร้ามายังครอบครัวเช่นกัน เมื่อเขาจะถูกนำตัวไปโดยฝ่ายอิเร็กคิวลัสสองคนเพื่อพิจารณาโทษนั้น เขาได้อ้างว่าเขาได้สูญเสียแขนในการต่อสู้เพื่ออิรแลนซ์มาแล้ว แต่คำตอบก็คือรอบนี้ก็ได้เสียชีวิตเพื่ออิรแลนซ์เช่นกัน

Johnny : Are yous goin' to do in a comrade--look at me
arn, I lost it for Ireland.

Second irregular : Commandant Tancred lost his life for
Ireland.

(Ibid., p. 167)

ก่อนที่จะถูกนำตัวไป จอห์นนี่ได้สวดมนต์เป็นครั้งสุดท้าย

Johnny : Sacred Heart of Jesus, have mercy on me!
Mother o' God, pray for me--be with me now in the
agonies o' death!...Hail, Mary, full o' grace...
the Lord is...with Thee.

(Ibid., p. 167)

ในที่สุดจอห์นนี่ก็ถูกสังหารโดยพวกอิเร็กคิวลา การตายของเขาได้นำความ
โศกสลดมาสู่จอห์นนี่ เขื่อยบวิสุทธิที่มีได้เกี่ยวของใด ๆ กับการเมือง แต่ต้องได้รับผล
กระทบอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แมรี บอยล์ (Mary Boyle)

แมรี เป็นตัวละครที่เป็นเหยื่อของพลังภายนอก เธอมีหน้าตาสวย
อายุ 22 ปี มีนิสัยรักการอ่านหนังสือ ซึ่งมีผลให้เธอมีความทะเยอทะยานที่จะมีชีวิตที่ดี
ขึ้นกว่าชีวิตสมัยที่เธอกำลังประสบอยู่ เธอมีความคิดเช่นเดียวกับหญิงสาวทั่วไปที่รักสวย
รักงาม คำนึงถึงสิริบั้นที่จะผูกพันมากกว่าที่จะกังวลเรื่องที่มาารคาบ้นเรื่องที่เฒ่าเมอร์ที่
จะไม่ให้เธอซื้อของด้วยเงินเชื่อ เธอมีความคิดสมัยใหม่ที่ไม่ผูกติดกับกฎเกณฑ์ของสังคม
เธอผูกพันมากรกว่า ลูกจ้างมีสิทธิที่จะแต่งตัวตามใจชอบได้

The hour is past now when we'll ask the employers'
permission to wear what we like.

(Ibid., p. 90)

เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัว แมรีไม่ค่อยคำนึงถึงนัก แม้ว่าเธอกำลังอยู่ในระหว่างประท้วงการไล่ออกจากงานของโรงงานที่เธอทำอยู่ และต้องอยู่กับบ้าน แต่แมรีก็มีใฝ่ฝันที่จะช่วยลการะมารดาในการดูแลจอห์นนี่แต่อย่างใด เธอกลับออกนอกบ้าน

Voice of Johnny : Is Mary goin' to stay here?

Mary : No, I'm not goin' to stay here; you can't expect me to be always at your beck an' call, can you?

(Ibid., p. 92)

จากการที่เป็นคนทะเลาะเถียงกัน แมรีจึงปฏิเสธความรักที่โจรมีต่อเธอ และเมื่อเบนข้ามเข้ามาช่วยทำทางผู้ดี พุกจาไฟเราะ เธอก็มองเห็นหนทางที่จะหนีจากสภาพความเป็นอยู่ ไปสู่สถานภาพทางสังคมที่ดีขึ้น แต่โชคไม่เข้าข้าง แมรีกลับถูกเบนล้มลงแล้วหักหลังหนีหน้าหายไป

จอห์น เมื่อทราบเรื่อง เธอก็ถามบุตรสาวถึงสาเหตุการจากไปของเบนซึ่งจากคำพูดของจอห์นทำให้เราทราบลักษณะนิสัยของแมรีว่าบางครั้งก็รีบร้อนเกินไป ไม่รอบคอบ

Mrs. Boyle : You know you're a bit hasty at times,

Mary, an' say things you shouldn't say.

Mary : I never said to him what I shouldn't say, I'm sure of that.

(Ibid., p. 144)

แมรีไม่ปรึกษาปัญหานี้กับมารดา เนื่องจากเธอเห็นว่ามารดาคงไม่เข้าใจสิ่งที่เธอกระทำลงไป เพราะความใฝ่สูงต้องการที่จะออกไปจากสังคมชั้นต่ำ แต่เป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับตัวเธอ ซึ่งเมื่อเธอล่าวเช่นนั้นกับมารดา ก็ทำให้จอห์นน้อยใจ

Mrs. Boyle : You might have told me all about this before now, Mary; I don't know why you like to hide everything from your mother; you knew Bentham, an' I'd ha' known nothin' about it if it hadn't bin for the Will; an' it was only to-day, afther long coaxin', that you let out that he'd left you.

Mary : It would have been useless to tell you--you wouldn't understand.

Mrs. Boyle (hurt) : Maybe not...Maybe I wouldn't understand...Well, we'll be off now.

(Ibid., p. 146)

แมรีได้รับความกดดันอย่างมาก เมื่อถูกเบนซั่มทอดทิ้งไป และเธอก็ต้องเสียใจและผิดหวังมากขึ้นเมื่อเจอรี่ได้ตำหนิเธอว่าได้ตกต่ำถึงขนาดนี้

Jerry : My God, Mary, have you fallen as low as that?

(Ibid., p. 163)

เมื่อครอบครัวต้องเสีร้าสลจากการตายของจอห์นนี่ แมรีแสดงความผิดหวังอย่างรุนแรงด้วยการอ้างคำของเจอรี่ที่ว่า พระเจ้าไม่มีในโลกนี้ เพราะถ้าพระเจามีจริง คงไม่ทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายเช่นนี้ได้

Oh, it's thrue, it's thrue what Jerry Devine says--there isn't a God, there isn't a God; if there was He wouldn't let these things happen!

(Ibid., p. 168)

จากเหตุการณ์ที่โหมกระหน่ำครอบครัว ทำให้แมรีเข้าใจมารคาของเธอดิ่งเหวขึ้น

Mary (with her arms round her mother) : Oh, mother,
mother, me poor, darlin' mother.

Mrs. Boyle : Hush, hush, darlin'; you'll shortly have
your own trouble to bear.

(Ibid., p. 168)

การที่แมรีต้องเสียนาคไปเพราะหวังที่จะหนีจากสถานะที่เธอเป็นอยู่ไปสู่ชีวิต
ที่ดีกว่าเกิมนั้น ก็ปด้นบอยล์มีความคิดว่าสาเหตุเป็นเพราะแมรีอ่านหนังสือ

Boyle : Her an' her readin'! That's more o' th'
blasted nonsense that has the house fallin' down on
top of us! What did th' likes of her, born in a
tenement house, want with readin'? Her readin's
afther bringin' her to a nice pass--oh, it's madnin',
madnin', madnin'!

(Ibid., p.157)

แต่อย่างไรก็ตาม ก็ปด้นบอยล์เพียงแต่แสดงถึงความโง่เขลาและความหวาดกลัว
ที่จะได้รับความรู้จากการอ่าน ในแง่หนึ่งการอ่านนั้นก็ปด้นบอยล์ต่อแมรี เพราะทำให้
เธอได้รับรู้สภาพการณ์เป็นไปของโลก และยังฉลี่ยให้เธอรังเกียจชีวิตสลับของตน พยายาม
ที่จะแหวกวงล้อมของความยากจนไปสู่สภาพที่ดีขึ้น แต่ความผิดที่เกิดขึ้นกับแมรีมิใช่จาก
สาเหตุการอ่านของเธอ แต่เป็นเพราะสภาพของสังคมที่เอารัดเอาเปรียบซึ่งกันและกัน
ต่างหาก การรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของแมรีจึงต้องนำเธอไปสู่โศกนาฏกรรมในที่สุด

จ็อกเซอร์ เดลี่ (Joxer Daly)

จ็อกเซอร์เป็นกวีตลกเช่นเดียวกับก็ปด้นบอยล์ เขารู้ซึ่งถึงนิสัยใจคอของ
ก็ปด้นบอยล์อย่างดี แต่ในขณะที่เดียวกันก็ทำตนเป็นกาฝากของสังคมและเป็นเพื่อนกินของ
ก็ปด้นบอยล์

จ๊อกเซอร์มีปฏิภาณดีในการพูดจา เขาสามารถเปลี่ยนจากคำเป็นยอเป็นคำ
เย้ยหยันได้โดยฉับไว และสามารถวางสุภาษิตได้เหมาะสมกับทุกโอกาส เป็นต้นว่า เมื่อเขา
ทราบวาจุนไคออกไปทำงานแล้ว เขากล่าวว่า

When the cat's away, the mice can play!

(Ibid., p. 94)

แต่จุนไคยังคงอยู่ที่บ้านเพื่อจับมิดกับตันบอยล์และจ๊อกเซอร์ให้ได้ ทั้งกับตันบอยล์
และจ๊อกเซอร์พยายามที่จะหลอกจุนไค โดยแถลงหาที่ว่ามีงานคอยคนทั้งสองอยู่ที่ลิลเลสเตอร์
เมื่อกับตันบอยล์พูดว่าเขาควรจะไป จ๊อกเซอร์เสริมด้วยสุภาษิตเช่นเคย

(with a shrug) : It's betther late than never.

(Ibid., p. 96)

เมื่อกับตันบอยล์พูดว่าเขารอคอยงานมาเป็นเวลานานแล้ว จ๊อกเซอร์กล่าวว่า
Indeed we were; but it's a long lane that has no turnin'.

(Ibid.)

กับตันบอยล์กล่าวว่า เขารู้สึกว่าขาของเขาแข็งแรงดีแล้วทั้ง ๆ ที่สัปดาห์ที่
แล้วเขาแทบจะเดินไม่ได้ จ๊อกเซอร์ก็เออออตามไปอย่างคึก

That's betther and betther; ah, God never shut wan door
but he opened another!

(Ibid., p. 97)

และในที่สุดเมื่อกับตันบอยล์บอกจ๊อกเซอร์เขาควรจะนำพลั่วไปด้วยเพื่อจะได้ใช้
จ๊อกเซอร์ก็อ้างสุภาษิตอย่างสวยงาม

We mighten' want them, an', then agen, we might: for
want of a nail the shoe was lost, for want of a shoe
the horse was lost, an' for want of a horse the man
was lost--aw, that's a darlin' proverb, a daarin'...

(Ibid.)

ปฏิภาณไหวพริบของจ๊อกเซอร์สามารถเปลี่ยนเป็นคำเสียดสีได้โดยง่าย เมื่อเขาได้ยืนอยู่กับต้นบอยล์จะเลิกคบกับเขา เขาก็ใช้ความสามารถของตนเยาะเย้ยถากถางกับต้นบอยล์ทันทีโดยใช้ความรู้ที่เขามีเกี่ยวกับกับต้นบอยล์มาล้อเลียน เช่นการที่กับต้นบอยล์จินตนาการว่าเขาเคยเป็นกับต้นเรือ ล่องเรือในมหาสมุทรแอตแลนติก แต่จริง ๆ แล้วแพพายเรือในแม่น้ำก็ทำให้เมาคลื่นได้

I was dhreamin' I was standin' on the bridge of a ship,
an' she sailin' the Antarctic Ocean, an' it blowed, an'
blowed, an' I lookin' up at the sky an' sayin', what
is the stars, what is the stars?

(Ibid., p. 118)

I have to laugh every time I look at the deep sea sailor;
an' a row on a river ud make him sea-sick!

(Ibid.)

เขายังถากถางกับต้นบอยล์อีกว่า เป็นผู้ทำงานท่า แต่ภรรยาไม่ให้ไ้ไ้ทำ

Say aw rewaecawr, but not good-bye. Lookin' for work,
an' prayin' to God he won't get it!

(Ibid.)

เขายังด่ากับต้นบอยล์ว่าเป็นวายร้ายจากนรก และจอมโกหก

The anchor's weighed, farewell, re...mem...ber...me
Jacky Boyle, Esquire, infernal rogue an' damned liar!

(Ibid., p. 155)

จ๊อกเซอร์มีเอกลักษณ์ของตนเองในการพูดจา เขามักพูดหยาบประโยคด้วยคำ darlin' ซึ่งทำให้เป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ยกตัวอย่างเช่น เมื่อกับต้นบอยล์ชักชวนให้เขาร่วมดื่มกาแฟด้วย เขาก็กล่าวว่า

Ah, a cup o' tay's a darlin' thing, a daaarin' thing--

(Ibid., p. 95)

เมื่อแมรีและจูนจะร้องเพลง 'Home to Our Mountains' เขาพูดเสริมว่า

Oh, tha's darlin' song, a daaarin' song!

(Ibid., p. 133)

เมื่อเขาสนับสนุนให้กัปตันบอยล์อ่านโคลงที่เขาแต่งให้ฟัง เขาก็พูดว่า

Give us that poem you writ t'other day. (To the rest)

Aw, it's darlin' poem, a daaarin' poem.

(Ibid., p. 140)

จอห์นเซอร์เป็นแบบฉบับของคนที่อยู่ในสังคมไปวันหนึ่ง ๆ ควบคู่การเป็นกาฝาก เป็นเพื่อนกิน ไม่เคยมีความจริงใจต่อใคร ต้องการชีวิตรอกอยู่ได้เท่านั้นเอง เมื่อเพื่อนสนุกสนานเขาก็ยินดีด้วย แต่เมื่อเพื่อนได้รับความทุกข์เขาก็หลีกเลี่ยงหนีไป และอาจจะซ้ำเติมให้เจ็บช้ำยิ่งขึ้น ซึ่งโอเคซีย์ก็แสดงให้เห็นถึงชีวิตอันเป็นจริงในสังคมที่เราจะต้องประสบกับคนประเภทนี้ไม่มากนัก

นางแทนเครีค (Mrs. Tancred)

นางแทนเครีค ปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวในละคร เธอก็มีอาการคล้ายคลึงกับจูนที่ต้องสูญเสียบุตรชายไป แต่เธอก็แตกต่างจากจูนที่เธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การเมือง โดยการอนุญาตให้บ้านของเธอเป็นที่ของสมาคมคนหนุ่ม ๆ ในขณะที่จูนเป็นผู้บริสุทธิ์ อย่างแท้จริง

แต่อย่างไรก็ตามความรู้สึกของแม่ที่ต้องสูญเสียบุตรผู้เป็นที่รักทั้งของจูน และนางแทนเครีคก็โศกเศร้าและเสียใจเท่า ๆ กัน ไม่ว่าบุตรของเธอจะได้รับการทำ พิธีฝังอย่างสมเกียรติหรือไม่ก็ตาม นางแทนเครีคคร่ำครวญว่า

An' I'll go on livin' like a pauper. Ah, what's the pains I suffered bringin' him into the world to carry him to his cradle, to the pains I'm sufferin' now, carryin' him out o' the world to bring him to his grave!

(Ibid., p. 137)

Me home is gone, now; he was me only child, an' to think that he was lyin' for a whole night stretched out on the side of a lonely counthry lane, with his head, his darlin' head, that I ofen kissed an' fondled, half hidden in the wather of a runnin' brook. An' I'm told he was the leadher of the ambush where me nex' door neighbour, Mrs. Mannin', lost her Free State soldier son. An' now here's the two of us oul' women, standin' one on each side of a scales o' sorra, balanced be the bodies of our two dead darlin' sons.

(Ibid.)

นางแทนเคิร์กเป็นเหยื่อของชีวิตอีกคนหนึ่ง ที่ได้รับผลกระทบจากสงคราม ซึ่งนำแต่ความโศกเศร้าและความทุกข์ทรมานมาสู่เพื่อนร่วมชาติที่อยู่บนผืนดินเดียวกัน

นางเมย์ซีย์ แมกกีแกน (Mrs. Maisie Madigan)

นางแมกกีแกนเป็นคนโง่เขลา หยาดกาย ตรงไปตรงมา แต่จิตใจที่
เธอใจกว้างพอที่จะให้กับันบอยล์ยืมเงิน แต่เมื่อทราบข่าวว่ากับันบอยล์จะหลอกลวง
เธอโดยไม่คืนเงินให้ เธอก็กลายเป็นคนหยาดกายและตามไปทวงคืนทันที เมื่อไม่ได้ผล
ก็ฉวยเอาเครื่องเล่นแผ่นเสียงของกับันบอยล์เข้าโรงจำนำเพื่อจะเอาเงินคืน พร้อมกับ
เปรียบเปรยว่ากับันบอยล์จะมาทวงอวกโกเป็นนกยูงไม่ได้ เธอจะต้องถอนขนงามของ
เจ้านกตัวนี้เสียบ้าง

You're not goin' to be swarkin' it like a paycock with Maisie Madigan's money—I'll pull some o' the gorgeous feathers out o' your tail!

(She goes off with the gramophone.)

(Ibid., p. 154)

การกระทำของเธอ ถึงแม้จะหยาบคาย แต่ก็สมเหตุสมผล เธอย่อมไม่ต้องการถูกเอาเปรียบในสังคม จำเป็นต้องรักษาผลประโยชน์ของตนเองเอาไว้ แต่อย่างไรก็ตามเธอก็มีส่วนที่เห็นอกเห็นใจต่อความทุกข์ของเพื่อนบ้านอย่างแท้จริง เธอแสดงความอาทรต่อนางแทนเคิร์กด้วยการขึ้นไปหยิบผ้าคลุมไหล่ของเธอมาให้นางแทนเคิร์ก และเธอลอบใจจูโนเมื่อทราบข่าวการตายของจอห์นนี่

เจอร์รี่ ดีวิน (Jerry Devine)

เจอร์รี่ เป็นคนหนุ่มที่ซื่อตรง จริ่งใจ และมีอนาคตดี เขาเป็นเลขานุการของสหภาพแรงงาน เขาหลงรักแมรี แต่จากการที่เขาเป็นคนตรง จึงไม่อ่อนโยนเท่าที่ควร และด้วยเหตุที่อาศัยอยู่ในบ้านเขาร่วมกับแมรีทำให้แมรีไม่เห็นความสำคัญของเขา

เจอร์รี่เป็นผู้ที่มีจิตใจแข็งแกร่ง ไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตาโดยง่ายตายนัก เมื่อภักตินบอยล์บ่นว่าเขาเจ็บปวดท้อ เขาตอบว่า

I wouldn't let meself be let down that easy, Mr. Boyle;
a little exercise, now, might do you all the good in
the world.

(Ibid., p. 101)

เจอร์รี่มีความประพฤติอยู่ในขั้นดี เขาไม่ดื่ม และไม่เคຍสบด แต่เขาก็ไม่นับถือพระเจ้า ดังภักตินบอยล์วิจารณ์เขาอย่างตลกขบขันว่า

Boyle : If he's runnin' afther Mary, aself, he's not goin' to be runnin' afther me. Captain Boyle's able to take care of himself. Afther all, I'm not gettin' brought up on Virol. I never heard him usin' a curse; I don't believe he was ever dhrunk in his life--sure he's not like a Christian at all!

(Ibid., p. 115)

เจอร์รี่มีความหมายมาคอย่างสูงในชีวิต เขาหวังที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่กับแมรี โดยจะพยายามลืมว่าแมรีเคยทอดทิ้งเขา

Jerry : What does it matter what has happened? We are young enough to be able to forget all those things. (He catches her hand) Mary, Mary, I am pleading for your love. With Labour, Mary, humanity is above everything; we are the Leaders in the fight for a new life. I want to forget Bentham, I want to forget that you left me--even for a while.

(Ibid., p. 162 - 163)

เขาคาดไม่ถึงว่าแมรีจะถูกหลอกลวงจนถึงท้อง เหตุการณ์เช่นนี้เกินกว่าที่เขาคาดหวังเอาไว้ เขาจึงไม่สามารถจะทำตามที่เขาได้สัญญาเอาไว้ได้ ในที่สุดแมรีก็วิจารณ์เขาตรง ๆ ว่าเขาเองก็มีมนุษยธรรมแคบ ๆ เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ

Mary : Let us say no more, Jerry; I don't blame you for thinkin' it's terrible...I suppose it is... Everybody'll think the same...It's only as I expected --your humanity is just as narrow as the humanity of the others.

(Ibid., p. 163)

เจอร์ริกมีลักษณะนิสัยแบบปุณฺณธรรมาคำที่มีความคิดและอุดมคติอยู่ในขั้นหนึ่ง แต่เมื่อพอถึงการปฏิบัติจริง เขาก็ไม่สามารถจะทำได้ตามอุดมคติที่ตนเชื่อ ซึ่งก็เป็นเครื่องชี้ให้เห็นวาระหว่างคำพูดที่สูงส่งกับการกระทำจริงนั้นมีช่องว่างห่างกันมาก

ชาร์ลส์ เบนธัม (Charles Bentham)

เบนธัม เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีการกระทำตรงข้ามกับคำพูดที่ใหญ่โต เขาเป็นแบบฉบับของผู้ที่เขาเปรียบผู้คอยกวาดคน เขาแบ่งความชั่วร้ายอยู่ในรูปของชายหนุ่มหน้าตาดีที่ภูมิใจในตนเอง กับคันทบอยล์เปรียบเทียบเขากับเจอร์ริกมีความแตกต่างกันอย่างมากในด้านทัศนคติและความคิดเห็น เขาไม่ชอบทั้งเบนธัมและเจอร์ริก

Boyle : He's too ignified for me--to hear him talk
you'd think he knew as much as a Boney's Oraculum.
He's given up his job as teacher, an' is goin' to
become a solicitor in Dublin--he's been studyin'
law. I suppose he thinks I'll set him up, but he's
wrong shipped. An' th' other fella--Jerry's as bad.
The two o' them ud give you a pain in your face,
listenin' to them; Jerry believin' in nothin', an'
Bentham believin' in everythin'. One that says all
is God an' no man; an' th' other that says all is
man an' no God!

(Ibid., p. 122)

เขาเป็นที่ประทับใจครอบงำของคันทบอยล์ จนถึงกับเป็นที่ยอมรับว่าเขาจะได้
แต่งงานกับแมรี กับคันทบอยล์เองก็เรียกเขาว่า "his Majesty" และพูดทำนอง
ล้อเลียนการปรากฏตัวของเขาวา

Boyle : Well, there's room for him; it's a **pity**
there's not a brass band to play him in.

(Ibid., p. 125)

เขาทำให้แม่รู้ประทับใจจากลักษณะท่าทางที่ดีของเขา จนทำให้แม่หลงใหล
และแล้วเขาก็ทอดทิ้งเธอ หนีไปอยู่อังกฤษโดยไม่รับผิดข้อบกใด ๆ ยิ่งกว่านั้น เขายัง
นำใบทรายมาสู่กัปตันบอยล์ เหตุเพราะเขาระบุในพินัยกรรมไม่กระจางพอที่จะทำให้
กัปตันบอยล์ได้รับเงินมรดก

Boyle : The boyo that's a'fther doin' it to Mary done
it to me as well. The thick made out the Will wrong;
he said in th' Will, only first cousin an' second
cousin, instead of mentionin' our names, an' now any
one that thinks he's a first cousin or second cousin
t'oul' Ellison can claim the money as well as me,
an' they're springin' up in hundreds, an' comin'
from America an' Australia, thinkin' to get their
whack out of it, while all the time the lawyers is
gobblin' it up, till there's not as much as ud buy
a stockin' for your lovely daughter's baby!

(Ibid., p. 159)

เบนธัม จึงเป็นตัวละครที่ "หาคดีแก้ที่เหลว" เขาไม่เพียงแต่เอาเปรียบ
แม่ผู้อ่อนต้อโลก และรู้เท่าไม่ถึงการณ์เท่านั้น เขายังเป็นต้นเหตุให้ครอบครัวบอยล์
ต้องประสบปัญหาบานแตก และอยู่ในสภาพหนี้สินล้นพ้นตัวอีกด้วย

ถ้าเราจะเปรียบเทียบเบนธัมกับเจอร์แล้ว เราจะเห็นว่าเบนธัมมีความเลวร้าย
มากกว่าเจอร์ในแง่ที่เขาออกความทุกข์ทรมานให้แก่ครอบครัวบอยล์ ไม่มีความรับผิดชอบใด ๆ

ทั้งสิ้น แม้ว่าจะในเรื่องแม่รี หรือเรื่องพินัยกรรมก็แต่ประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง

สำหรับลักษณะนิสัยตัวละคร พอจะสรุปได้ว่าเป็นแบบธรรมชาตินิยม ตัวละครแต่ละคนมีอุปนิสัย ลักษณะแตกต่างกันไป พฤติกรรมที่แสดงออกก็สมเหตุสมผลและสอดคล้องกับเหตุการณ์ในเรื่องทุกประการ ทำให้ละครของครูสมจริงสมจังราวกับว่าตัวละครเหล่านั้นคือคนในชีวิตจริงที่มีทั้งอารมณ์เศร้าโศก กังใจ สมหวัง และผิดหวังจริง ๆ ตัวละครจึงเป็นลักษณะธรรมชาตินิยมอย่างแท้จริง

ฉาก

เหตุการณ์ของละครเรื่องนี้เกิดขึ้น ณ สถานที่แห่งเดียวคือ ที่ห้องนั่งเล่นของครอบครัวบอยล์ที่เป็นบ้านเช่าในแหล่งสลัมแห่งหนึ่งในกรุงกัมปลิน เหตุการณ์ระหว่างองก์ที่ 1 กับองก์ที่ 2 ห่างเป็นสองวัน ส่วนเหตุการณ์ระหว่างองก์ที่ 2 กับองก์ที่ 3 ห่างกันเป็นเวลาสองเดือน

ฉากห้องนั่งเล่นในเรื่องนี้ ผู้แต่งอธิบายรายละเอียดอย่างชัดเจนทางคำบรรยาย มีประตูเป็นทางออกไปสู่ส่วนอื่นของบ้าน คำบรรยายของประตูเป็นหน้าต่างที่มองออกไปทางถนน ด้านหลังเป็นตู้เก็บถ้วยชาม โถงออกไปทางขวาคือด้านหลังเป็นหน้าต่างที่มองไปด้านหลังของบ้าน ระหว่างหน้าต่างกับตู้เก็บถ้วยชามเป็นรูปของพระแม่มาเรีย ข้างใต้ภาพในตระกร้าจะมีอ่างสีแสดซึ่งจุดไฟส่องไว้มองใน โถงออกไปทางขวามือมีเตียงเล็ก ๆ เตียงหนึ่งซึ่งบังด้วยผ้าม่าน ขวามือจะเป็นเตาผิง ใกล้เคียงเป็นประตูบานไปยังอีกห้องหนึ่ง ข้าง ๆ เตาผิงจะมีกล่องบรรจุถ่านหินวางอยู่ บนหิ้งเหนือเตาผิงมีนาฬิกาปลุกคว่ำอยู่ ที่มุมห้องโถงหน้าต่างด้านหลังเป็นอ่างอาบน้ำชุบสังกะสี มีโต๊ะตัวหนึ่งและเก้าอี้ 3 - 4 ตัว บนโต๊ะมีอาหารเช้าหนึ่งจาน มีกาน้ำชาอยู่บนหิ้งโลหะ และกระทะอยู่ในตะแกรง มีหนังสือ 2 - 3 เล่มบนตู้เก็บถ้วยชาม และอีกเล่มหนึ่งอยู่บนโต๊ะ พลั่วความยาวที่กรรมกรใช้สำหรับตักขี้เถ้าหรือผสมปูนวางพิงตู้เก็บถ้วยชามอยู่อันหนึ่ง

เราจะเห็นว่าการบรรยายฉากนั้นละเอียดมาก ทำให้เรามองเห็นภาพอย่างชัดเจนว่าเป็นห้องที่อยู่ของชนชั้นกรรมกร เพราะมีพลั่ววางอยู่ และห้องนี้ใช้เป็นทั้งห้อง

รับประทานอาหาร หอนั่งเล่น หอนอน และแม้กระทั่งห้องอาบน้ำ เราสามารถ
 เลาได้สภาพห้องเช่นนี้สำหรับคนยากจนเท่านั้น

ในองก์ที่สอง ไซส์ถานที่เดิม เพียงแต่เวลานี้เพิ่มเครื่องประดับห้อง และ
 เพอร์นิเจอร์ที่มีลักษณะเหาะเหินเหมือน นักรักดอกไม้ใส่ดอกไม้เทียม รูปภาพติดอยู่
 ทั่วไป กระดาษที่ติดบนเพดานลายพร้อยไปหมด และบนโต๊ะมีกระเป๋าสตางค์ที่มีฝาปิด
 อยู่ใบหนึ่ง ฉากนี้เป็นฉากที่ครอบครัววักวักจะได้รับเงินมรดก จึงจัดการซื้อของเงินเชื่อ
 มากมาย แต่ของทั้งหมดนั้นก็แสดงถึงความไม่มีรสนิยมของครอบครัววักวัก ซึ่งก็เป็น
 เหตุผลที่สมควร เพราะเขาเหล่านั้นเป็นเพียงชนชั้นต่ำ การจัดการจึงเป็นลักษณะ
 ธรรมชาตินิยมอย่างยิ่ง

ในระหว่างองก์ที่ 3 มีการปิดม่านเป็นเวลา 2 นาที เพื่อแสดงว่าเวลาได้
 ผ่านไป 1 ชั่วโมง หลังจากจอห์นที่ถูกลากตัวออกไป และเมื่อเปิดฉากอีกครั้งหนึ่ง
 จูโนและแมรีก็เข้ามาในห้องที่เกือบจะว่างเปล่า เพราะเครื่องเพอร์นิเจอร์ทั้งหลายถูก
 หาร้านขนย้ายไปหมดแล้ว

ทางด้านการแต่งกายของตัวละครนั้น โอเคซีได้บรรยายไว้ให้เห็นภาพพจน์
 อย่างชัดเจน เช่น เบนธัมมีลักษณะดังนี้

Charlie Bentham; he is a young man of twenty-

five, tall, good-looking, with a very high opinion
 of himself generally. He is dressed in a brown coat,
 brown knee-breeches, grey stockings, a brown sweater,
 with a deep blue tie; he carries gloves and a walking-
 stick.)

(Ibid., p. 114)

นอกจากโอเคซียจะบรรยายการจัดฉากและตัวละครให้เห็นสมจริงสมจังแล้ว เขายังบรรยายให้เห็นถึงลักษณะนิสัยภายในของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านได้รู้จักความนึกคิดของตัวละครเป็นภูมิหลังด้วย เช่น เขาบรรยายแม่ไว้ดังนี้

Mary with her jumper off - it is lying on the back of a chair - is arranging her hair before a tiny mirror perched on the table. Beside the mirror is stretched out the morning paper, which she looks at when she isn't gazing into the mirror. She is a well-made and good-looking girl of twenty-two. Two forces are working in her mind - one-, through the circumstances of her life, pulling her back; the other, through the influence of books she has read, pushing her forward. The opposing forces are apparent in her speech and her manners, both of which are degraded by her environment, and improved by her acquaintance - slight though it be - with literature. The time is early forenoon.

(Ibid., p. 87 - 88)

ในการจัดฉากนี้ โอเคซียยังได้ใช้สัญลักษณ์คือดวงไฟหน้ารูปแม่พระ สำหรับจอห์นนี่สนใจเขาจรดจอกับการคงให้ดวงไฟติดอยู่เสมอ ซึ่งดวงไฟนี้เปรียบเหมือนศาสนาและความหวังในการมีชีวิตรอดของเขา ดวงไฟเป็นที่พึ่งสำหรับเขา เมื่อไรก็ตามที่ดวงไฟยังให้แสงสว่างอยู่ เขาจะไม่เป็นอะไร แต่เมื่อดวงไฟดับลงเมื่อใด นั่นก็เป็นสัญญาณว่าชีวิตเขาจะต้องดับสูญไปเช่นกัน ในองก์ที่ 3 เมื่อดวงไฟดับ จอห์นนี่จึงได้ร้องไห้อาลัยขึ้นว่าเขาถูกยิง และต่อมาไม่นานเขาก็ถูกนำตัวไปสังหารจริง ๆ

เราจะเห็นว่าโอเคซี่จัดฉากได้อย่างสมจริงในการถ่ายทอดชีวิตของชนชาว
สลัมที่อาศัยอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เจริญหูเจริญตา มีแต่ความยากจนและโรคภัยอยู่รอบด้าน
ทำให้เราโคปร่วมกับชีวิตของคนเหล่านั้นอย่างตรงไปตรงมา เป็นการเสนอเรื่องราว
ในแนวธรรมชาตินิยมอย่างสมบูรณ์

ภาษา

ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับคนชั้นต่ำของชาวไอริช โอเคซี่จึงใช้ภาษาที่
สัจจริง คือใช้ภาษาที่พูดโดยคนชั้นต่ำในชีวิตประจำวัน การสะกดคำพยายามลอกเลียน
เสียงที่พูดจริง ๆ รวมทั้งสำนวนภาษากวียให้สมจริงเป็นธรรมชาติ และมีการสับตลับานควย

Voice of Johnny inside. Mother!

Mrs. Boyle : Yis?

Voice of Johnny : Bring us in a dhrink o' wather.

Mrs. Boyle : Bring in that fella a dhrink o' wather,
for God's sake, Mary.

(Ibid., p. 89)

เมื่อกลับค้นบอยล์ชักชวนเบนธัมให้ดื่ม เขาใช้คำศัพท์สะแลง เบนธัมซึ่งมิได้เป็น
ชนชั้นต่ำไม่เข้าใจ

Boyle : An' now, Mr. Bentham, you'll have to have a wet.

Bentham.: A wet?

Boyle : A wet--a jar--a boul!

Mrs. Boyle : Jack, you're speakin' to Mr. Bentham, an'
not to Joxer.

(Ibid., p. 117)

เมื่อจอห์นไม่สามารถนอนหลับได้เพราะเพื่อนบ้านทำเสียงดัง เขาจะแข่ง
แล้วเขาก็หยุด แล้วก็ขอให้พระเจ้าอภัยแก่เขาที่สาปแช่ง

The curse o'--God forgive me for goin' to curse!

(Ibid., p. 91)

เมื่อมีเสียงเคาะที่ประตู ก็ปัดันบอยล์ไขกามาเลียนเสียงเคาะได้อย่างชัดเจน

Boyle : There's a terrible tatheraraa--that's a
stranger--that's nobody belongin' to the house.
(Another loud knock.)

Joxer (sticking his head in at the door) : Did ye
hear them tatherarahs?

(Ibid., p. 105)

เมื่อจูโนยกเครื่องเล่นแนเสียงเข้ามา ก็ปัดันบอยล์ทำเสียงในลำคอซึ่งแสดง
ว่าเขาพอใจอย่างมาก ทำให้ดูเป็นธรรมชาติและสมจริง

Juno : Carryin' that from Henry Street was no joke.
Boyle : U-u-ugh, that's a grand lockin' instrhument--
how much was it?

Juno : Pound down, an' five to be paid at two shillin's
a week.

(Ibid., p. 123)

เมื่อจอห์นเซอร์และปัดันบอยล์ถกเถียงกัน ภาษาที่ใช้เป็นการเสียดสี ประชด
ประชัน และคำว่า

Boyle : You were goin' to say somethin', don't be a
twisther.

Joxer (angrily) : Who's a twisther?

Boyle : Why don't you speak your mind, then?

Joxer : You never twisted yourself--no, you wouldn't
know how!

Boyle : Did you ever know me to twist; did you ever
know me to twist?

Joxer (fiercely) : Did you ever do anythin' else!
Sure, you can't believe a word that comes out o'
your mouth.

Boyle : Here, get out, ower o' this; I always knew
you were a prognosticator an' a procrastinator!

(Ibid., p. 154 - 155)

ในอารมณ์โศกเศร้า ภาษาที่ใช้จะถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ได้ลึกซึ้ง
ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน นางแทนเครีคิดว่าควาญถึงบุตรชายที่ถูกสังหารไป
แสดงถึงความโศกสลดที่นางรู้สึกได้อย่างดีโดยใช้ภาษาที่สละสลวยเป็นภาษากวี
และใช้บทสวดจากคัมภีร์ไบเบิล

God bless you, Mrs. Madigan...(She moves slowly towards
the door) Mother o' God, Mother o' God, have pity on
the pair of us!...O Blessed Virgin, where were you when
me darlin' son was riddled with bullets, when me darlin'
son was riddled with bullets!...Sacred Heart of the
Crucified Jesus take away our hearts o' stone...an'
give us hearts o' flesh!...Take away this murdherin'
hate...an' give us Thine own eternal love!

(Ibid., p. 138)

เมื่อกัปตันบอยล์ไซเทกล้มบนในอากรามันเมา เขาพูดอ้อแอ้ เว้นช่วงสะอึก
ซึ่งเป็นลักษณะพูดของคนเมา

Boyle : The counthry'll have to steady itself...it's
goin'...to hell...Where'r all...the chairs...gone to
...steady itself, Joxer...Chairs'll...have to...
steady themselves...No matther...what any one may...
say...Ireelan's sober...is Ireelan'...free.

Joxer (stretching himself on the bed) : Chains...an'...
slaveree...that's darlin'^a motto...a daaarlin'...motto !

(Ibid.,) p. 171)

ในละครเรื่องนี้ การใช้ภาษาของแต่ละตัวละครแสดงถึงลักษณะนิสัย วา
รู้สึก นึกคิด และอารมณ์ของตัวละครได้อย่างดี โอเคซีสามารถสร้างลักษณะพิเศษ
ของตัวละครจากการใช้รูปแบบสำนวนภาษาที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัวละคร เช่น
"จอกเซอร์ ชอบใช้ a darlin' ... กับทุกอย่างที่เขาพอใจ กัปตันบอยล์ชอบพูด
ประโยค It ud be betther for a man to be dead, betther for a
man to be dead. และ Th' whole worl's in a state o' chassis!
ทำให้เรารู้สึกเหมือนกับว่าได้รู้จักกับจอกเซอร์และกัปตันบอยล์ในชีวิตจริง ซึ่งนี่เป็น
กลวิธีในการเขียนละครในแนวธรรมชาตินิยมนั่นเอง

ผลการศึกษาค้นคว้า

ในตอนปลายศตวรรษที่ 19 ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงในวงวรรณกรรม รวมทั้งในวงการละคร ทั้งนี้สาเหตุเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การปฏิวัติอุตสาหกรรม และการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้นวนาในวงวรรณกรรมหันมาสนใจการเสนอผลงานที่มีเนื้อหาสาระจริงจัง กายทอดชีวิตมนุษย์ในสังคมตามความเป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา ซึ่งแนวการเขียนใหม่นี้ เรียกว่า แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

เอมิล โซล่า นักเขียนที่มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศส เป็นผู้ริเริ่มในการนำแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมมาสู่วงการละครสมัยใหม่ เขามีความคิดว่าละครควรจะแสดงให้เห็นถึงความเป็นจริงของชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติและสมจริงสมจัง โดยผู้เขียนต้องอาศัยขบวนการทางวิทยาศาสตร์ คือ การสังเกตอย่างใกล้ชิด แล้วเสนอผลงานอย่างมีเหตุผลตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมของตัวละครจะต้องอธิบายไต่ถ้อยทฤษฎีของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้า พร้อมทั้งจะต้องยึดแนวคติแบบเหตุวิสัยที่ความมนุษย์ไม่มีอิสระในการกำหนดชีวิตของตนเองอีกด้วย แนวการเขียนนี้ได้ให้ความสนใจชีวิตของบุคคลธรรมดาสามัญแทนที่จะเป็นเรื่องราวของชนชั้นสูง เช่น กษัตริย์หรือชนชั้นปกครองดังแต่ก่อน ภาษาที่ใช้ในละครจึงเป็นภาษาพูดที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้ เกิดขึ้นมากเพื่อต่อต้านละครที่กำลังเฟื่องฟูอย่างมากในสมัยนั้นคือ นาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ที่มุ่งให้แต่ความบันเทิง สนุกสนาน โดยไม่คำนึงถึงความสมเหตุสมผลของเหตุการณ์และลักษณะนิสัยของตัวละคร

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้ มีอิทธิพลอย่างมากต่อวงการละครสมัยใหม่ นักประพันธ์ที่ประสบผลสำเร็จอย่างมาก จนเป็นที่ยอมรับว่าเป็น "บิดาแห่งวงการละครสมัยใหม่" คือ เฮนริก อิบเซน นักประพันธ์บทละครชาวนอร์เวย์ ซึ่งบทละครของอิบเซน แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมอย่างชัดเจน ธรรมชาตินิยมตามแบบของอิบเซนจึงแพร่หลายทั่วไปในวงการละครสมัยใหม่ของชาติต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการละครไอริชสมัยใหม่ด้วย

ในตอนต้นศตวรรษที่ 20 ที่มีการก่อตั้งโรงละครแห่งชาติไอริช และมีโรงละครแอมบี้เป็นเวทีแสดงละครของนักเขียนไอริช เพื่อดูชมชาวไอริชนั้น ถึงแม้ว่าจะมีจุดหมายเบื้องต้นเพื่อปลุกเร้าความรู้สึกชาตินิยมในหมู่ชนชาวไอริชก็ตาม แต่การเขียนแบบธรรมชาตินิยมก็มีอิทธิพลต่อนักประพันธ์บทละครชาวไอริชมาตั้งแต่ต้น ดังจะเห็นได้ว่าในระยะเริ่มแรกละครธรรมชาตินิยมจะแสดงความคลั่งคลั่งละครวิรูปบุรุษของเยทส์ และต่อมาแนวเขียนธรรมชาตินิยมก็มีอิทธิพลอย่างสูงสุดต่อวงการละครไอริช ซึ่งในระยะเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1900 - 1920 ชีวิตของคนพื้นบ้านที่เป็นชนชั้นชาวนาได้ถูกนำมาตีแผ่ทุกแง่มุมอย่างตรงไปตรงมา นักประพันธ์ที่เด่นที่สุด คือ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ ในระยะเวลาต่อมาหลังจากไอร์แลนด์ประสบกับปัญหาทางการเมืองจากสงครามกู้เอกราช และสงครามกลางเมือง ละครในระหว่างปี ค.ศ. 1921 เป็นต้นมาจึงแสดงให้เห็นถึงชีวิตของชนชั้นต่ำที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ที่ต้องดิ้นรนต่อการมีชีวิตรอด นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงที่สุด คือ ซอน โอเคอร์บี้

จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ เป็นนักประพันธ์ที่มาจากชนชั้นปกครองแองโกล-ไอริช แต่สามารถเขียนบทละครถ่ายทอดชีวิตจริงของชนชั้นชาวนาที่อาศัยอยู่ตามชนบทได้อย่างสมจริง สมจริง จากประสบการณ์ตรงที่เขาได้รับในการไปใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางชนชาวนา และจากการสังเกตวิถีทางดำรงชีวิตของพวกเขาอย่างใกล้ชิด ในบทละครของเขาซิงก์แสดงถึงชีวิตของชนชั้นชาวนาที่ถูกจำกัดโดยพลังอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม และธรรมชาติรอบตัวของพวกเขาได้อย่างตรงไปตรงมา ซิงก์วางโครงเรื่องได้อย่างสมเหตุสมผล เป็นจริงเป็นจัง ภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาถิ่น ที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันของชนชาวนาไอริชแถบตะวันตก เลี้ยวชีวิต

ของชนพวกนี้ได้ถูกตีแผ่ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน ก็จะเห็นได้จากละครเรื่อง
The Playboy of the Western World ที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาวิเคราะห์โดย
 ละเอียดในบทที่ 4

การเสนอชีวิตของชาวไอริชตามแนวธรรมเนียมชาตินิยมในการละครไอริชสมัยใหม่
 ในระยะเวลาตั้งแต่ 1921 เป็นต้นมานั้น ได้เพิ่มความรุนแรงและเน้นความเศร้าสลด
 มากขึ้น ทั้งนี้เป็นเพราะสภาพการณ์ที่สับสนวุ่นวายของสังคมจากสงครามและปัญหาทาง
 การเมือง ชีวิตของชนชั้นต่ำที่อาศัยอยู่กลางใจเมืองใหญ่ จึงได้รับการถ่ายทอดออกมา
 ในรูปของละคร จากนักประพันธ์ชาวไอริชที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ชื่อ ชอน โอเคีย

ชอน โอเคีย เป็นนักประพันธ์ที่มีพื้นฐานมาจากชนชั้นต่ำ เขาจึงได้รับ
 ประสบการณ์ตรงในการถ่ายทอดชีวิตของชนชั้นต่ำที่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
 ใต้อย่างเป็นธรรมชาติ โอเคียแสดงถึงอิทธิพลของสงครามและความยุ่งเหยิงของสังคม
 ที่มีต่อชีวิตมนุษย์บริสุทธิ์ โดยเฉพาะผู้หญิงที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสภาวะการณ์เช่นนั้น แต่ต้อง
 ได้รับชะตากรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังเช่นในเรื่อง June and the Paycock.

โอเคีย ได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจน และตรงไปตรงมา ในการถ่ายทอดชีวิตที่น่าสมเพช
 ของชนชั้นต่ำที่ต้องประสบชะตากรรมในระหว่างสภาวะการณ์อันยุ่งเหยิงของสงครามกลางเมือง
 โครงเรื่องของละครเรื่องนี้ดำเนินไปอย่างสมเหตุสมผล ภาษาที่ใช้ก็เป็นภาษาของชนชั้นต่ำ
 อย่างแท้จริง นอกจากนี้พฤติกรรมของตัวละครก็สามารถอธิบายได้ด้วยทฤษฎีของสิ่งแวดล้อม
 และเหตุการณ์เฉพาะหน้า มีความสมจริงราวกับมีชีวิตอยู่จริง ๆ และทำให้เราได้เข้าใจ
 สภาพความเป็นอยู่ของชนชั้นต่ำชาวไอริชที่ต้องดิ้นรนต่อสู้ท่ามกลางความยากทั้งหลายของ
 สังคม และสุดท้ายคงตกเป็นเหยื่อของชะตากรรม โดยไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้เลย

จากการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ จึงกล่าวได้ว่าแนวการเขียนแบบธรรมเนียม
 ที่มีอิทธิพลต่อการละครไอริชสมัยใหม่มาก ทำให้การละครไอริชก้าวหน้ามีชื่อเสียงและ
 นักประพันธ์ละครไอริชเป็นที่ยอมรับทั่วไปในวงการละคร

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับแนวการเขียนแบบธรรมเนียมระหว่างนักประพันธ์ไอร์ชกับนักประพันธ์ชาติอื่น ๆ เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการเขียนแบบธรรมเนียมที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับธรรมเนียมในนวนิยายไอร์ชบ้าง เพื่อทราบถึงอิทธิพลและวิวัฒนาการของธรรมเนียมในวรรณกรรมไอร์ชสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับวรรณคดีประเภทอื่นของชาวไอร์ช เช่น กวีนิพนธ์ นิทานพื้นบ้าน และนิยายปรัมปรา เพราะเหตุว่าไอร์แลนด์ได้รับสมญาว่าเป็นดินแดนแห่งจินตกวี ทั้งนี้เพื่อความเข้าใจวรรณคดีไอร์ชอย่างถ่องแท้ยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กุหลาบ มัลลิกะมาส วรรณคดีวิจารณ์ ชุดที่ 1 มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ม.ป.ป., 109 หน้า

เจตนา นาควัชร และ ม.ธ. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ วรรณคดี
ไทยวัฒนาพานิช 2520, 158 หน้า

เจริญ ไชยชนะ ประวัติศาสตร์สากสมัยใหม่ เล่ม 2 คลังวิทยา ม.ป.ป.,
596 หน้า

ฉวีวรรณ ถินาวงศ์ การละครสำหรับครูประถม แผนกเอกสารและการพิมพ์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก 2520, 135 หน้า

เต็มสิริ บุญยสิงห์ และ เจือ สตะเวทิน วิชาชุดครูประกาศนียบัตรครูมัธยม
ของคุรุสภาวิชานาฏศิลป์ (การละครเพื่อการศึกษา) พิมพ์ครั้งที่ 2 คุรุสภา
2515, 380 หน้า

ชนิต อยู่โพธิ์ ศิลปะคอนราท์หรือคู่มือนาฏศิลป์ไทย ห้างหุ้นส่วนจำกัดศิวิพร
2516, 362 หน้า

'นา (นามแฝง) "มนุษย์และการละคร" นิเทศสาร 4 : 112 - 115
ธันวาคม 2518

ประพันธ์ ภักษา และ วัลลภา มีหลี่สวัสดิ์ วรรณคดีอเมริกัน 2 คุรุสภา
1973, 713 หน้า

มัทนี รัตนิน "ปัญหาการสอนวรรณคดีภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยไทย"

วารสารการศึกษา 7 : 44 - 57 กุมภาพันธ์ 2514

วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ พิมพ์ครั้งที่ 5 แพร่พิทยา
2518, 284 หน้า

สกลีโส พันธุ์โกมล "ศิลปการละครกับเยาวชน" สามัญศึกษา 13 : 46 - 49
กรกฎาคม 2519

สกลี ปันภูมิโกล "การละครสมัยใหม่" อักษรศาสตร์ 8 : 46 - 67

2517

ลีทรา ฟินิจูวกล วรรณคดีเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2517,

422 หน้า

ลีทรา ฟินิจูวกล และ นิทยา กาญจนะวรรณ ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย

กรุงสยามการพิมพ์ 2520, 459 หน้า

เสริมจิตร สิงห์เสนี ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน

มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2518, 121 หน้า

Armstrong, William A. Sean O'Casey. London, Longmans, Green & Co. Ltd., 1967. 39 p.

Bain, Carl E., Jerome Beaty, and J. Paul Hunt. "Drama" in The Norton Introduction to Literature, p. 735 - 1131. New York, W.W. Norton & Company, Inc., 1967.

Behan, Brendan. The Complete Plays. London, Cox & Wyman Ltd., 1978. 384 p.

Boulton, Marjorie. The Anatomy of Drama. London, Routledge & Kegan Paul Limited, 1960. 212 p.

Bradbrook, M. C. English Dramatic Form. London, Chatto & Windus, 1965. 205 p.

Brockett, Oscar G. and Robert R. Findlay. Century of Innovation : A History of European and American Theatre and Drama Since 1870. New Jersey, Prentice - Hall, Inc., 1973. 826 p.

Cowasjee, Saros. O'Casey. Edinburgh, Oliver and Boyd Ltd., 1966. 119 p.

Coxhead, Elizabeth. J.M. Synge and Lady Gregory. London, Longmans, Green & Co. Ltd., 1969. 32 p.

Edman, Irwin. "Naturalism" in Encyclopaedia of the Social Science. v. 11, p. 302 -305, ed. by Davis L. Sills. New York, Macmillan, 1954.

Esslin, Martin. An Anatomy of Drama. New York, Hill and Wang, 1977. 125 p.

- Esslin, Martin. Brief Chronicles Essays on Modern Theatre. London, Temple Smith, 1970. 303 p.
- Fallis, Richard. The Irish Renaissance. New York, Syracuse University Press, 1977. 319 p.
- Fay, Gerald. The Abbey Theatre : Cradle of Genius. London, Horris & Carter. 1958. 190 p.
- Fermor, Una Ellis. The Irish Dramatic Movement. 2nd. ed., London, Methuen & Co. Ltd., 1954. 240 p.
- Ferrar, Harold. Denis Johnston's Irish Theatre. Dublin, The Dolmen Press, 1973. 144 p.
- Five Great Modern Irish Plays. New York, The Modern Library, 1941. 332 p.
- Furst, Lilian R. and Peter N. Skrine. Naturalism. London, Methuen & Co. Ltd., 1971. 81 p.
- Gascoigne, Bamber. Twentieth Century Drama. London, Hutchinson University Library, 1962. 216 p.
- Gove, Philip Babcock ed. "Naturalism" in Webster's Third New International Dictionary of the English Language p. 1507. Massachusetts, G & C. Merriam Company, 1971.
- Harnoll, Phyllis ed. The Oxford Companion to the Theatre. 2nd. ed., London, Oxford University Press, 1957. 1088 p.
- Henn, T.R. ed. The Plays and Poems of J. M. Synge. London, Methuen & Co., 1963. 363 p.
- Hogan, Robert. After the Irish Renaissance. London, Lowe and Brydone Ltd., 1968. 285 p.
- Hone, Joseph. W. B. Yeats 1865 - 1939. London, Macmillan & Co. Ltd., 1962. 504 p.
- Jordan, John. Contemporary Theatre. London, Edward Arnold Ltd., 1962. 208 p.
- Kavanagh, Peter. The Story of the Abbey Theatre. New York, The Devin Adair Company, 1950. 243 p.
- Koslow, Jules. Sean O'Casey. Canada, Forum House Publishing Company, 1968. 117 p.

- Krause, David. Sean O'Casey and His World. London, Thames and Hudson, 1976. 128 p.
- Lumley, Frederick. New Trends in 20th Century Drama. London, Barrie and Rockliff, 1967. 398 p.
- Nicoll, Allardyce. British Drama. 5th. ed., London, George G. Harrap and Co. Ltd., 1962. 365 p.
- _____. World Drama from Aeschylus to Anouilh. New York, Harcourt, Brace and Company, n.d. 1000 p.
- O'Casey, Sean. Collected Plays Volume I. London, Macmillan & Co. Ltd., 1952. 314 p.
- _____. Collected Plays Volume II. London, Macmillan & Co. Ltd., 1952. 354 p.
- _____. Collected Plays Volume III. London, Macmillan & Co. Ltd., 1951. 274 p.
- _____. Collected Plays Volume IV. London, Macmillan & Co. Ltd., 1951. 294 p.
- _____. Three More Plays by Sean O'Casey. London, Macmillan & Co. Ltd., 1965. 317 p.
- O'hAodha, Micheal. Theatre in Ireland. Oxford, Basil Blackwell, 1974. 160 p.
- Price, Alan. Synge and Anglo - Irish Drama. New York, Russell & Russell, 1961. 219 p.
- The Reader's Companion to World Literature. New York, Holt, Rinehart and Winston, 1966. 493 p.
- Rodgers, W. R. Irish Literary Portraits. London, British Broadcasting Corporation, 1972. 236 p.
- Sampson, George. The Concise Cambridge History of English Literature. 3rd. ed., London, Cambridge University Press, 1972. 976 p.
- Saul, George Brandon. Traditional Irish Literature and Its Background : A Brief Introduction. New Jersey, Associated University Presses Inc., 1970. 115 p.

- Skelton, Robin. J. M. Synge. New Jersey, Associated University Press, Inc., 1972. 89 p.
- _____. J. M. Synge and His World. London, Thames and Hudson, 1971. 144 p.
- _____. "J. M. Synge" in Essays by Divers Hands. XXXXVI : 95 - 107. London, Oxford University Press, 1972.
- Snowden, J. A. "Sean O'Casey and Naturalism" in Essays and Studies 1971, p. 56 - 81. London, John Murray Cox & Wyman, Ltd., 1971.
- Sobel, Bernard. The Theatre Handbook and Digest of Plays. New York, Crown Publishers, 1950. 897 p.
- Synge, John Millington. J. M. Synge's Plays, Poems and Prose. London, J. M. Dent & Son Ltd., 1961. 301 p.
- Ure, Peter. Yeats the Playwright. London, Routledge & Kegan Paul, 1963. 182 p.
- Watson, E. Bradle and Benfield Pressey comp. Contemporary Drama : European, English and Irish, American Plays. New York, Charles Scribner's Sons, 1941. 1177 p.
- Webster's Third New International Dictionary of the English Language. Springfield, Massachusetts, G & C Merriam Co., 1971. 2662 p.
- Williams, Raymond. Drama from Ibsen to Brecht. 2nd. ed., London, Chatto & Windus, 1968. 407 p.
- Yeats, W. B. The Collected Plays of W. B. Yeats. New York, The Macmillan Company, 1953. 446 p.
- _____. Essays and Introductions. London, Macmillan & Co., 1961. 530 p.

ธรรมเนียมในการละครไอริชสมัยใหม่

บทคัดย่อ

ของ

เขาวรัตน์ การพานิช

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2524

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพล และวิวัฒนาการของแนวการเขียนบทละครแบบธรรมชาตินิยมในการละครโอริซสมัยใหม่ โดยศึกษาแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการละครโอริซสมัยใหม่ รวมทั้งศึกษาสภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี ความเคลื่อนไหวทางการเมือง และวิวัฒนาการของละครโอริซสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินิยม นอกจากนี้ยังศึกษาลงานที่เอนบางเรื่องของนักประพันธ์บทละครโอริซที่มีชื่อเสียงอีกด้วย

ผลการศึกษาและวิเคราะห์บทละครโอริซสมัยใหม่ที่ดีเด่น 2 เรื่อง คือ เรื่อง The Playboy of the Western World ของ จอห์น มิลลิงตัน ซิงก์ และเรื่อง Juno and the Paycock ของ ชอน โอเคอร์รี่ ปรากฏว่าบทละครทั้งสองเรื่องใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม บทละครเรื่องแรกถ่ายทอดชีวิตคนพื้นบ้านโอริซที่เป็นชนชั้นชาวนา ส่วนเรื่องที่สองเป็นบทละครที่แสดงถึงชีวิตของชนชั้นต่ำซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองใหญ่

NATURALISM IN MODERN IRISH DRAMA

AN ABSTRACT

BY

YAOWARAT KARNPHANIT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1981

The purpose of this research is the analysis of the impact of naturalism on modern Irish drama. After a description of naturalism as a literary movement, modern Irish drama, including the social and literary contexts coupled with political movements, is discussed. The development of Irish drama concerning naturalism is described. A number of prominent modern Irish playwrights are presented with biographical notes and outstanding works.

Two plays are analyzed in detail as examples of naturalism: John Millington Synge's The Playboy of the Western World, and Sean O'Casey's Juno and the Paycock. It was found that naturalism is utilized in both plays; in the former play in the portrayal of peasant life and in the latter in that of the lower-class urban life.